

DOROTHY DANIELS

*Secretara
temporară*

ALCRIS

Capitolul 1

Asistam destul de rar la ședințele tribunalului, dar îmi impusesem regula de a nu mă lăsa impresionată de nici unul din acuzații prezenți în fața Curții noastre de Justiție și anume cea din New York, condusă de judecătorul Hamish Gaylord.

Mă simțeam oarecum mândră știind că eram una din puținele femei care erau admise în mod oficial la ședințele Curții. În anul 1890, acesta era un adevărat eveniment.

În timpul proceselor, munca mea consta în consemnarea stenografică a tuturor pledoariilor, acuzațiilor și depozițiilor, pe care ulterior la transcriam cu ajutorul unei mașini de scris pe care învățasem s-o folosesc.

Pe plăcuța de pe biroul meu scria:

Lorraine Ward

stenodactilograf judiciar

La vârsta de douăzeci de ani, funcția respectivă era destul de măgulitoare. Datoram parțial numirea judecătorului Gaylord, un vechi prieten al părinților mei decedați, din păcate, și care de atunci mă luase sub aripa lui.

Fiind vădov și neavând copii, mă considera pe undeva ca pe fiica lui și mă ajutase foarte mult. El este cel care mă sfătuisese să accept acest post. La sfârșitul perioadei de stagiatură, devenisem destul de pricepută ca să pot executa actuala muncă.

La început fusesem foarte invidiată de faptul că mă aflam în preajma unor personaje importante ale justiției și a unor criminali de o tristă și mare faimă, dar munceam în mod conștiincios și primeam adesea felicitări.

În primul an căpătasem în special o siguranță de sine pe care la început nu o aveam absolut deloc.

În ziua aceea mă găseam în sala de judecată, care era înțesată de lume. Știam că urma să aibă loc un proces important. Acuzatul, Joel Templeton, era judecat pentru că își ucisese soția.

Individul fu adus de doi polițiști și introdus în boxa acuzaților. Eu îmi aranjam creioanele pe birou și aruncam din când în când câte o privire spre el. La un moment dat, privirile noastre se întâlniră și mă grăbii să mă uit în altă parte, ca să nu observe cât de surprinsă eram. Acesta nu era deloc genul de ucigaș pe care mă obișnuisem să-l văd în sala aceea.

Bărbatul era înalt, cu statură de sportiv, cu umeri lați, care contrastau cu zveltețea trupului. Deși avea o înfățișare tinerească, avea deja tâmplele cărunte. Trăsăturile erau foarte bine conturate și ochii albaștri îi străluceau în mod deosebit.

Am observat că avocatul îi vorbea cu multă însuflețire. Nici unul din ei nu părea mulțumit de discuția pe care o purtau. Joel Templeton oftă și se întoarse spre ea. Privirile noastre se

întâlniră din nou. Tulburată, am încercat să-mi distrag atenția aranjându-mi înfrigurată hârtiile, care erau totuși extrem de ordonat așezate!

Spre ușurarea mea, în acel moment se produse agitație în fundul sălii. Avocații luară loc și judecătorul Gaylord se îndreptă spre scaunul său. Era un bărbat înalt și slab de vreo șaizeci de ani, care avea reputația unui om drept și sever atunci când era necesar. Avocații apărării încetaseră de multă vreme să-i mai facă șicanele obișnuite prin sălile tribunalului. Știau că era în zadar.

Joel Templeton se ridică în picioare pentru a asculta actul de acuzare. Părea să nu înțeleagă situația în care se afla. Ascultă totuși învinuirile care i se aduceau. Toată sala avea ochii ațintiți asupra figurii lui aspre pe care nu se citea nici o emoție. Numai un ușor spasm al maxilarului lăsa să se vadă că nu era indiferent la ceea ce auzea.

Brusc, mă cuprinse un sentiment de panică la gândul că viața aceluși bărbat liniștit și onest urma să fie distrusă de către verdictul care urma să fie dat la sfârșitul procesului. În cazul în care ar fi fost declarat vinovat, putea să fie condamnat și la moarte!

Bântuită de gânduri, nu urmăream dezbaterile cu atenție, și m-am mirat atunci când ședința a fost suspendată din nu știu care motiv care trebuia discutat cu ușile închise.

În momentul în care judecătorii părăsiră sala, acuzatul fu cuprins de un puternic acces de tuse. Templeton respira cu greutate. Nimeni nu-i acordă atenție, dar eu, nemaiputând suporta acel spectacol penibil, m-am dus să iau un pahar cu apă pe care i l-am oferit. Mâna îi tremura atunci când îl luă.

Încercă să-mi mulțumească, dar accesul de tuse era prea violent. Numai ochii lui îi exprimau recunoștința.

– Nu vorbi, i-am spus eu cu blândețe. Bea încet.

Atunci când termină de băut, i-am luat paharul gol, întrebându-l dacă mai vrea puțină apă.

– Nu, mulțumesc. Ai fost foarte amabilă. Îți sunt foarte recunoscător. Nu știi ce anume a provocat acest acces, șopti el mirat.

– Uneori e destul de enervant, am spus eu.

– E normal, recunosc eu el așezându-se din nou pe scaun.

M-am dus în biroul meu și am răsfoit un ziar. Munca în justiție presupunea așteptări extrem de lungi... Ca o coincidență ciudată, articolul de pe prima pagină avea drept temă apropiata execuție a unui „rege“ al crimei. Acest individ urma să fie primul care va urca pe scaunul electric de la începutul anului. Mă înfiorai la gândul că Templeton ar putea fi următorul...

Acesta părea ultimul om din lume care putea fi amestecat în comiterea unei crime, dar dacă fusese adus în fața tribunalului, însemna că i se găsiseră suficiente capete de acuzare. Cu toate astea, nu puteam să nu-l simpatizez pe acel om, în ciuda acuzației de crimă care plutea asupra lui.

După ce m-am întors în sală, procurorul general se ridică în picioare pentru a se adresa juraților.

– Domnilor, ni s-a adus de curând la cunoștință o informație nouă, care obligă justiția să renunțe la acuzațiile împotriva lui Joel Templeton.

Procurorul se așază din nou. În sală se produse rumoare, deoarece asistența cerea explicații, dar tot ceea ce fusese

discutat în afara sălii de ședință, în principiu trebuia să rămână secret. Așadar, Templeton nu va fi judecat, dar va fi lăsat în libertate provizorie! M-am simțit extrem de ușurată în acel moment.

Ședința fu închisă și începui să-mi strâng hârtiile de pe masă. Mă întrebam dacă nu cumva domnul Templeton va veni la mine. Nu eram de fapt doar curiosă, ci chiar îmi doream s-o facă!

Când ridicai privirea, l-am văzut dispărând în mulțime, fără să-mi arunce nici o privire.

Mă simțeam de-a dreptul părăsită. Am bătut la ușa judecătorului și am primit permisiunea de a intra. Se dezbrăcase de togă și acum se odihnea.

– Intră, Lorrie. E ședința cea mai scurtă pe care am prezidat-o!

– Ce s-a întâmplat?

– Procurorul general a făcut o prostie uriașă! Templeton fusese acuzat că-și ucisese soția și îi îngropase trupul. Probele care îl acuzau constau în niște oase calcinate descoperite în apropierea proprietății sale și în dispariția bijuteriilor decedatei.

– Nu era suficient?

– Ba da, dar avocatul lui Templeton a pus să fie examinate oasele de către un specialist. De fapt, era vorba despre un schelet... de gen masculin... și anume de cel al unei maimuțe!

– Dar cine este acest Templeton?

– Este urmașul unei vechi familii de marinari. Este proprietarul unei flote uriașe pe care este pe cale de a o moderniza, trecând de la pânze, la motorul cu aburi.

– Pare ciudat ca un om de o asemenea calitate să fi ucis pe cineva.

Ochii judecătorului mă fixară cu atenție.

– De unde până unde interesul acesta față de el, Lorrie?

– Pur și simplu mă gândeam că totuși nu are aspect de ucigaș...

– Nu trebuie să te iei după aparențe, copila mea. În timp, am învățat că ucigașii pot părea oameni cinstiți. Recunosc totuși că un asemenea om ar fi putut găsi o modalitate mult mai subtilă de a o face dispărută pe soția lui. Dar cei din familia Templeton au faimă că sunt violenți...

– Oricum, eu mă bucur că este liber.

– Este elegant... și un bărbat frumos... continuă judecătorul râzând.

Nu reușisem să-l păcălesc. Până atunci, nu mai pusesem niciodată întrebări despre acuzați.

– Mi-a fost milă de el.

– Și uite așa, ți-a stârnit curiozitatea!

– Bineînțeles, spun eu ușor enervată. Nu mă poate interesa un bărbat bănuit de crimă. În plus, mi s-a părut că este și un om civilizat.

– Nu crezi că te grăbești să tragi concluzii?

– Ba da.

Acum, eram pregătită să discut cu vechiul meu prieten. În definitiv, nu-l voi mai revedea pe Joel Templeton decât dacă va mai compărea din nou în fața tribunalului.

– Cum era doamna Templeton? îl întrebai eu.

– Habar n-am. Nu-l cunosc prea bine pe domnul Templeton. Singurele informații pe care le dețin despre el

sunt de ordin profesional. Este foarte apreciat de cei care lucrează cu el. E considerat cinstit și competent. Acum, spune-mi ce ai de gând să faci în cele șase luni de vacanță?

– Sper să-mi găsesc un alt serviciu. Nu pot să trândăvesc atâta vreme. Nu-mi permite buzunarul!

– Înțeleg că ai un caracter orgolios, copila mea, dar știi foarte bine că eu și sora mea am fi bucuroși să te găzduim la noi!

– Mulțumesc, domnule Gaylord, dar trebuie să-mi croiesc singură propriul drum. Totuși, e bine să știu că în caz de nevoie, pot căpăta un acoperiș deasupra capului. Mii de mulțumiri!

– Cum vrei, dar să nu uiți niciodată de propunerea mea!

Am plecat să-mi transcriu notițele și să termin câteva lucrări întârziate. Îmi era teamă de ce se va întâmpla la sfârșitul săptămânii, deoarece vacanța putea însemna și o lună de somaj...

După ce mi-am terminat treaba, am încuiat biroul și am pornit la drum pe lungile și întortocheatele coridoare ale tribunalului.

– Domnișoară Ward, te rog să-mi ierți maniera în care te abordez, dar mi-ai face o mare favoare dacă mi-ai acorda un minut din timpul tău.

Eram încă prea uluită ca să-i pot răspunde lui Joel Templeton. Am citit însă în privirea lui că era vorba despre un lucru extrem de urgent.

– Nu vreau să insist, dacă nu dorești să mă ascuți.

– Domnule Templeton, sunt într-adevăr surprinsă de gestul dumneavoastră, dar nu neg că sunt și foarte curioasă.

El schiță un zâmbet.

– În cazul acesta, accepți să iei cina cu mine?

– Nu, domnule. Nu din cauză că v-ați aflat pe banca acuzaților, ci pentru că nu am fost prezentați unul altuia... Nu obișnuiesc să iau masa cu oameni necunoscuți.

– Foarte bine faci, dar eu nu sunt pentru dumneata chiar un străin și, deși încă mai planează asupra mea niște bănuieli, aș dori foarte mult să scap de această senzație penibilă... cu ajutorul dumitale...

– Serios? Și la ce v-ați gândit?

– Nu ne aflăm într-un loc prea nimerit pentru a purta o discuție serioasă. Vrei să mă însoțești până la mașină? Trebuie să-ți fac niște dezvăluiri importante, utile pentru mine.

– În cazul acesta, accept, dar nu vă promit nimic. De acord? Totuși, mai pot adăuga că mă bucur că ați fost eliberat.

– Mulțumesc, dar nu trebuie să uiți că încă sunt suspect!

Mă prinse de braț și mă conduse la trăsura care aștepta la colțul străzii. Își scoase pălăria, se înclină și mă ajută să urc în ea. Veni și el imediat după mine, după ce îi strecură o bancnotă vizitiului.

– Poți să te duci să-ți cumperi ceva până la masă.

Vizitiul se înclină și se pierdu în mulțime. Domnul Templeton îmi ceru voie să-și aprindă o țigară, apoi începu să vorbească.

– Domnișoară Ward, astăzi am fost eliberat, dar nu și achitat. Așa cum bine știi, pot fi arestat din nou pentru același motiv. Acest lucru mă plasează într-o poziție ingrată. Mai întâi, dă-mi voie să te asigur că nu mi-am ucis soția. Trebuie să recunosc totuși că nu o iubeam... dar n-am ucis-o. Este evident că a făcut-o cineva, deși n-am nici cea mai vagă idee

din ce cauză. Această persoană a încercat să convingă tribunalul că am făcut să-i dispară trupul arzându-l. Din fericire, astăzi asasinul n-a reușit, dar asta nu înseamnă că nu va încerca să mă compromită din nou. Această bănuială m-a făcut să te abordez pe dumneata. Voi încerca să-l caut pe criminal și motivele acestuia în trecutul familiei mele. Voi așterne pe hârtie tot ce-mi amintesc. Poate că acest lucru va ajuta la descoperirea adevărului. Din păcate, nu am talent de scriitor, așa că am nevoie de o secretară pentru circa o lună de zile. Te rog din tot sufletul să mă ajuți.

– Îmi oferiți....? întrebai eu, mirată de cererea lui.

– Exact.

– Pot să vă întreb din ce motiv?

– Firește! Am nevoie de o persoană în care să pot avea deplină încredere și căreia să nu-i fie frică de mine. Azi-dimineață, când mi s-a făcut rău, mi-ai venit imediat în ajutor. A fost un gest plin de bunătate care m-a înviorat fizic și... moral. Nu vezi în mine un căpcăun!

– Dar, domnule Templeton, de ce aș fi crezut că...?

– Așadar, sunt bucuros din două motive. Știu că bați perfect la mașină și aș vrea ca tot ce-ți voi dicta să fie retranscris. Bănuiesc că, dat fiind că ești stenograf judiciar, poți să stenografiezi rapid ceea ce se spune.

– Pot să notez și cele mai rapide schimburi de cuvinte dintre avocați.

– Asta și doresc. M-am uitat la dumneata astăzi când lucreai și mi-a plăcut. Dar... ca să fii secretara mea temporară vei fi obligată să vii să locuiești la mine, în Long Island, toată această perioadă. Ce părere ai?

– E imposibil, domnule Templeton.

– Iartă-mă. Stai puțin! Eu nu locuiesc singur la Templeton Hall. Vei locui în perfectă siguranță. Pot să te asigur că nu este vorba decât despre un angajament de prestări-servicii. Vei fi plătită cu treizeci și cinci de dolari pe săptămână, cu o garanție de șase săptămâni de lucru. Aș vrea totuși să-mi dai un răspuns pe loc, deoarece mă grăbesc să încep treaba.

Oferta lui părea căzută din cer. Nu-mi puteam permite să refuz un salariu atât de generos și, în plus, eram sigură că Joel Templeton era un gentleman adevărat.

– Dacă vei accepta postul, cred că locuința ți se va părea plăcută. Este casa noastră bătrânească. Vreau să adaug numai că vei fi ușor intrigată de locatarii acesteia.

– Domnule Templeton, eu n-am mai făcut niciodată genul acesta de activitate, dar, ca să fiu sinceră, sunt în căutarea unui loc de muncă și accept bucuroasă, dar cu o condiție.

– Ce condiție?

– Părinții mei au murit când eram un copil. Judecătorul Gaylord, prietenul lor de-o viață, a devenit confidentul meu. I-am urmat întotdeauna sfaturile, spre binele meu, de altfel.

– Asta înseamnă că vei accepta sau nu în funcție de părerea lui?

– Exact.

– În cazul acesta, sper că-ți va da voie să-mi accepți propunerea. Voi îndrăzni chiar să-ți trimit biletul de tren pentru mâine dimineață.

Probabil că păream extrem de uluită, deși trebuie să mă fi obișnuit cu comportamentul lui destul de brutal uneori.

- Când va trebui să încep lucrul?
- Luni dimineată, dar te sfătuiesc să vii duminică dimineată. Ți se va pregăti apartamentul format din două camere: una de locuit și un birou. Vei găsi acolo o mașină de scris nouă și tot ce mai ai nevoie.
- Domnule Templeton, îmi permiteți să vă amintesc că încă nu v-am dat răspunsul final?
- Știu, domnișoară Ward, dar cunosc și faima judecătorului Gaylord și cred că o apreciază și el pe a mea. Sper că își va da consimțământul. Mai sper de asemenea că, fiind o fată de caracter și independentă, vei sosi duminică la Long Island, unde te va aștepta o trăsură.
- Mi-e teamă că vă cam grăbiți. Așa cum ați spus, sunt o fată de caracter și tocmai din acest motiv, aș putea foarte bine să refuz propunerea dumneavoastră.
- Ai putea, dar n-o vei face, spuse el sprijinindu-se de spătarul scaunului și trăgând din țigară. A avea caracter nu înseamnă să te porți copilărește. Dacă așa ar fi stat lucrurile, nu te-aș fi abordat. Templeton Hall nu este o casă prea veselă, dar este un exemplu perfect a ceea ce străbunicul meu considera a fi simbolul opulenței. Eu consider că nu prea avea gust și dacă aș fi avut timp, m-aș fi ocupat de reamenajări. Poate că o voi face cândva...
- Am zâmbit fără să spun nimic și m-am ridicat să plec.
- Te rog să nu pleci încă! exclamă Joel Templeton. Nu te-am informat decât în linii mari în legătură cu genul de muncă pe care îl ai de făcut. Vreau să-ți mai dau niște amănunte, pentru ca în felul acesta să-l poți informa corect pe judecător, pentru ca acesta să-și dea verdictul în deplină cunoștință de cauză.

– Vă ascult.

– Obiectivul meu este acela de a-l descoperi pe ticălosul care mi-a ucis soția, parcurgând istoria familiei mele. Sunt singurul rămas din neamul meu, un văduv fără copii și cred că numele de Templeton se va stinge o dată cu mine, deoarece n-am de gând să mă mai recăsătoresc.

– Cred că aveți perfectă dreptate. Sper că vă veți atinge scopul propus. Mai pot să precizez faptul că, după ce judecătorul Gaylord vă va cunoaște motivele, nu se va opune venirii mele la dumneavoastră acasă.

– Așa sper și eu. Nu vreau să te mai rețin. Pot să te conduc până acasă?

– Nu, mulțumesc. Ca să fiu sinceră, aș prefera să merg puțin pe jos.

Mă ajută să cobor din trăsură și mă salută.

După o scurtă plimbare, am luat masa într-un restaurant din apropierea locuinței mele, dar nu eram prea atentă la ce mâncam. Eram prea emoționată la gândul că voi petrece lunile cele mai caniculare ale verii într-o casă din Long Island.

A doua zi, i-am povestit judecătorului toată discuția avută cu Joel Templeton. El mă ascultă foarte atent și după ce am terminat, rămase tăcut o vreme. Știam că studia argumentele pro și contra. În ciuda tăriei de caracter pe care mi-o atribuia domnul Templeton, n-aș fi fost în stare să trec peste un verdict negativ dat de tutorele meu.

– Ei bine, copila mea, uite că deja te-ai învârtit de o slujbă, spuse în cele din urmă judecătorul. E un fapt pozitiv și condițiile sunt excelente. Cât despre individ, în ciuda suspiciunilor care încă planează asupra lui, acesta mi se pare

de bună-credință. Așadar, nu te pot sfătui să-i refuzi propunerea. Totuși, trebuie să te previn în legătură cu proprietatea lui, care se găsește la o sută de kilometri de New York. E o zonă sălbatică și izolată, care se potrivește totuși cu firea tumultuoasă a străbunicilor domnului Templeton.

– Oh! Mulțumesc! Îmi doream foarte mult să fiți de acord.

– Și dacă n-aș fi fost?

– Nu știu, domnule Gaylord. Nu mi-ar fi plăcut deloc ideea de a nu vă urma, pentru întâia oară, sfaturile înțelepte.

– În cazul acesta, copila mea, nu vei fi nevoită s-o faci. Sper că nu greșesc dându-ți voie să accepți. Totuși, nu uita că, dacă simți nevoia unui sfat, e de-ajuns să mă anunți, spuse el zâmbind.

Capitolul 2

După ce își ocupă locul în tren, un domn cu pălăria în mână mă întrebă dacă putea să ocupe locul de lângă mine și eu îi spusei că da, deși mai erau multe locuri libere. Am observat cu coada ochiului că vecinul meu era înalt și îmbrăcat foarte elegant. Era proaspăt ras și era înconjurat de mirosul plăcut al unui parfum scump. Avea buzele groase și ochii cenușii îi străluceau de bună dispoziție. Cum se așează, mă întrebă:

– Sper, domnișoară Ward, că nu v-ați supărat că stau lângă dumneavoastră.

Când îmi rosti numele, ochii mi s-au mărit de mirare. Asta păru să-l amuze.

– M-aș bucura să-mi explicați și mie cum de stăpâniți atât de bine stenografia, ca să nu mai vorbim despre priceperea cu care apăsați tastele mașinii de scris. Felicitări!

– Păreți a-mi cunoaște nu numai numele, dar și ocupația, deși nu ne-am întâlnit niciodată până acum.

– Mă numesc Philip Morgan. Sunt convins că mă cunoașteți și dumneavoastră.

– Nu vă cunosc și mi se pare o obrăznicie din partea dumneavoastră să intrați în vorbă cu mine în felul acesta!

– Tare mi-e teamă că aveți dreptate, dar poate că numele de Templeton îmi poate servi drept garanție?

– Îl cunoașteți pe domnul Templeton?

– Foarte bine. Așadar, pot să rămân lângă dumneavoastră?

– Încă nu m-am lămurit cum stau lucrurile.

– Dacă... v-aș vorbi despre Templeton Hall și despre locatarii lui... ar fi de-ajuns?

– Pot să vă împiedic în vreun fel?

– Mi-e teamă că nu, răspunse el râzând, dar vă voi da toate explicațiile necesare. În primul rând, vă voi informa că unchiul lui Joel, Frank Elkin, și soția lui Greta s-au instalat pe domeniu acum aproape douăzeci de ani. Probabil că le place aici, deoarece n-au dat niciodată vreun semn că ar vrea să plece. O veți mai găsi acolo și pe doamna Davis, persoana de încredere, și câțiva servitori, precum și pe căpitanul Hoyt, care are funcția de grădinar și bun la toate, ceea ce poate părea cam ciudat din partea unui lup de mare, nu-i așa? Totuși, așa stau lucrurile. Acum este pe uscat și nu-i place deloc acest statut. Probabil vă va urî.

– Dar de ce?

– Pentru că urăște pe toată lumea. Mai există uneori și niște persoane aflate în trecere. Se spune că ofițerii și membrii echipajului tatălui lui Joel erau foarte ciudați. Eu unul, mă îndoiesc că erau mai ciudați decât fiul lui...

– Trebuie să recunosc că toate astea mi se par foarte interesante, dar de ce mi le povestiți mie, domnule Morgan?

– Pentru că în curând veți face parte din rândurile lor. Spuneți-mi, nu vi se pare că Joel este un bărbat seducător, atrăgător...?

Am simțit că mi se înroșesc obrazii.

– Sunteți de-a dreptul obraznic, domnule!

– Vă rog să mă scuzați, spuse el fără să pară prea jenat, dar toate femeile sunt îndrăgostite de el. Probabil datorită aspectului său viril și indiferenței cu care le tratează... Toți cei din familia Templeton sunt așa și viața soțiilor lor nu este deloc de invidiat. De exemplu, în cazul lui Bess...

– Bess?

– Da. Soția lui Joel! Nu vă e teamă să lucrați pentru un om asupra căruia planează încă suspiciunea de crimă?

– Încă n-a fost dovedit nimic, domnule Morgan.

– Așa este, dar cei din familia Templeton nu s-au bucurat niciodată de un temperament prea blând. Totuși, mă îndoiesc foarte tare că Joel ar fi vinovat, dar așa cum pe bună dreptate ați spus, n-a fost dovedit nimic. Deci trebuie să fie atent.

Mă uitai la el cu ostilitate.

– Vă faceți că uitați faptul că domnul Templeton m-a angajat să-l ajut să-și scrie memoriile. Nu am de gând să-l bârfesc pe patronul meu cu toată lumea care-mi iese în cale!

– Bine faceți, domnișoară Ward! Văd că Joel și-a ales bine secretara, spuse el ironic. Totuși, nu doriți să aflați amănunte despre regiunea prin care treceți?

– Dacă țineți neapărat să vorbiți, prefer acest subiect.

– În urmă cu puțină vreme, trenurile incendiau adeseori recoltele. Era de-ajuns o mică scânteie de la loconmotivă ca să ia foc totul pe timp de secetă, ceea ce provoca furia fermierilor. Aceștia se răzbunau demontând șinele și distrugând stâlpii de semnalizare, ceea ce a dus la falimentul companiei de căi ferate.

Povestea atât de nostim, încât am izbucnit în râs. Morgan continuă:

– Numai că de atunci, fermierii au nevoie de calea ferată pentru a-și transporta recoltele. Sper că nu v-am plictisit.

– Deloc. Dimpotrivă!

– Vă mulțumesc, dar ceea ce aș putea să mai spun mi-e teamă că nu vă va face o impresie prea bună, așa că mă voi retrage în vagonul pentru fumători.

Se înclină, își puse pălăria pe cap și mănușile în mâini, după care ieși din compartiment.

Eram prea surprinsă ca să mai reușesc să spun ceva. Omul acela știa totul despre mine, deși pentru mine nu era decât un străin. Îmi răspunsese la toate întrebările pe care i le pusesem, dar nu fusese deloc plictisitor. Eram foarte convinsă că-l voi mai revedea.

La un moment dat, îl auzii pe șeful trenului rostind numele stației la care trebuia să cobor. Mă trezii pe un peron pustiu, cu un aspect destul de trist.

Domnul Templeton mă asigurase că se va găsi cineva acolo ca să mă întâmpine. Neștiind încotro s-o iau, am rămas pe loc. Tocmai când pierdusem orice speranță, am auzit un zgomot de roți. Câteva clipe mai târziu, apăru o trăsură vopsită în

negru și roșu, pe capra căreia îl văzui pe domnul Morgan, care îmi veni în întâmpinare cu pălăria în mână.

– Ați călătorit bine? mă întrebă el cu un zâmbet malițios pe buze.

– Foarte bine. Un tânăr misterios a pătruns în compartimentul meu și m-a deranjat o bună parte din drum.

– Da? Înseamnă că era un băiat prost crescut, nu-i așa? Acum că înșelătoria a fost dată în vileag, probabil ați ghicit că sunt și eu un oaspete ale familiei Templeton... unul destul de modest. Tatăl meu și Joel sunt asociați. Eu nu sunt deocamdată decât un umil funcționar. Joel este cel care mi-a cerut să am grijă de confortul și securitatea dumneavoastră în timpul călătoriei cu trenul și apoi să vă conduc la conac. Sper că mi-am îndeplinit cu succes misiunea...

– Mulțumesc pentru explicație. Templeton Hall este departe?

– Facem patruzeci de minute până acolo, dar am putea să facem mai puțin, cu condiția să vă țineți bine cu amândouă mâinile de marginile trăsurii de la han.

– Care han? N-am văzut nici o clădire în jurul gării.

– Este ascuns după copaci, ca și sătucul nostru pe care sper că vă voi duce să-l vizitați. Dar nu cred c-o să vă placă...

– De unde știți?

– Atunci, rămâne stabilit.

Era plin de bună dispoziție și sigur pe el. Ceea ce nu era puțin lucru...

– Domnul Templeton a sosit? l-am întrebat.

– Așa cred. Petrece cea mai mare parte a timpului la Templeton Hall. Acum, când știu c-o să fiți și dumneavoastră

acolo, mi-ar plăcea și mie să stau acolo. Voi căuta pretexte ca să vin mai des! Aș putea chiar să rămân câteva zile, deoarece îmi place foarte mult compania dumneavoastră.

– Am venit aici să muncesc, nu să mă distrez.

– Oh! Joel n-o să vă prea omoare cu munca. Am putea să ne întâlnim după orele de lucru ca să jucăm crochet, de exemplu... și ați putea să-mi povestiți toate întâmplările diabolice pe care le veți descoperi în trecutul familiei...

– Luați-vă gândul de la așa ceva! Munca mea va fi extrem de confidențială... și cred că vă veți pierde foarte repede interesul pentru crochet după ce veți juca împreună cu mine.

– Dimpotrivă. În plus, mi-ar plăcea să citesc pe fața dumneavoastră mirarea pe care v-o vor stârni revelațiile lui Joel Templeton referitoare la trecutul familiei lui. S-ar putea să fiți șocată, domnișoară.

Veni și rândul ei să-l tachineze.

– Puteteți să stați liniștit, domnule Morgan. Nu sunt atât de naivă și mai știu și că încercați să mă speriați pentru a vă amuza.

Philip Morgan izbucni în râs.

– Stați puțin! Toți strămoșii familiei Templeton au fost piraiți, dar mă îndoiesc că scriind lucrurile acestea pe hârtie, Joel va putea să descopere cine i-a ucis soția.

– Dacă o fi murit. Trupul acesteia nu a fost încă găsit.

– Așa este.

După ce urcarăm o pantă, zării marea, care îmi oferi o priveliște magnifică. Am luat-o pe drumul șerpuit care înconjură dealul și, după câteva minute, Templeton Hall se ivi în fața noastră.

Era o clădire mare, cu trei etaje și o fațadă albă, având în centru o terasă cu coloane și două intrări.

Am rămas mută de admirație.

– Casa este superbă, am spus eu, impresionată în mod plăcut.

– Așa este. Joel nu organizează niciodată întâlniri de afaceri aici și la fel proceda și tatăl lui. În urmă cu puțină vreme, acesta era locul în care se dădeau recepții mondene la care uneori participau câteva sute de persoane! Se pare că era foarte vesel pe aici!

– Ar putea să redevină ce a fost. O asemenea reședință este menită vieții luxoase.

– Cu oameni ca dumneavoastră ar avea toate șansele, dar lui Joel cred că nu i-ar plăcea ideea...

– Nici mie, domnule, deoarece poziția mea în această casă va fi aceea de simplă angajată!

– Nu e drept! Sunteți prea tânără și prea drăguță ca să fi venit pe lume numai ca să munciți...

– Sunt imună la genul acesta de complimente. Mă bucur că am ajuns.

– Vă rog să mă scuzați.

Pentru prima oară, Philip Morgan părea cu adevărat stânjenit.

Am luat-o pe drumul mărginit de pajiști cu iarbă proaspăt tunsă și am ajuns chiar în fața scărilor de la intrare...

Capitolul 3

Joel Templeton veni imediat în întâmpinarea noastră, urmat de o femeie slabă cu trăsături aspre, îmbrăcată într-o rochie neagră, peste care își încinsese un șorț alb. Stătea puțin retrasă, dar chiar și de la acea distanță, îmi dădui seama că mă privește cu antipatie.

– Dânsa este Ida Davis, omul meu de încredere, îmi explică Philip încă înainte de a coborî din trăsură. A venit aici împreună cu Bessie, soția lui Joel. Nu-i va plăcea de dumneavoastră, pentru că sunteți mai frumoasă decât Bess „a ei” și Ida urăște tot ce ar putea să umbrească amintirea acesteia.

– Sunt sigură că ne vom înțelege bine. Nu o voi supăra cu nimic.

– Ea este cea care vă va supăra pe dumneavoastră, spuse el pe un ton de profet.

Și plecă să ducă micuțul cal în grajd.

Joel coborî câteva trepte ca să-mi întindă mâna și să-mi ureze bun venit. Simpla noastră atingere m-a tulburat profund, dar am sperat ca el să nu-mi fi observat emoția.

– Bine ai venit la Templeton Hall, îmi spuse Joel zâmbind. Vreau să cred că-ți va plăcea la noi, domnișoară Ward.

– Mulțumesc, domnule. E un loc magnific și sunt încântată să-mi pot petrece vara într-o regiune atât de frumoasă.

– Eu mă consider norocos că am găsit o tânără atât de competentă care să mă ajute la lucru! Voi avea grijă să ai suficient timp ca să te și distrezi.

– Ce bine zici, Joel! spuse vesel Philip, care apăruse lângă noi. I-am vorbit deja domnișoarei Ward despre minunatul nostru teren de crochet...

– Văd că n-ai pierdut timpul și ați făcut deja cunoștință, spuse Joel bine dispus. Tocmai de aceea l-am trimis pe el să-ți țină de urât în timpul călătoriei. M-am gândit că ar fi bine să fii la curent cu modul nostru de viață și oamenii pe care urmează să-i întâlnești aici.

Am simțit că mă înroșesc în obraji.

– Domnul Morgan a fost o companie plăcută în timpul călătoriei, am spus eu recăpătându-mi stăpânirea de sine. Conversația cu dânsul a fost pe cât de amuzantă, pe atât de instructivă.

– Perfect! Și acum, dă-mi voie să ți-o prezint pe doamna Davis, administratorul acestei case, care te va conduce în camera ta și îți va oferi toate informațiile pe care le consideri utile. Doamnă Davis, dânsa este domnișoara Ward, care va lucra împreună cu mine toată vara.

– Bună ziua, domnișoară, spuse doamna Davis abia dezlipindu-și buzele.

Îi simțeam răceala de gheață în timp ce privirea ei lipsită de orice expresie era fixată asupra mea. Era foarte evident că individei nu-i convenea deloc faptul că picasem pe capul ei.

Am înclinat capul în loc de răspuns și am urmat-o.

– Oh! Domnișoară Ward! o strigă deodată domnul Templeton. După ce te vei odihni puțin, ești amabilă să vii în salonul de la parter?

– Desigur, domnule.

Philip Morgan îmi lăsase bagajele pe terasă. Doamna Davis chemă o cameristă care îmi luă geamantanele zâmbind și o luă înaintea noastră pe scară.

– Nu știam, domnișoară, unde anume trebuie să vă instalez. În zona pentru angajați sau în cea pentru musafiri...

– Probabil că știți faptul că am venit aici să lucrez pentru domnul Templeton și în acest caz, vă rog să mă considerați o angajată.

– Așa m-am gândit și eu la început... dar domnul mi-a ordonat să vă pregătesc cea mai bună cameră și pe cea de alături, din care să faceți birou.

– E foarte drăguț din partea domnului Templeton. Pentru mine, e foarte comod în felul acesta.

Traversam holul superb decorat din tavanul căruia atârna o lustră ușoară din cristal.

– Holul acesta este magnific! spun eu plină de admirație.

– Poate pentru dumneavoastră, dar pentru cei care trebuie să se ocupe de treburile casei... Pe aici, domnișoară Ward.

Ne găseam în aripa de nord care bănuiam că este locuită de proprietarii casei, în timp ce cea sudică era probabil rezervată musafirilor.

Doamna Davis mă conduse într-o cameră uriașă pe care n-aș putea-o numi decât maiestuoasă. Locuința mea de două camere n-ar fi ocupat nici jumătate din spațiul acesteia. Mobilierul se compunea dintr-un pat mare cu baldachin, două comode impozante, un dulap uriaș și un mic secreter.

Camera avea vedere spre mare. Puteam să văd valurile care se spărgeau de stâncile de pe țărm, dar nu le auzeam, pentru că geamurile erau închise. Sub ele, o plajă cu nisipul fin părea foarte ademenitoare.

– Vă rog să mă urmați, îi mai spuse Ida Davis. Vreau să vă arăt biroul..

Am intrat într-o cameră mai mică și am văzut imediat mașina de scris așezată pe o măsuță de lângă fereastră. Într-un colț al încăperii se găsea un șemineu, iar masa de lucru era o piesă veche, de o mare frumusețe. Eram de-a dreptul copleșită!

Am găsit o foaie de hârtie în mașină și am încercat-o. Funcționa perfect. Doamna Davis mă privea fără nici o emoție.

– Am fost întotdeauna de părere, spuse ea pe un ton acru, că manevrarea oricărui tip de mașinărie ar trebui s-o facă bărbații. Dacă aveți nevoie de ceva, există o sonerie pe șemineu. Mai doriți ceva, domnișoară Ward?

– Deocamdată nimic, mulțumesc.

Ieși din cameră, într-un mod cam zgomotos, după părerea mea. Dar acum nu mă mai putea supăra nimic. Aveam tot ce-mi trebuie ca să lucrez într-un mediu minunat!

După ce m-am spălat, mi-am periat îndelung părul, strângându-l apoi la spate, mi-am pus o rochie albă înflorată, brodată cu panglici albastre.

Doamna Davis mă aștepta în hol să mă conducă în salonul cel mare. Deschise ușa acestuia și o închise în urma mea. Domnul Templeton, care stătea lângă șemineu, se ridică repede când intrai. Mă luă de mână și mă duse la un fotoliu de lângă fereastră, iar el se așeză în fața mea.

– Priveliștea este magnifică. Și camera mea are vedere la mare.

El păru mulțumit de constatarea mea.

– Mă bucur că îți place unde stai. Am ales cele două încăperi special pentru priveliștea pe care o oferă.

– Sunteți foarte amabil. Sper că voi lucra cu mult spor în aceste condiții.

– Așa sper și eu, dar astăzi nu te voi plictisi cu problemele de serviciu. Vom începe munca mâine. Deocamdată dă-mi voie să te conduc la o plimbare pe plajă.

– Mi-ar plăcea grozav, domnule Templeton. La New York obișnuiesc să fac gimnastică și să mă plimb foarte mult.

Am ajuns pe plajă luând-o pe un drum lăturalnic. Eram atât de acaparată de frumusețea peisajului, încât la început n-am luat în seamă tăcerea domnului Templeton. Deodată, am observat că avea o figură preocupată. Aproape ajunsesem lângă mare când acesta se hotărî să vorbească.

– Mi-e teamă, domnișoară, că am făcut o greșală aducându-te aici. M-am lăsat dominat de un impuls stupid.

Inima începu să-mi bată nebunește în piept. Oare voi pierde totul înainte de a apuca să mă bucur de toate lucrurile care mă înconjurau?

– Nu înțeleg, domnule Templeton, spusei eu mirată. În urmă cu câteva minute păreați mulțumit.

El își trecu mâna prin păr cu un gest nervos, apoi se întoarse brusc spre mine și mă prinse de umeri. Degetele lui mă apăsau cu atâta forță, încât mă dureau mușchii spatelui.

– De unde știi că nu mi-am ucis soția? Ești sigură că n-am făcut-o?

– Cred... pur și simplu cred că n-ați fi în stare să comiteți o asemenea crimă, spusei eu speriată de intensitatea vocii lui.

– De ce... de ce mă crezi nevinovat, din moment ce toată lumea din jurul meu consideră că eu sunt autorul? Dumneata nici măcar nu mă cunoști!

– Vă rog, domnule Templeton... Mă doare.

Am încercat zadarnic să mă eliberez din mâinile lui.

– Mă vei cunoaște așa cum nimeni din lumea asta n-a făcut-o până acum. Dacă rămâi aici, vei afla totul despre familia Templeton și trebuie să-ți mărturisesc că nu există nici măcar un singur gentleman printre strămoșii mei. Erau toți niște oameni de nimic...

– Domnule Templeton, vă rog să-mi dați drumul! Îmi distrugeți umerii!

De data asta mă ascultă și începu să-mi maseze locurile dureroase.

– Nu am vrut să-ți fac rău, șopti el. Îmi pare rău.

– Sunt convinsă.

– Poți să juri că mă crezi nevinovat?

– Jur. În plus, îmi permit să vă amintesc faptul că trupul soției dumneavoastră încă nu a fost descoperit. S-ar putea să nu fie moartă.

El oftă. Tensiunea care îl dominase până atunci părea că se mai atenuase. Totuși, simți nevoia să-mi spună cu gravitate:

– De fapt, n-am fost sincer până la capăt cu dumneata în ziua în care am stat de vorbă în trăsură.

Fu rândul meu să-mi pun întrebări îngrijorătoare, dar am tăcut, știind că ceea ce îmi va spune era problema care îl chinuia.

– Ți-am spus că nu mi-am ucis soția. Ți-am mai mărturisit și faptul că nu o iubeam. Ceea ce nu ți-am spus, este că de fapt o uram și așa fi putut s-o ucid. Am fost de multe ori tentat s-o fac.

Am fost impresionată de neliniștea din privirea lui atunci când adăugă:

– Acum, spune-mi, vrei să te întorci la New York?

– Nu, domnule. Vă consider în continuare nevinovat de orice acțiune răuvoitoare îndreptată împotriva soției dumneavoastră.

Am schițat un zâmbet.

– Începând din acest moment, mă consider la ordinele dumneavoastră.

– Dumnezeule mare! Domnișoară, dar văd că acționezi ca și cum ai fi o adevărată Templeton! spuse el cu un ușor zâmbet pe buze. Îți rămân veșnic recunoscător. Sunt sigur că împreună vom descoperi demonul care a comis această faptă josnică. Vom scoate la iveală adevărul care îmi va dovedi nevinovăția. Adevărul!... Nu există o armă mai eficientă... dar și mai cumplită.

Mă luă de braț ușor și ne întoarserăm agale spre casă. Mergeam tăcuți, ca niște vechi prieteni. În clipa aceea chiar îl consideram așa și speram că sentimentele lui față de mine sunt reciproce.

Capitolul 4

Doamna Davis ne aștepta în holul casei ca să ne anunțe că domnul și doamna Elkin se aflau în salon. Domnul Templeton mă conduse până în încăperea unde o pereche în vârstă stătea lângă fereastră pândind în mod evident sosirea noastră.

Acest lucru fu cu atât mai evident cu cât doamna Elkin începu să vorbească înainte ca domnul Templeton să mai apuce să mă prezinte.

– Oh! Ce dactilografă drăguță ai găsit, Joel! Ești atât de minunată, copila mea, încât nici nu-mi vine să cred că poți fi în același timp și agreabilă, și utilă! Ce mult mi-ar plăcea să am atâtea calități ca tine!

– Mătușă Greta, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Lorraine Ward.

– Ce mai faci, scumpo? Mă bucur că ești aici. În sfârșit, voi avea și eu cu cine să mai stau de vorbă! Sunt sigură că ne vom înțelege excelent!

– Vă mulțumesc, doamnă Elkin, am răspuns eu, sperând că nu se observa faptul că vorbăria ei îmi stârnea râsul.

– Domnișoară Ward, acesta este unchiul Frank, spuse repede Joel.

Cele două persoane formau o pereche ciudată. El era înalt și slab, cu fața serioasă și privirea lacomă, pe când soția lui era rotofeie și curios de bucuroasă de venirea mea.

– Nu-i așa că e încântătoare? îl întrebă ea pe soțul ei.

Ochii acestuia erau fixați asupra sticlei de whisky de pe măsuta din apropiere.

– Vă rog să luați loc, spuse Joel. Propun să sărbătorim sosirea ta aici cu un pahar de whisky.

M-am așezat lângă doamna Elkin, care mă întrebă imediat dacă eu credeam că-mi va plăcea aici.

– E o casă superbă, mă asigură ea, și are o poveste foarte interesantă...

– Sunt convinsă, am spus eu întinzând mâna după paharul de whisky.

– Propun să toastăm în cinstea „Memoriilor familiei Templeton“, spuse ea.

– Joel, cere-i din partea mea permisiunea de a-i spune Lorraine, spuse doamna Elkin.

– Vă rog, îi răspunsei eu politicoasă.

Ochii ei străluciră de recunoștință.

– Sunt sigură că vom deveni bune prietene.

– Mulțumesc, Greta.

– Așadar, ce vreți să-i spun domnișoarei Ward? o întrebă domnul Templeton pe mătușa lui.

– Vorbește-i despre cum a fost construită casa asta. Nu mă satur niciodată să ascult povestirea asta. E absolut fascinată și aș fi depănat-o eu însămi dacă n-aș crede că acest rol îți revine ție.

Joel zâmbi amuzat.

– Mulțumesc, mătușă Greta. Ei bine, află că prin locurile astea locuia străbunicul meu, într-o colibă. Vara, pescuia și trăia din te miri ce. Apoi, într-o noapte, un vas cu două catarge a fost împins de furtună spre țarm. Echipajul și căpitanul o părăsiră. Atunci minunatul și țărănitul meu străbunic înotă prin valurile uriașe, ajunse la vasul abandonat și reuși să-l desprindă dintre stânci, așteptând să se intensifice furtuna. Înainte de zorii zilei, vasul plutea. Atunci, el se declară stăpânul acestuia, conform obiceiului marinăresc. Începând de la acest mic vas, a creat o cursă regulată de transporturi de persoane și mărfuri care încet-încet a devenit o companie înfloritoare care a făcut din el un om bogat. Această victorie trebuia sărbătorită cum se cuvine, așa că pe locul fostei lui colibe, a pus să se construiască un adevărat palat.

– Este o poveste fascinantă, am spus eu foarte sinceră. Mă bucur foarte tare că voi contribui la scrierea istoriei unei asemenea familii.

– Sper că așa va fi, spuse domnul Templeton. Nu sunt toate întâmplările la fel de interesante ca asta, dar ele se bucură totuși de o anumită originalitate.

Era plăcut să stai de vorbă în tihnă, instalați confortabil în fotolii. La un moment dat intră doamna Davis, ca să ne anunțe că este gata masa. Joel ne invită la cină.

Greta mă luă de braț și mă conduse spre o încăpere mică, pe care era evident că o foloseau în fiecare zi.

Mătușa Greta pălăvrăgi pe toată durata mesei. O interesau mai ales problemele legate de justiție și proceduri penale. Voia să cunoască atmosfera dintr-o sală de judecată. Întrebările ei mi se păreau deplasate. I-am răspuns că nu cunoscusem niciodată criminali care să fi apărut pe prima pagină a ziarelor și am schimbat subiectul discuției, ceea ce păru să o dezamăgească foarte tare! Să-i fie de bine!

După masă, am cerut permisiunea de a mă retrage și m-am dus în camera care urma să-mi servească drept birou, unde mi-am pus ordine în lucruri.

La ora nouă mă simțeam deja obosită. Am stins lampa din birou și m-am dus în camera mea. Am fost surprinsă în mod plăcut când am văzut că lucrurile mele fuseseră aranjate cu grijă pe umerase și în sertare.

M-am întins în pat și am încercat să citesc o revistă din teancul care se afla pe noptieră, dar n-am reținut nimic. Am stins lampa, dar n-am reușit să dorm. Mă gândeam numai la Joel Templeton și la schimbările stării lui de spirit. Devenise brusc morocănos, după care se înveselise și discutate sincer cu ea. Putea să fie ciudat de agresiv, dar și foarte delicat.

Simțeam însă în adâncul sufletului că mă puteam încrede total în el și că era un om foarte drept, în orice împrejurare. Pe scurt, îl stimam pe Joel Templeton și abia așteptam să lucrez pentru el.

Philip Morgan era însă total diferit. Părea că era interesat mai mult de partea veselă a vieții, pe care o considera a fi mai mult un joc. Dar teatrul pe care îl jucase în tren mă deranja. „De ce oare nu se prezentase imediat ca fiind omul trimis de Joel Templeton?”

Din câte îmi dădeam seama, voise să aflu ce fel de persoană eram și descoperise repede cum stăteau lucrurile în această privință. Eu însă încă nu reușisem să-l cunosc foarte bine și nu eram sigură dacă puteam să am încredere deplină în el.

Cât despre Joel, acesta era interesat de mine numai datorită faptului că puteam să-l ajut să-și scrie memoriile. Deși eram tratată ca un musafir în acea casă, nu eram decât o dactilografă. Nu trebuia să uit nici o clipă acest lucru.

În timp ce mă tot gândeam la aventura în care intrasem cu bună știință, am simțit cum treptat mă ia somnul. Oare visam? Auzeam niște zgomote înfundate... Nu, nu dormeam! Era un zgomot de pași pe care îi simțeam foarte aproape de mine, în camera mea.

Am sărit în sus și m-am așezat pe marginea patului.

– Cine e? am strigat eu.

Deodată, zgomotul a încetat și totul s-a cufundat în tăcere, cu excepția inimii mele care îmi bătea puternic în piept. Am întins mâna și am aprins cu un chibrit fitilul unei lămpi cu gaz.

Am mers apoi cu lampa în mână și am cercetat toate ungherele camerei și ale biroului. Nu era nimeni.

Am stins lampa și am încercat din nou să adorm. Abia începusem să mă mai liniștesc puțin, când zgomotul de pași se auzi din nou, exact în locul în care își făcuse simțită prezența și prima dată. Era ca și cum cineva, în momentul în care îmi auzise vocea, se oprise brusc și acum își continua plimbarea. Cu chin, cu vai, în cele din urmă am reușit să adorm.

Capitolul 5

Atunci când m-am trezit, soarele îmi lumina deja camera, dându-mi o senzație plăcută. M-am dat jos din pat, pregătită să înfrunt o nouă zi.

M-am îmbrăcat frumos și m-am dus în birou ca să verific dacă totul era în ordine, așa cum lăsasem cu o seară în urmă. Totul era în regulă.

M-am dus înapoi în sufragerie, unde mă aștepta micul dejun. M-am mirat când l-am găsit acolo pe Philip Morgan, care se ridică politicos atunci când m-am apropiat de el.

– Bună dimineța, domnișoară Ward. Ați dormit bine?

– Perfect. Sunt surprinsă să vă găsesc aici. Credeam că v-ați întors la New York.

– Pentru că n-am fost la masă aseară? Am luat un cal din grajd și m-am dus s-o vizitez pe Celeste Bend, o vecină. Ne-am petrecut seara stând la taifas. S-a arătat foarte interesată atunci când i-am vorbit despre dumneavoastră. Mi-a pus o serie de întrebări despre dumneavoastră.

- Despre mine? Dar nu m-am întâlnit cu ea niciodată!
- O veți face negreșit. Celeste se neliniștește întotdeauna când Joel cunoaște o fată frumoasă.
- Sper că i-ai făcut o descriere favorabilă mie.
- Atunci când i-am spus că sunteți o fată frumoasă și dragută, Celeste a devenit bănuitoare. Fiți atentă la gelozia feminină, domnișoară Ward...
- Domnișoara Bend n-are nici un motiv să fie geloasă. L-ați văzut cumva pe domnul Templeton în dimineța asta?
- S-a sculat în zorii zilei, s-a dus să se scalde, apoi a plecat să-și inspecteze vasul. Apoi a luat micul dejun și acum lucrează în bibliotecă, mă asigură el zâmbind ușor.
- Atunci, nu mai am timp să stau la taifas, spusei eu servindu-mă cu ouă și șuncă.
- Philip îmi turnă o ceașcă de cafea.
- Se pare că nu mă pot bucura deloc de compania dumneavoastră. Nu știu dacă din cauza lui Joel sau a dumneavoastră...
- Nici unul din noi nu este vinovat, domnule Morgan, spusei mușcând dintr-o felie de pâine prăjită. Dumneavoastră vă place să vă distrați, iar mie să muncesc. Cred că domnul Templeton e ca mine.
- S-ar părea că nu aveți o părere prea bună despre mine, spuse el prefăcându-se supărat.
- Sunteți foarte draguț, domnule Morgan, dar nu reușesc deloc să vă iau în serios. De fapt, nici nu am intenția s-o fac. El începu să râdă, după care se aplecă spre mine.
- Vă voi spune un secret, domnișoară Ward... Lorraine.
- Probabil că am părut ușor mirată când l-am auzit rostindu-mi numele mic, deoarece mă întrebă imediat:

– Sper că nu vă deranjează să vă spun așa...

– Deloc!

– Atunci, aș avea rugămintea să-mi spui și tu Philip.

Am sorbit o înghițitură de cafea și m-am șters la gură.

– Acum mă duc la domnul Templeton. Probabil că este pregătit să începem ziua de lucru.

Philip se ridică în același timp cu mine.

– Știu că este mai bine să nu merg cu tine, spuse el, dar sper să ne vedem în seara asta. În felul acesta, vei putea să-mi divulgi și mie toate secretele familiei Templeton...

– Nu voi sufla nici un cuvânt despre asta, Philip, îi răspunsei eu zâmbind. La revedere!

Habar n-aveam unde se găsea biblioteca, dar nu trebuia să-mi fac prea multe griji în privința asta: doamna Davis era în holul uriaș al casei. După ce am salutat-o, am rugat-o să-mi arate pe unde s-o iau. Fără să-mi răspundă decât cu o ușoară mișcare a buzelor, îmi făcu semn s-o urmez.

Am traversat rapid salonul și ne-am oprit în fața unei uși în care ea bătu. Am intrat și am închis ușa în urma mea.

Joel s-a ridicat și a venit să mă întâmpine. Mă invită să iau loc pe un scaun cu spătar înalt, în apropierea mesei de lucru. Am așezat teancul de hârtie de scris pe genunchi și am așteptat cu creionul în mână.

Joel Templeton zâmbi

– Munca pe care trebuie s-o facem nu este atât de ușoară cum crezi. Trebuie mai întâi să-mi pun cap la cap amintirile și treaba asta o pot face mai bine cu voce tare. Sper că ai dormit bine.

– Foarte bine, domnule, dar azi-noapte am auzit un zgomot de pași atât de aproape, încât am impresia că umblă cineva prin camera mea. După ce am inspectat totul foarte atent, n-am descoperit nimic!

– E ciudat... spuse el încruntat. Sper că nu te-ai speriat.

– La început mi-a fost frică, deoarece, imediat ce m-am urcat din nou în pat, zgomotele s-au repetat. Apoi pașii s-au îndepărtat. N-am putut să-i localizez, deoarece coridoarele sunt acoperite cu covoare.

– Ca și apartamentul tău!

– Asta face ca aceste zgomote să pară și mai stranii. De fapt, încă nu m-am obișnuit cu casa. N-am nici un motiv de îngrijorare, spusei eu zâmbind.

– Acum că te-ai mai liniștit, ne vom pune pe treabă. Așa cum știi, soția mea a dispărut și toată lumea a bănuie că este vorba despre o crimă. Acum trei luni a urcat în camera ei și de atunci n-a mai apărut. Se retrăsese ca de obicei, dar bănuiesc că a trezit-o vreun zgomot și a părăsit conacul fără să ia nimic cu ea, în afară de capotul de casă pe care îl purta și câteva bijuterii pe care le avea asupra ei: o brățară, două inele și un colier.

M-am încruntat ușor și el observă acest lucru.

– Ce este?

– Tocmai mă gândeam că e puțin probabil ca doamna Templeton să se fi culcat în noaptea aceea. Nici o femeie nu doarme cu brățări la mână și coliere la gât.

– Asta este într-adevăr o observație interesantă. Nu-mi trecuse prin cap așa ceva. Și nici poliției! Să continuăm... Vreau să revin la originile familiei mele atât cât mă vor ajuta

amintirile personale și documentele de care dispun. Dar asta ar dura prea mult. Vreau să analizez numai ultimii cinci ani. Poate că pe parcursul acestora voi descoperi motivul dispariției și morții soției mele. Dacă s-ar fi putut proba că am ucis-o pe Bessie, aș fi fost executat. Cine ar fi avut de câștigat după moartea mea? Asta figurează în testamentul meu, dar încă n-am de gând să-i divulg conținutul. Oricum, mătușa Greta și unchiul Frank nu au de ce să se teamă că vor fi aruncați în stradă.

– De altfel, nu prea văd de ce ar putea avea o asemenea soartă niște oameni buni ca ei, îndrăznii eu să observ.

– Ascultă-mă cu atenție, micuțo, spuse el pe un ton foarte serios. Nu-ți face prea mari iluzii în legătură cu ei. Greta pare că nu are nimic în cap, dar este mai șireată decât soțul ei. N-am încredere în nici unul din ei. N-ar fi prea înțelept să-i subestimez, ca și pe doamna Davis de altfel, deși știu că ea mă urăște.

– De ce mai lucrează aici dacă așa stau lucrurile? Și de ce o mai păstrați în funcție?

– Ca să-ți răspund la prima întrebare, pot să-ți spun că doamna Davis crede că are o datorie de împlinit aici. A venit în casa asta împreună cu Bessie și soția mea m-a obligat s-o dau afară pe cea dinaintea ei. Bessie era o persoană foarte exigentă... Doamna Davis este convinsă că eu am omorât-o. Rămâne aici ca să vadă cum și când voi fi pedepsit. Să n-ai nici o încredere în ea.

– Am observat deja că mă privește cu ostilitate.

– La a doua întrebare îți răspund spunându-ți că o suport pe doamna Davis aici pentru că învăț o grămadă de lucruri

datorită ei și din cauza ei! Altfel, aș fi dat-o de mult afară. În plus, mai este și căpitanul Hoyt. Cred că ți-a vorbit Philip despre el.

– Da, i se pare că este un ticălos.

– Căpitanul Hoyt este vinovat de pierderea unuia din vasele noastre, pe vremea când trăia tatăl meu. Acesta nu admitea nici o greșeală. Atunci, Hoyt și-a pierdut licența de navigație, dar tatăl meu i-a oferit o slujbă pe uscat până la sfârșitul zilelor lui. Hoyt a fost nevoit să accepte, deși turba de furie. De atunci, urăște pe toată lumea. Cred că e inofensiv, dar s-ar putea să mă înșel. Cât despre Philip, al cărui tată este asociatul meu, acesta este un prostănac cu ifose. Iată prezentarea pe scurt a persoanelor din anturajul meu.

– Și credeți că unul din ei a putut s-o ucidă pe soția dumneavoastră?

– Nu, răspunse el repede. Pot chiar să spun că dacă unul din ei, dintr-un motiv oarecare, ar fi vrut să se răzbune, mai degrabă ar fi lăsat-o în viață pe soția mea. Căsnicia noastră era un dezastru! Dar poate au ucis-o în speranța că voi fi găsit vinovat! Am făcut o mare greșeală că m-am căsătorit cu Bessie din milă și nu din dragoste. Am fost cucerit de fragilitatea, de delicatețea ei. M-am înșelat. S-a dovedit foarte repede a fi o creatură dură și insensibilă, care nu mi-a lăsat nici o clipă de liniște. Mă simțeam bine numai pe vasul meu. Ea nu a pus niciodată piciorul acolo. Ura marea!

Se opri și eu mi-am coborât privirea ca să nu se vadă cât de mult îi apreciam sinceritatea. El crezu că mă șocase.

- Nu trebuia să fiu atât de sincer cu dumneata.
- Nu! protestai eu. Pur și simplu nu știam dimensiunile...
- Ceea ce, în mod firesc, îmi dă un motiv în plus de a o fi ucis, dar îți jur că n-am făcut-o!
- Vă cred, domnule Templeton.
- Să continuăm. Mă voi ocupa numai de ultimii cinci ani. Dacă nu găsim nimic în această perioadă, vom merge și mai departe. Cred că data morții tatălui meu reprezintă un bun punct de plecare.
- Sunt pregătită, domnule, spusei eu cu creionul în poziție de start.

Vorbi vreme de două ore, încercând să-și aducă aminte cât mai exact cu putință evenimentele. Din când în când făcea referire la un soi de jurnal pe care probabil îl ținuse tatăl său. Era un document important, care relata cu lux de amănunte dificultățile profesionale pe care le întâmpinase tatăl lui Joel cu asociatul lui, Earl Morgan. Acesta din urmă nu vedea necesitatea înlocuirii pânzelor cu motorul cu aburi și era vorba despre niște discuții sterile pe parcursul cărora Earl Morgan pomenea de justiție.

Joel voia ca astfel să demonstreze că Morgan ar fi avut un oarecare interes să fie inculpat. Tatăl lui Philip ar fi putut să câștige o flotă uriașă pentru o sumă derizorie.

– Chiar și acum, continuă să-mi dicteze Templeton, face tot posibilul ca să încetinească procesul de reconversie pentru că în cazul în care ar avea de răscumpărat cândva compania noastră de navigație, aș avea de plătit mult mai puțin dacă ar fi încă prevăzută cu pânze.

Am lucrat astfel toată dimineața și o bună parte din după-amiază, după ce luaserăm o pauză pentru o masă frugală. Luasem încontinuu notițe și începusem să mă simt cam obosită. Și Joel părea la fel.

Se opri brusc, puse documentele la loc în seif și se întoarse spre mine zâmbind.

– Dacă ai reușit să notezi tot ce ți-am spus de azi-dimineață până acum, ești mare!

– Nu mi-a scăpat nimic! Acum am să le transcriu pe curat.

– Nici să nu te gândești la așa ceva! Pune-ți carnetul în dulap și du-te la plimbare. Ne vom organiza timpul în felul următor: o zi de stenografiere, o zi de dactilografiere, dar acum trebuie să te mai relaxezi puțin. Poate că te vei distra vizitându-mi iahtul. E ancorat lângă plajă. Țin foarte mult la el. E bine așa?

– E perfect. Va fi pentru prima oară când voi pune piciorul pe un vas.

După ce mi-am dus instrumentele de lucru în camera mea, mi-am pus niște pantofi comozi și am plecat spre mare. Am trecut prin dreptul colibei căpitanului, dar nu era nimeni înăuntru. Când am ajuns aproape de pietrișul de pe țărm, după ce am aruncat o privire de jur-împrejur, mi-am scos pantofii și am început să mă bălăcesc în apă, cu pantofii în mână și rochia ușor ridicată.

Am mers de-a lungul țărmului și la un moment dat am zărit iahtul. Lemnul lui lăcuit strălucea în lumina soarelui. Era un vas superb, capabil să traverseze oceanele. Am urcat pe puntea acestuia, mi-am pus pantofii în picioare și m-am așezat în spatele cârmei, visând că plutesc spre orizonturi îndepărtate.

Apoi am intrat înăuntrul vasului, luând-o de-a lungul coridorului. În fața mea se aflau două cabine. Am deschis ușa celei din dreapta. Îmi atrase atenția un dulap a cărui ușă era deschisă. Eram curioasă să aflu cum se îmbracă Joel atunci când se afla la bord. Dulapul era plin de îmbrăcăminte feminină.

Am simțit că roșesc de rușine. Începusem să-l spionez. De fapt, el mă invitase să vizitez iahtul! Și poate că hainele acelea aparțineau soției sale! După ce mă mai liniștii puțin, tocmai mă pregăteam să urc din nou pe punte, când auzii un zgomot de copite și apoi niște pași mergând pe deasupra capului meu. Eram la jumătatea scării care ducea pe punte când zării o femeie foarte frumoasă de vreo douăzeci de ani, îmbrăcată în costum de călărie, care mă privea cu ostilitate.

– Bună ziua. Sunt Lorraine Ward, secretara domnului Templeton.

Capitolul 6

Tânăra se îndreptă spre balustrada vasului și se sprijini cu mâna de ea. Mă privea în continuare într-un mod care mă deranja. M-am ferit să-i arăt că mă enerva atitudinea ei.

– Mda... făcu ea. Philip avea dreptate. Ești foarte atrăgătoare. Eu sunt Celeste Bend.

– Îmi pare bine, spusei eu politicoasă. Mă bucur să vă cunosc.

– Serious? răspuse ea cu un zâmbet care îi schimonosea fața. Joel știe că te afli la bord? În general face mare tam-tam atunci când este vizitat fără aprobarea lui...

– Mă aflu aici la sugestia domnului Templeton. Dumneavoastră ați primit permisiunea dânsului?

Era evident că nu-mi făcusem o prietenă din Celeste Bend, dar i-am dat răspunsul pe care îl merita. Aceasta dădu din umeri.

– Scuză-mă, spuse ea, și coborî în interiorul iahtului.

Atunci când își făcu din nou apariția, avea o rochie roșie în mână. Avea pe buze un zâmbet fals politicos atunci când îmi spuse:

– Am venit să iau asta, domnișoară Ward. Sunt sigură că ne vom mai revedea și cu altă ocazie. Spune-i lui Joel... Oh! Scuză-mă, am uitat că te afli aici numai ca să-l ajuți să-și scrie memoriile. Mesajul mai poate să aștepte.

Coborî pe uscat, își dezlegă calul, încălecă și plecă în galop, fără să se mai uite înapoi. Prin ultimele cuvinte, fusesem pusă la punct. Ce naivă fusesem să-mi închipui că toate hainele acelea din dulap erau ale lui Bessie Templeton! Acum îmi aduceam aminte că Joel îmi spusese că soția lui detesta marea... și că el nu-și găsea liniștea decât pe iaht... Poate că Bessie avea un motiv întemeiat de a nu avea încredere în domnul Templeton, nu reușeam să fiu supărată pe el. Eram numai dezamăgită.

Și cu toate astea, nu puteam să-l condamn că era îndrăgostit de Celeste. Era într-adevăr superbă, cu ochii aceia expresivi și catifelati de care nu mai văzusem până atunci.

Dar îmi demonstrase și cruzimea de care tânăra putea fi în stare: nu venise pe vas decât ca să mă convingă că Joel era interesat numai de ea. Celeste îl iubea și ea pe Joel, era evident! Dar la mijloc mai era și Bessie... o persoană incomodă pentru planurile ei de viitor! M-am întrebat atunci dacă Joel se gândise că poate și alte persoane, în afară de membrii familiei sale, ar fi putut să-i ucidă soția. Hainele ar fi putut fi, în ciuda aparențelor, ale doamnei Templeton. Atunci, de unde știa domnișoara Bend că aceasta nu va mai avea

nevoie de ele? Am simțit că mi se înroșesc obrajii în timp ce mă gândeam la această ipoteză. Eram la fel de rea ca Celeste.

Am părăsit vasul și am pornit pe drumul spre casă, traversând o mică plantație de pini. Curând, am zărit printre crengile copacilor o cabană mică, ce nu putea fi decât locuința căpitanului Hoyt. Un bărbat în uniformă cu nasturi aurii și chipiu de ofițer se uita la mine stând pe o bancă și fluierând. Atunci când m-am apropiat, fluieratul încetă, dar nu mă salută, deși când mă văzuse venind spre el, ridicase ochii.

Lipsa lui de politețe era intenționată, dar, așa cum procedasem ceva mai devreme și cu Celeste, m-am hotărât să nu iau în seamă comportamentul lui.

– Bună ziua, domnule căpitan Hoyt. Sunt domnișoara Ward, secretara domnului Templeton pe timpul verii.

– Și ce-mi pasă mie de asta? mormăi el.

Eram prea mirată ca să-i pot răspunde, dar m-am uitat la obiectul pe care-l ținea în mână. Era un craniu foarte frumos lucrat. Mi-l întinse, dar când văzu că fac un pas înapoi, îl lăasă să cadă la picioarele mele. Am luat-o la goană, urmată de râsul lui batjocoritor. L-am auzit apoi pe individ strigând:

– Nu e locul tău aici! Du-te la tine acasă!

Am ajuns cu sufletul la gură în camera mea. Plimbarea nu era una încununată de succes. Pe viitor, voi evita împrejurimile cabanei.

M-am dus la birou, ca să-mi fac ordine printre notițe și să mă pregătesc pentru o nouă zi de muncă. Spre marea mea mirare, am constatat că sertarele secreterului fuseseră răvășite. Carnetele nu erau la locul lor și hârtiile fuseseră scotocite și așezate într-o altă ordine. Cineva din casă era curios să vadă ce scrisesem!

M-am întrebat atunci care locatar al conacului se pricepea să citească o stenogramă și m-am hotărât să-mi iau măsuri suplimentare de precauție pe viitor.

Dacă cineva se dovedea atât de curios în legătură cu conținutul memoriilor lui Joel, înseamnă că acea persoană știa ce se întâmplase cu soția lui. Teoria lui Joel Templeton părea a fi corectă. Dar cine oare mă vizitase în lipsa mea?

M-am hotărât să-i cer o întrevedere domnului Templeton după cină, pentru a-l informa în legătură cu acel incident. Mă uitai cu atenție la imaginea mea reflectată în oglindă. Oare de ce acceptasem să vin aici? Din cauza confortului oferit de un conac? Ca să fug de canicula din New York? Sau din cauză că interesul meu pentru el ca bărbat era mai mare decât acela pe care mi-l inspira statutul lui de „patron“?

La gândul acesta, lăsați privirea în jos. Oare puteam fi atât de naivă încât să mă îndrăgostesc de un om suspectat de crimă? E adevărat că încă nu fusese nimic dovedit și el îmi jurase că era nevinovat. Îmi demonstrase încrederea pe care o avea în mine mărturisindu-mi că își urâse soția. Care ucigaș e dispus să ofere cuiva arme care se pot întoarce împotriva lui?

M-am întors brusc cu spatele la oglindă. Pentru domnul Templeton nu eram decât o secretară temporară și dacă eram atât de nesăbuită să-l iubesc, n-aveam decât să-mi fac bagajele și să mă întorc la New York.

Doar la gândul că ar trebui să plec, mă cuprinse o tristețe cumplită, așa că m-am hotărât să rămân.

Cina s-a dovedit a fi un fiasco total. Frank era morocănos ca de obicei, iar soția lui dădea dovadă de o veselie debordantă! Philip nu-și făcu apariția, deși avea tacâmul pe masă. Domnul Templeton era căzut pe gânduri și părea să nu audă nimic din pălăvrăgeala fără sfârșit a mătușii lui.

Imediat după cină, am cerut permisiunea de a mă retrage. Domnul Templeton se ridică pentru a-mi trage scaunul, apoi îmi spuse să merg cu el în bibliotecă.

Capitolul 7

L-am urmat pe Joel Templeton până la minunata lui sală de lectură. După ce mă invită să iau loc, se așază și el confortabil într-un fotoliu.

– Ai petrecut o după-amiază plăcută? întrebă el.

– Mai degrabă interesantă. Mai întâi, m-am întâlnit cu domnișoara Bend în timp ce vă vizitam iahtul. A urcat la bord și mi s-a prezentat. Apoi a coborât în cabină ca să ia un obiect pe care-l uitase acolo. Am plecat de pe iaht și m-am plimbat pe proprietatea dumneavoastră. L-am întâlnit pe căpitanul Hoyt sculptând în fața cabanei lui.

– Se pricepe foarte bine la genul acesta de artă. A vrut să-ți dea vreuna din lucrările lui?

– Da, dar l-am refuzat.

– Ce era?

– Un craniu.

N-am mai făcut precizarea că mi-l aruncase pur și simplu la picioare.

Templeton oftă.

– A făcut o prostie, dar așa este el. Încearcă să nu-i mai dai ocazia de a te supăra.

– Mi-a sugerat că ar fi mai bine să plec cât mai repede cu putință.

– Și vrei să pleci?

Joel mă privea prin fuioarele fumului de țigară.

– Nu, domnule, nicidecum! Doar dacă mi-o cereți dumneavoastră.

– Poți să fii sigură că n-o s-o fac. Cât despre căpitan, ignoră-l! Se simte mult mai bine singur. Iar în ceea ce o privește pe domnișoara Brend, sper că nu te-ai speriat de limba ei ascuțită!

– Ba da, la început, dar nu i-am dat voie să continue pe tonul acela!

– Bravo!

– Trebuie să vă spun ceva care o să vă supere...

El își puse țigara în scrumieră și se aplecă ușor înainte, cu coatele pe genunchi.

– Spune-mi fără nici o teamă, domnișoară Ward. Despre ce este vorba?

– Mi-ați spus încă de la început că redactarea memoriilor dumneavoastră va provoca niște reacții în rândurile unor persoane din anturajul dumneavoastră. Ați avut dreptate. Atunci când m-am întors în camera mea, după-amiază, mi-am dat seama că se umblase în sertarele secreterului.

– Ești sigură? Întrebă el cu interes.

– Absolut sigură.

– Deci, îi atrage momeala... Ai transcris ceva din notițe?

– Nu, domnule. Ați hotărât ca această operațiune s-o fac mâine.

– Așa este. Îți mulțumesc că m-ai informat imediat. Dacă se mai întâmplă, am rugămintea să mă anunți în cel mai scurt timp și după ce vei transcrie o parte, vii s-o pui în seiful meu. În felul acesta, vom îngreuna sarcina persoanei interesate de povestea asta și avem mai multe șanse să punem mâna pe ea.

– Sper că așa va fi, domnule Templeton, spusei eu ridicându-mă în picioare.

El mă însoți până la ușă.

– Îți mulțumesc, domnișoară Ward, că ai fost atât de atentă. Noapte bună!

– Noapte bună, domnule Templeton.

Tocmai ajunseseam la scară, când mă auzii strigată de Philip.

– Hei! Lorraine! Îmi face plăcere să te revăd. Vii puțin cu mine în salon ca să bem ceva?

– Nu cred, Philip.

Dar nu apucaii să pun mâna pe balustrada scării, că mă prinse de braț și mă împinse spre salon. Îmi adresă un salut de mușchetar și îmi făcu semn să iau loc. Știind că ar fi fost zadarnic să mă opun, m-am așezat. Își turnă un pahar mare de whisky, se așază în fața mea și mă privi insistent.

– Ai petrecut o zi interesantă?

– Da, dar nu prea plăcută!

– Din cauza lui Celeste? întrebă el zâmbind.

– Și a căpitanului Hoyt.

– Nu te lăsa impresionată de individul acesta, Lorraine. Ferește-te mai degrabă de Celeste!

– Dumnezeu mare! Dar de ce?

Philip începu să râdă.

– Am luat cina cu ea în seara asta. Celeste locuiește singură, împreună cu un frate mai mare ca ea și foarte puțin comunicativ, așa că se simte foarte izolată.

– Îmi închipui.

Mă gândeam la iaht și la dulapul plin de haine. Mi se păruse că Celeste nu era femeia care să se lase izolată.

Philip mă privea amuzat.

– S-ar părea că nu-i prea dai importanță.

– Ba dimpotrivă!

– Ai dreptate! Te consideră o rivală.

– Dar e de-a dreptul ridicol! spusei eu, sperând că expresia de pe fața mea nu mă trăda.

– Serios?

– Serios! Dacă m-ai adus aici ca să discutăm asemenea aiureli... te rog să mă lași să plec.

– M-am gândit că trebuie să te pun în gardă în legătură cu Celeste. Se enervează cu ușurință, ca și Joel. Într-o vreme, ei doi ar fi trebuit să se căsătorească. Nu știu ce s-a întâmplat, dar Joel s-a însurat cu Bess. Toată lumea s-a întrebat de ce, mai ales în cele din urmă, căsnicia lor s-a dovedit a fi un eșec!

– Te rog, Philip, treburile astea nu mă privesc.

– Oare nu ți-a tremurat puțin vocea?

– E posibil! Poate din cauză că sunt indignată auzindu-te vorbind atât de liber despre patronul meu. Așa ai procedat probabil și atunci când m-ai descris pe mine domnișoarei Bend!

– Oh! Lorraine! Pe tine te-am lăudat tot timpul. De fapt, mi se pare că ești foarte atrăgătoare. Să nu te simți jignită. Totuși, recunosc că poate am fost lipsit de tact. N-am făcut decât să-i stârnesc gelozia lui Celeste.

– Nu înțeleg cum își permite domnișoara Bend să-l considere pe domnul Templeton altceva decât un prieten! Nimeni nu poate afirma că dânsul este... că este văduv.

– Asta este și părerea lui Joel? întrebă el foarte interesat.

– E o opinie absolut personală.

– N-are importanță. De data asta, Celeste se va lupta oricum. Nu-l va lăsa să-i scape și a doua oară...

– Te asigur, Philip că toate acestea nu mă interesează, dar, dacă vrei să afli neapărat părerea mea, cred că această tânăra nu se jenează să se întâlnească ori de câte ori vrea cu domnul Templeton.

– Ai vreo dovadă pentru cele afirmate?

Am zâmbit.

– Dacă o am, o păstrez pentru mine.

Philip zâmbi și el și răsuci paharul în palme.

– Ar fi mai bine să vorbim despre munca ta. Ce ți-a dictat astăzi dragul de Joel? Unde a ajuns cu povestirea istoriei familiei?

– Am lucrat cu spor. Și acum, Philip, te rog să mă scuzi, dar vreau să mă retrag în camera mea. Sunt obosită.

M-am ridicat și el mă privi cu un aer de cunoscător.

– Într-adevăr, ești mai frumoasă decât Celeste. Observasem asta încă din timpul călătoriei cu trenul. Probabil că Joel te-a remarcat imediat ce te-a zărit în sala de judecată.

– Te rog, Philip, nu vorbi așa!

– N-am vrut să te jignesc, spuse el cu o voce blândă. Poate că sunt gelos pe Joel... El poate să te vadă toată ziua, pe când eu nu reușesc să-ți fur decât câteva minute din când în când...

S-a apropiat de mine, dar eu m-am dat repede înapoi.

– Te rog, Philip, am spus eu enervată la culme, aici sunt secretara domnului Templeton și vreau să mă comport ca atare!

– Bine, Lorraine. Văd că trebuie să am răbdare și voi avea. Dar nu uita că simt pentru tine ceva mai mult decât afecțiune!

– Bună seara, Philip, spusei eu părăsind încăperea.

Când am ajuns pe coridor, aproape am dat nas în nas cu Joel Templeton. Oare cât auzise din discuția noastră? Totul, din câte se părea, deoarece îmi aruncă o privire atât de rece, încât am lăsat ochii în jos.

Am urcat scările câte patru odată, am intrat în camera mea și m-am lipit cu spatele de ușă. Eram lac de transpirație.. Mă simțeam teribil de stânjenită, dar gândindu-mă mai bine, am constatat că avusesem o atitudine mai mult decât corectă față de Joel și deci acesta n-avea nici un motiv să-mi poarte pică.

Am intrat în birou. Trebuia să găsec un mijloc prin care să pot verifica dacă îmi umbla cineva prin lucruri în lipsa mea.

Am luat un șir de ață foarte subțire din trusa de cusut, pe care, cu ajutorul unui ac, l-am plasat în așa fel încât acesta s-ar fi mișcat din loc în cazul în care ar fi fost deschis sertarul. Cu o astfel de capcană, știam că nimeni nu-mi va mai putea umbla prin lucruri fără să observ.

A doua zi, am început să-mi transcriu notițele. Se formase un teanc măricel atunci când am terminat. Am pus toate

hârțiile într-un dosar și m-am dus să i le înmânez domnului Templeton, în bibliotecă. Doamna Davis mă informă că acesta plecase. În cazul acesta, trebuia să păstrez hârțiile asupra mea, pentru că hotărâsem să nu mă despart de ele până ce nu le puneam în seif. Am rămas în camera mea, citind niște reviste, aruncând din când în când câte o privire afară, ca să văd când vine domnul Templeton.

Cu circa o jumătate de oră înainte de cină, l-am văzut sosind în galop de-a lungul plajei și apoi pe drumul spre casă. Eram sigură că-și petrecuse ziua cu Celeste. Ea călărea la fel de bine ca el și probabil se simțiseră bine împreună. Am luat dosarul și am coborât.

– Perfect! spuse Joel luându-mi teancul de hârtii din mâini. Vino cu mine. Vreau să-ți arăt unde se află seiful meu.

Se îndreptă spre un tablou și, prinzându-l de ramă, îl roti cu fața la perete, lăsând să iasă la iveală seiful. Joel îl deschise, puse cu grijă hârțiile pe un raft și-l închise la loc.

– Domnișoară Ward, am de gând să-ți dau cifrul seifului, în cazul în care mi s-ar întâmpla ceva.

– Vă simțiți în pericol?

– Nu m-am gândit prea mult la asta, spuse el zâmbind, dar misterul dispariției soției mele încă nu a fost dezlegat. Oricum, am pus în seif un plic sigilat, care conține niște indicații în cazul în care aș păți vreun accident. O crimă, de exemplu...

– Da, domnule, spusei eu uluită.

– Asta e tot pentru astăzi, domnișoară Ward.

M-am dus în sufragerie, ca să iau masa de seară. Ajunsesem la cafea, când Frank mă întrebă brusc:

– Domnul Templeton îți dictează memoriile?
– Pentru asta mă aflu aici, domnule.
– Tâmpitul dracului! exclamă el aruncând cât colo șervețelul de la gât și împingându-și cu zgomot scaunul înapoi.

Greta se puse pe plâns imediat ce plecă soțul ei din încăpere. Era mult prea uluită ca să mai spună ceva.

– Frank este atât de impulsiv! spuse Greta ștergându-și ochii de lacrimi. Nu știu niciodată ce gândește.

– De ce este deranjat de faptul că domnul Templeton își scrie memoriile?

– Habar n-am! Chiar și atunci când suntem singuri, nu-mi spune nimic din ce-i trece prin cap. După cum vezi, Lorraine, n-am o viață prea veselă...

– Îmi pare rău, Greta, încercai eu s-o consolez. Soțul tău nu-și dă seama totuși că-ți face rău purtându-se astfel?

– Să nu-ți închipui că este un om rău, spuse ea încercând să zâmbească, numai că are un caracter dificil. Dar n-ar fi trebuit să-l faci tâmpit pe Joel! Pe undeva, înțeleg și reacția soțului meu. Joel a început să povestească istoria familiei sale, care cu siguranță va fi publicată în ziare. Nimănui nu-i place să-și vadă viața privată afișată în public. În plus, Frank nu știe ce are de gând să scrie în memorii.

Se opri și mă privi cu ochi rugători.

– Spune-mi, draga mea, nepotul meu îți povestește lucruri oribile despre familia lui?

– Vrei să mă faci să cred că domnul Templeton este un om cu intenții rele? exclamai eu scandalizată.

– Absolut deloc! îmi răspunse ea indignată. N-am făcut nici un fel de insinuare în acest sens.

– Sunt convinsă. Totuși, să știi că nu sunt autorizată să te informez despre conținutul memoriilor.

– Înțeleg... spuse ea cu răceală.

De fapt, nici nu-i trecuse prin cap că eu voi refuza să vorbesc despre acest subiect.

M-am retras în camera mea. Voiam să verific dacă sertarele fuseseră deschise, lucru improbabil, deoarece toată lumea din casă știa probabil că manuscrisul era în seif.

Ce aflasem deci în timpul acelei cine târzii? Că cei doi Elkin erau tare curioși în legătură cu conținutul memoriilor și mi-am pus întrebarea de ce. Îngrijorarea Gretei era mai serioasă decât lăsa să se vadă. Oricum, era clar că indivizii nu aveau nici un pic de încredere în oamenii care le asigurau traiul zilnic.

Mi-am făcut toaleta și m-am vârat sub așternut. Am citit până când am căzut într-un somn adânc.

A doua zi mi-am petrecut vremea stenografiind după dictarea domnului Templeton. Ajunsesem la căsătoria dintre Greta și Frank. Greta se măritase de patru ori după moartea mamei sale. Dat fiind că Frank n-avea o casă în care s-o aducă pe soția lui și nici n-avea de gând să-și cumpere, Greta se întorsese cu el în casa familiei sale unde locuise în copilărie împreună cu mama ei văduvă. Greta era singura și ultima rudă a lui Joel. La moartea lui, familia urma să se stingă.

După ce mai făcu acea precizare, Joel reveni la dispariția soției sale.

– Bessie nu era omul să dispară fără scandal. Dacă ar fi avut de gând să plece din casa mea, mi-ar fi adus fel de fel de acuzații, ar fi protestat. Nu și-ar fi abandonat niciodată rochiile și bijuteriile. Era prea posesivă și egoistă ca să procedeze în acest fel. În plus, atunci când am văzut-o pentru ultima oară părea a fi perfect normală. În afară de un accident fatal, nu văd ce s-ar fi putut întâmpla. Am întors problema pe toate fețele.

Am așteptat să continue, dar mi-a spus că era de-ajuns pentru ziua aceea.

– Așază-ți notițele în locul obișnuit și să vedem ce se va întâmpla. Înțelege ce caut, domnișoară Ward?

– Da, domnule. Persoana interesată de ceea ce îmi dictați dumneavoastră are un motiv serios să scoțoască prin sertarele mele. Și această persoană acționează cu siguranță din frică, deoarece este implicată în dispariția soției dumneavoastră. Dorește să afle unde ați ajuns cu cercetările.

– Excelent răspuns, spuse el zâmbind. Așadar, dorești să continui treaba începută, domnișoară Ward?

– Nimeni nu are vreun motiv să se lege de mine. Mâine voi transcrie tot ce mi-ați dictat astăzi și spre seară vă voi da manuscrisul să-l puneți în seif.

– Bine. Ești foarte eficientă, domnișoară Ward.

– Vă mulțumesc, domnule, spusei ei ridicându-mă în picioare.

– Mai vreau să-ți spun că ești o persoană agreabilă și simpatică. Mă bucur că ești aici. Noapte bună.

Eram atât de fericită de laudele primite, încât m-am abținut cât am putut să nu mi se vadă emoția pe față.

Capitolul 8

Mă pregăteam să încep să dactilografiezi încă din seara aceea stenograma, dar n-aveam nici o posibilitate să-mi protejez manuscrisul de indiscreția unui vizitator, așa că m-am răzgândit.

M-am dus în camera mea și am început să citesc, dar aveam presimțirea că se va întâmpla ceva rău. Atunci când am suflat în lampă, mi-am dat seama că de fapt pândeam zgomotul de pași din prima noapte petrecută aici, dar nu am auzit nimic.

M-am gândit atunci la complimentele pe care mi le făcuse Joel și am zâmbit în întuneric. În sfârșit, mă remarcase. Și Philip părea încântat de mine, dar eu îi interpretam laudele ca pe un mijloc de a mă face să vorbesc și să-l trădez astfel de Joel. Acesta se apucase de o muncă delicată și dificilă. Dacă se va apropia prea mult de adevăr, va fi în pericol și deși era pregătit sufletește, putea să fie atacat pe neașteptate.

Eram pe punctul de a mă lua somnul când atmosfera din cameră mi s-a părut că devine apăsătoare, ca și cum aș fi pus în vase prea multe flori și nu deschisem fereastra. Am încercat să deschid ochii, dar mi-a fost imposibil.

Bineînțeles că era un vis! Mirosul devenise de-a dreptul sufocant. Apoi mi s-a părut că aud pași și se deschide o ușă. Am încercat să mă scol, dar mi-a fost imposibil! Totuși trupul meu părea că se mișcă, dar fără voia mea. Am simțit pe obraz atingerea unei pânze aspre și am simțit adierea vântului pe față. Ceva mai târziu, am avut impresia că sunt coborâte niște trepte și am simțit din nou aerul curat și mirosul mării. Îmi era frig. Am încercat să ridic puțin capul sau măcar pleoapele, dar a fost zadarnic.

– Lorraine... Lorraine! Mă auzi?

Era o voce de bărbat, dar era foarte îndepărtată.

– Lorraine... Lorraine, poți să vorbești?

– Da, vă aud.

– Perfect.

– Ești în siguranță. Mă crezi?

– Da, mă auzii eu spunând.

– Ce ți-a dictat Joel astăzi?

Ar fi trebuit să mă ridic, indignată, dar nu aveam curajul s-o fac.

– Mi-a... dictat opiniile lui în legătură cu dispariția soției. Crede că a fost ucisă, nu că ar fi plecat.

– Ce-l face să creadă asta?

– Nu lipsește nici o haină de-a ei, nici o bijuterie și nici o trăsură.

– Și ce-i cu asta?

– Soția lui purta o brățară și un colier... atunci când a dispărut. Nici o femeie nu se gătește cu bijuterii ca să meargă la culcare. I-am atras atenția domnului Templeton asupra acestui aspect.

– Foarte rău ai făcut. Ești inteligentă, Lorraine. Știe unde este trupul soției sale?

– Nu... nu știe.

– Trebuie să-ți fi vorbit și despre asta!

– Cred că nu știe, dar vrea să afle.

Nu trebuia să spun asta. Îi trădam încrederea lui Joel, dar prin nu știu ce întâmplare, vorbeam fără nici o reținere. Am început să râd tare. Din fericire, nu era decât un vis. Totuși, ca și atunci când începuse acel coșmar, am simțit mirosul acela dulceag și grețos. M-am oprit din râs și m-am cufundat din nou într-o stare de toropeală.

Vocea continuă:

– Lorraine, Lorraine! Poți să vorbești? Încearcă! Nu ți-e frică, nu-i așa?

– Nu... mi-e.... frică, șoptii eu.

Totuși nu prea mă simțeam în siguranță.. Vocea aducea prea mult a realitate. În coșmarurile mele nu apăreau mirosuri...

– Bine, spuse vocea. Nu trebuie să fii îngrijorată sau speriată. Spune-mi unde păstrează manuscrisele pe care i le dai.

– În.... seif...

– Cel din bibliotecă?

- Da.
- Spune-mi cifrul, Lorraine.
- Nu... nu-l știu.
- Minci, Lorraine. Spune-mi cifrul.
- Nu-l știu. Jur. Mi-l va spune cândva...
- Bine. Voiam doar să fiu sigur că spui adevărul. Atunci când Joel îți va dezvălui cifrul, mi-l vei spune?
- Nu... nu știu cine... cine sunteți.
- Vei ști... cândva.
- Nu știu cum să dau de dumneavoastră.
- Voi veni eu la tine, copila mea. Dar atunci, mi-l vei spune?

– Da, spusei eu făcând o promisiune pe care doream din tot sufletul să nu mi-o țin.

Dar vocea aceea mă interoga în așa fel, încât nu puteam cu nici un chip să-i opun rezistență. Era ca și cum îmi anihilase orice urmă de voință.

– Acum, spune-mi ce ți-a mai dictat? Nu te grăbi. Avem toată noaptea la dispoziție.

– Nu... nu pot... să... să-mi aduc aminte... notițele mele...

– Gândește-te bine.

– Nu... nu pot...

În acel moment, capul mi se zgudui, de parcă primisem o palmă, dar n-am simțit nici o durere. Imediat am auzit vocea îndepărtată certând pe cineva.

– Să nu mai faci niciodată așa ceva, dobitocule!

În jurul meu s-a produs puțină agitație, dar pe mine nu mă mai interesa nimic. Voiam numai ca acest vis stupid să se

termine odată ca să pot dormi liniștită. Dar mirosul acela îngrozitor apăru din nou. În momentul acela, totul se liniști. Coșmarul luase în cele din urmă sfârșit.

N-am apucat însă să mă bucur prea mult de somn. Cineva mă zgâlțâia de umeri. Știam că era inutil: nu puteam să mă mișc! Am încercat totuși să-mi ridic mâna ca să scap de persoana care mă deranja. Nu mică mi-a fost surpriza să constat că brațul meu se mișca. Am văzut figura doamnei Davis aplecată asupra mea cu un aer îngrijorat.

M-am ridicat în capul oaselor. Aveam gâtulejul îngrozitor de uscat. M-am uitat la ea cu spaimă, întrebându-mă dacă voi fi în stare să vorbesc.

– Ce... ce s-a întâmplat cu mine?

– Asta vrea să știe și domnul Templeton. Trebuia să fii demult trează, domnișoară.

– Dar... abia m-am culcat!

– Nu știu la ce oră v-ați culcat, dar este trecut de ora opt și încă mai sunteți în pat! Domnul Templeton nu este un om prea răbdător. Veți constata asta destul de curând.

M-am ridicat degrabă, dar când am ajuns în poziție verticală, aveam impresia că mă aflu pe un vapor care se legăna în largul mării.

– Ce aveți? Sunteți bolnavă?

– Nu... nu știu. Mă simt ciudat.

– Vă aduc o ceașcă de ceai. Îmbrăcați-vă repede. L-ați făcut destul să aștepte pe domnul Templeton.

Am mers pe băjbâite până la baie și m-am uitat în oglindă, dar imaginea era neclară. Mi-am dat cu apă pe față și atunci

când mi-am atins obrazul, am scos un strigăt de durere. M-am întrebat ce mi se putuse întâmpla. Apoi mi-am amintit de coșmarul îngrozitor pe care îl avusesem. Oare visul meu poate fi atât de realist încât să-mi lase urme dureroase pe obraz? După ce mi-am băut cafeaua, mi-am luat carnetul și creionul și m-am grăbit spre bibliotecă, dar probabil că îmi făcusem o părere bună despre starea sănătății mele, deoarece, în timp ce mă îndreptam spre biroul unde se afla domnul Templeton, a trebuit să mă sprijin de spătarul unui scaun ca să nu mă prăbușesc pe podea. Joel sări în ajutorul meu.

– Ce s-a întâmplat, domnișoară Ward? Ți-e rău?

Mă ajută să mă așez pe canapea și se așează și el lângă mine.

– Nu. Mă aflu încă sub impresia unui coșmar înfiorător.

– Despre ce este vorba?

– Oh!

Nu puteam să i-l povestesc. I-aș fi părut stupidă.

– Am adesea coșmaruri de când a murit mama, într-un accident de trăsură.

– Oh! Îmi pare rău. Bănuiesc că erai un copil pe vremea aceea.

– Da, iar tatăl meu a murit în anul următor de inimă rea.

– Aceste coșmaruri ți-au provocat adesea stări asemănătoare cu cea de acum?

– Nu, nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de impresionată.

– Atunci, nu-ți voi dicta nimic astăzi.

– Ați uitat că astăzi este ziua în care dactilografiez.

– Oh! Așa este! Te rog să mă scuzi. N-ar fi trebuit să-i cer doamnei Davis să te trezească.

– Îmi pare bine că ați făcut-o. Trebuie să mă apuc de treabă.

– Nu e nici o grabă. Mai bine te-ai duce în camera dumentale să te odihnești.

– După ce voi mânca bine, voi face o plimbare pe afară. Asta îmi va reface forțele total.

Dar nu am făcut ce am promis. Nu reușeam deloc să mă concentrez asupra lucrului. M-am întins în pat și am adormit imediat. Atunci când m-am trezit, aveam din nou mintea limpede. M-am așezat în fața mașinii de scris și am dactilografiat la fel de repede ca de obicei. Pe la amiază, recuperasem timpul pierdut și nu mai eram amețită. Singura amintire din noaptea anterioară era durerea din obraz. Mi-am terminat treaba și am așezat hârtiile în teanc pe birou.

Deodată, cineva bătu în ușă. Era Joel, care zâmbea. Intră și imediat se uită la manuscris.

– Să nu-mi spui că ai bătut toate astea azi după-amiază?

– Ba da! Aș fi terminat mai devreme, dacă nu m-aș fi culcat puțin de dimineață.

Pusese o mână pe biroul meu și bătea darabana cu un aer îngrijorat. Joel părea furios. Tonul vocii lui îmi confirmă bănuielile.

– N-am venit să te controlez, ci să-ți vorbesc despre cu totul altceva.

– Vă ascult, domnule.

– Ce-ar fi să nu mai fim atât de protocolari? Îți mărturisesc că te-am auzit tutuindu-te cu Philip. N-am putea să procedăm și noi la fel?

– Nu, domnule!
– Poți să-mi spui Joel.
– Cred că n-ar fi tocmai corect, am spus eu pe un ton repezit.

– De ce?

– Pentru a-mi dovedi respectul față de patronul meu, trebuie să-i vorbesc politicos. Pe Philip pot să-l tutuiesc pentru că nu sunt angajata lui.

Pe buze îi apăru un zâmbet.

– Dacă așa vezi tu lucrurile... Eu îți voi spune Lorraine. Îmi place acest nume... și îmi plăci și tu.

– Vă mulțumesc, domnule.

El oftă adânc.

– Nu te prea înțeleg, dar cred că aici este mâna lui Celeste. Eu am păstrat tăcere, așa că el continuă:

– Celeste mi-a spus că s-a întâlnit cu tine pe vas și că a coborât în cabină să-și ia o rochie.

– Asta nu mă privește pe mine.

– Evident, și nici eu nu trebuie să-ți dau socoteală în legătură cu acest incident, îi răspunse el ușor enervat.

– Așa este, domnule. Acum, sunteți amabil să luați aceste manuscrise și să...

– N-am terminat încă, mă opri el.

M-am rezemat de spătarul scaunului, indispusă de faptul că urma să aflu detalii care nu mă interesau, despre relațiile lui cu domnișoara Bend.

– Celeste mi-a spus că a luat o rochie din dulap și că te-a lăsat să crezi că o uitase acolo cândva. Ea a luat-o ca pe o

glumă și eu m-am supărat pe ea din două motive: primul este acela că nu-mi plac astfel de glume și al doilea constă în faptul că rochia nu era a ei.

Îmi lăsasem privirea în jos în timp ce el vorbea. Surpriza pe care mi-a produs-o m-a făcut să ridic ochii spre el.

– Rochia era a soției mele.

– Dar... credeam... că nu-i plăcea marea!

– Exact, dar ca să fie sigură că este prezentă în orice moment în preajma mea, amenajase o adevărată expoziție de haine pe iaht. Nu mi-am înșelat niciodată soția.

Am roșit la gândul că mă putusem înșela în privința lui.

– Vă rog să mă iertați domnule, dacă...

– Nu face nimic. Probabil că ți-a spus Philip că era gata să ne căsătorim la un moment dat. Apoi am cunoscut-o pe soția mea, pe care am crezut c-o iubesc... dar Bessie s-a dovedit atât de posesivă, încât mi-a transformat viața într-un infern. Am încercat totuși să fiu un soț corect față de ea și să-i fac viața plăcută. Evident că am și eu defectele mele, după cum poate ai observat, dar singurătatea pe care o simțeam m-a ajutat să mă concentrez asupra muncii mele. Asta mă făcea să mai uit de necazurile vieții mele personale. Acum, cred că știi totul despre acest subiect.

– Vreau să știți că am pentru dumneavoastră cel mai mare respect, am spus eu ridicându-mă în picioare. Mă bucur că lucrez pentru dumneavoastră. Voi face tot ce stă în puterile mele ca să fiți mulțumit.

– Îți mulțumesc. Chiar și dacă nu vrei să-mi spui Joel...

– Nu... nu pot. Nu ar fi... decent.

– Și tu ești o fată foarte decentă! Nu, nu râde. Te aprob din toată inima.

– Vă mulțumesc. Și acum, vreau să vă arăt mica mea capcană.

Luată cu treaba, uitasem să verific starea în care se găsea firul de ață, de aceea am fost de-a dreptul uluită în momentul în care am descoperit că acesta fusese tăiat!

– Demonstrația nu putea fi mai convingătoare de-atât. Sunt sigură că mi-au fost vizitate sertarele și în noaptea trecută de către o persoană care are o cheie potrivită, deoarece eu o port pe a mea toată ziua asupra mea și noaptea o pun sub pernă!

Joe Templeton era edificat.

– E foarte interesant ce-mi spui. Mă întreb dacă știe cineva să citească o stenogramă.

– Mă îndoiesc. E o treabă dificilă.

– Philip ar fi putut să învețe. Are mulți ani de studii la activ.

– Sper să nu vă mire dacă menționez și numele domnișoarei Bend. În special femeile învață stenografia.

– Exact! Dar nu mi-o pot imagina pe Celeste intrând noaptea în casa mea! Deși știu că este capabilă de acțiuni și vorbe dictate de impuls, mă îndoiesc că ar fi autoarea unei crime. Dar cu toate astea, cred că ai dreptate. Nici unul din cei care au cunoscut-o pe Bessie nu poate fi considerat nevinovat. Știi că sunt suspectul numărul unu, dar nu mi-am ucis soția!

Dădu ocol mesei cu un aer gânditor.

– Cred că n-am făcut nici un progres deocamdată... Să ducem manuscrisul în seif.

– Așa este cel mai înțelept. Aș fi și eu mai liniștită.

Ne-am dus în bibliotecă și Joel a pus teancul de hârtii peste celelalte, apoi s-a întors spre mine.

– Acum, îți voi da cifrul seifului.

În momentul acela simții că mi se face rău.

– Vă rog domnule, nu faceți asta!

El păru foarte mirat.

– Trebuie să-l mai știe și altcineva și tu ești singura în care am încredere.

– Vă mulțumesc, domnule, dar vă rog să nu-mi spuneți cifrul acum.

– De ce?

Nu puteam să-i mărturisesc că mă opuneam din cauza unui coșmar, pentru că mi-era teamă să nu fiu silită să divulg acest secret unuia... poate unui criminal...

– Aș prefera să nu vă spun motivul, deocamdată. Mai aveți puțină răbdare.

– Bine, spuse el ușor nedumerit. Îmi ascunzi ceva?

– Nu, nimic.

– Poți să ai încredere în mine, Lorraine.

– Știu domnule.

Eram cuprinsă de panică. Mă întrebam dacă într-adevăr Joel putea avea încredere în mine. În vis, îl trădasem. Probabil că aveam o figură speriată, deoarece se apropie de mine și îmi puse ușor mâinile pe umeri.

– Draga mea, ceva îmi spune că poate n-am făcut bine că te-am adus aici. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, nu mi-aș iert-o niciodată.

– Nu spuneți așa ceva! Mi-ați oferit ocazia să fac o muncă interesantă într-un cadru minunat! Tocmai eram în căutarea unei slujbe pentru perioada verii, când am primit invitația dumneavoastră. Judecătorul Gaylord a avut despre dumneavoastră numai vorbe bune.

– Îmi pare bine ce aud. E încurajator să știi că mai există oameni care cred în cinstea mea.

Mă prinse de ambele mâini.

– Promite-mi că îmi vei comunica orice eveniment neplăcut.

– Vă promit. În curând, vă voi cere cifrul seifului, dar nu acum!

L-am salutat și m-am despărțit de el cu inima bătându-mi nebunește în piept. Eram îndrăgostită până peste cap de Joel Templeton! Oare voi putea păstra acest secret?

M-am întors degrabă în camera mea pentru a-mi calma bătăile dezordonate ale inimii.

Capitolul 9

A doua zi dimineată m-am trezit având un imens sentiment de ușurare. În noaptea aceea nu mai avusesem nici un coșmar.

Mi-am făcut toaleta și m-am grăbit să ajung în sufragerie, ca să fiu pregătită pentru o nouă zi de lucru.

În timpul micului dejun, doamna Davis mă strigă de la capătul mesei.

– Domnișoară, domnul Philip v-a lăsat un mesaj prin care își exprimă regretul că nu vă va vedea astăzi. Trebuie să se ducă la New York.

– Mulțumesc, doamnă Davis.

– Bănuiesc că nu sunteți foarte ocupată cu confidențele legate de stăpâna mea.

– Nu sunt autorizată să discut despre munca mea.

– Nu voiam să vă spionez.

– Sunt convinsă, dar cred că veți înțelege și dumneavoastră că loialitatea mea față de domnul Templeton este la fel de mare ca și a dumneavoastră față de doamna Templeton.

– Evident! răspunse ea fără să facă vreun efort să-și ascundă ostilitatea. Dă-mi voie să-ți spun că mi se pare că ești cam prea îndrăzneată pentru o nou-venită în această casă. Nu fi prea sigură de dumneata, domnișoară!

L-am găsit pe Joel în bibliotecă, stând în fața ferestrei. De cum mă văzu, începu să-mi dicteze. Părea să aibă subiectul gata scris în minte și vorbea foarte repede.

Joel insistă asupra personalității lui Bessie vreme de peste două ore. Aveam acum impresia că trăisem multă vreme în preajma acestei femei. Nu mai era nici o îndoială: fusese egoistă, meschină și enervantă. Mi-a dictat lista tuturor prietenilor ei, dar n-am descoperit nici un detaliu care să ne poată ajuta să aflăm mobilul vreunuia din ei de a o face să dispară.

Ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile, Joel îmi dictă:

– Motivele lipsesc. Bess a jignit mulți oameni, dar nu în așa hal încât să le împingă la crimă. Totuși, dacă ar fi fugit cu vreunul din ei, ar fi făcut-o numai ca să se răzbune sau să scape de mine lăsându-mă să fiu condamnat.

Stenografiam cât puteam de repede.

– În zona asta există multe locuri în care ar putea fi ascuns un cadavru, de aceea am de gând să fac o listă cu fiecare groapă sau grotă din împrejurimi și chiar să scotocesc fiecare ungher din casă și din afara ei. Am făcut deja anchete succinte în rândurile prietenilor și cunoștințelor ei, am studiat jurnalul, agenda cu adrese, carnetele de bal și orice ar fi putut să mă îndrume spre vreo pistă. Încep să cred din ce în ce mai

mult că Bessie a murit și că trupul ei se află ascuns undeva, în apropiere. Dacă așa stau lucrurile, îl voi găsi în cele din urmă. Nu voi precupeți nici un efort, cu riscul de a-mi pune viața în pericol sau de a fi arestat pentru crimă. Acum, să facem lista cunoștințelor ei mai îndepărtate.

La ora trei după-amiază, când am terminat, eram amândoi frânți de oboseală.

– Îți propun, Lorraine, să ne ducem undeva unde să ne mai limpezim mintea și să ne putem relaxa puțin, și anume pe malul mării, să înotăm.

– Inițiativă foarte tentantă, domnule, dar nu m-am gândit să-mi aduc costumul de baie.

– Nu e nici o problemă. Soția mea are mai multe modele și pari a avea aceeași măsură ca ea. Știi unde este camera ei?

– Nu, domnule.

– Atunci, vin eu cu tine.

Joel m-a însoțit până în fața unei uși duble, situate în apropierea apartamentului meu. Am intrat și Joel mi-a făcut semn spre dormitor.

– Aruncă-ți o privire prin sertarele comodei. În mod sigur, vei găsi ceva care ți se potrivește.

În primul sertar nu am găsit decât cearșafuri. Am scotocit și prin celelalte, dar fără succes. Apoi, în ultimul, am descoperit șase costume de baie noi-nouțe și căști asortate. Am ales unul bleumarin și m-am întors în camera mea.

Prima mea grijă a fost aceea de a-mi pune carnetele cu stenograme într-un sertar și a așeza firul la locul stabilit.

Mi-am pus apoi costumul și am plecat spre mare. Pe drum, m-am gândit la apartamentul lui Bess, pe care îl văzusem pentru prima oară. Nu observasem în el nici o urmă a prezenței unui bărbat.

Era clar că cei doi nu se iubiseră niciodată! Îngrozitoare constatare! Vreme de câteva secunde, mintea mi-a fost bântuită de un gând chinuitor: nu cumva Joel se apucase să-și scrie memoriile în mod atât de amănunțit numai în speranța că va putea risipi bănuielile care planau asupra lui? Nu era oare doar un vicleșug din partea lui?

Era o ipoteză foarte tentantă, dar am alungat-o din minte rapid. Joel îmi inspira încredere și merita loialitatea mea.

Am ajuns la plajă. Spre mirarea mea, l-am zărit acolo pe căpitanul Hoyt plimbându-se cu bastonul în mână. Mă văzu și el și figura lui posacă deveni și mai antipatică.

– Hm! Bănuiesc că ai o întâlnire aici... Nu mă mir deloc...

– Domnule căpitan! Nu cred că sunteți omul cel mai indicat să-mi dați lecții de bună purtare, așa că v-aș ruga să mă lăsați în pace. Vedeți-vă de problemele dumneavoastră!

– Ești îndrăgostită de el! Bănuiesc că sentimentul este reciproc... N-ai decăt! Nu vei obține decât ceea ce meriți. Nu uita că soția lui a dispărut... Nimeni în afară de el nu avea vreun motiv s-o omoare. Și mai e și un Templeton! Ar trebui s-o ștergi de aici cât poți de repede...

– Dacă mai spuneți un singur cuvânt, îi voi raporta domnului Templeton. Sunt sigură că nu-i vor plăcea vorbele dumneavoastră.

– O să-i spui oricum. Nici o femeie nu poate păstra un secret. Și în plus, mi-a produs toată suferința de care era în stare. Nu mai are ce să-mi facă, așa că...

Se îndepărtă, lovind cu bastonul în nisip. Se mai întoarse spre ea de câteva ori, ca să-i strige:

– Nu te va avea niciodată... Îți jur...

Eram foarte tulburată atunci când Joel mă ajunsese din urmă alergând, mă prinse de mână și mă duse cu el în mare.

– Arată-mi cum știi să înoti, îmi ordonă el.

Nu i-am făcut o demonstrație prea strălucită, dar am înotat. După aceea veni lângă mine, cu mișcări ample ale brațelor.

– Nu prea ești antrenată, strigă el. O să am eu grijă de acest aspect. Nu ți-e teamă, nu-i așa?

– Nu, domnule. Nu atunci când sunteți dumneavoastră lângă mine.

Începu să-mi dea indicații și după câteva exerciții am înotat mult mai bine. Am venit apoi pe plajă și m-am întins pe nisip, moartă de oboseală. Veni și el lângă mine și-mi scoase casca de baie. Părul mi se răspândi pe umeri.

– Îmi place culoarea părului tău în bătaia razelor soarelui.

Eram uluită de purtarea lui. Mă simțeam intimidată, dar complimentul îmi făcuse plăcere.

– Vei fi o bună înotătoare peste puțin timp, dacă vei asculta de sfaturile mele.

- Nu cred, dar îmi place să stau în apă.
- Știi, Lorraine, este pentru prima oară când nu înot singur de luni întregi. Înainte de dispariția lui Bess, uneori mai venea Celeste cu mine. Soția mea detesta marea.
- Mă bucur că am acceptat invitația dumneavoastră. A început să-mi placă.
- Mă simt bine cu tine, aici. Sper că vei rămâne cu mine până vom termina treaba pe care am început-o.
- Așa am de gând. Doar dacă nu veți fi mulțumit de mine.
- Cum să nu fiu? Apropo, l-am zărit pe Hoyt pe plajă. Sper că nu te-a supărat.
- Ba da. E un om de rea-credință, dar nu am intenția să mă las batjocorită de el.
- Fii mai îngăduitoare cu el. Probabil că n-ar fi trebuit să-l mai las să stea aici, dar mi-e milă de el. N-are unde să se ducă. Scuză-mă dacă îți voi părea indiscret, dar așa vrea să știu dacă îl simpatizezi pe Philip.
- Nici n-ar putea fi altfel. Seamănă cu tatăl lui?
Joel se încruntă.
- Earl nu venea prea des pe aici. Preferă New York-ul. Ca să fiu sincer, trebuie să-ți mărturisesc că nu ne înțelegem prea bine. Practică meseria asta de douăzeci și cinci de ani și crede că știe mai multe în privința asta decât cei din familia Templeton, care sunt marinari de peste un secol! Chiar și femeile noastre au fost îndrăznețe și au avut spirit de inițiativă. Ca și tine, de altfel!

- Nu mă considera a avea aceste calități.
- Nu mă refer la forța fizică, ci la cea psihică. La un moment dat, unul din strămoșii mei s-a însurat cu o fată de la oraș. A fost de răsul tuturor. Nu reușea să deosebească o plasă de pescuit de scândura care acoperă osatura unui vas, deși își dădea toată silința. Celelalte femei râdeau de ea, dar ei nu-i păsa.
- Până la urmă a reușit să se facă acceptată?
- Ascultă mai departe. În iarna aceea, pescuitul a mers foarte bine. Într-o bună zi, barca soțului ei nu s-a mai întors la mal. S-au tras clopotele și toate femeile, îmbrăcate în negru, s-au adunat la biserică pentru a se ruga, dar femeia de la oraș nu s-a dus acolo și a refuzat să poarte haine de văvuvă.
- Și ce s-a întâmplat mai departe?
- Nu știa nici să cârpească o plasă, nici să curețe peștele, dar se pricepea să facă niște prăjituri nemaipomenite, așa că, în ziua aceea, în timp ce toată lumea se ruga pentru sufletul celor dispăruți, ea a făcut o prăjitură uriașă și a ornat-o cu cuvintele „Bine ai venit acasă“. A așezat-o pe masă, sigură că soțul ei se va întoarce. Atunci când barca a sosit în port cu echipajul întreg, nimeni nu s-a mai gândit să o ironizeze, iar atunci când a murit, i s-au adus toate onorurile, ca și cum ar fi făcut parte din marea familie a marinarilor.
- Ce poveste frumoasă! N-ai inventat-o, nu-i așa, Joel?
- Va apărea în memoriile mele. Îți voi arăta portretul acelei femei... și îți mulțumesc că mi-ai spus Joel.

M-am înroșit de rușine. Fusesem atât de captivată de povestire, încât numele lui îmi scăpase fără să vreau.

– Scuzați-mă!

– Nu fi ridicolă! Ți-am cerut s-o faci încă de ieri. Dat fiind că ți-a venit să-l rostești în mod foarte normal, te rog să procedezi la fel și pe viitor.

– Bine.

Se ridică și îmi întinse mâna pentru a mă ajuta. Preț de o clipă, trupurile noastre s-au atins și privirile ni s-au întâlnit. Am avut impresia că mă va lua în brațe, dar Joel se depărtă de mine zâmbind.

– Îți propun să alergăm până acasă. Așa ne va crește pofta de mâncare.

– Hai să-i dăm drumul! am spus eu bucuroasă.

La început am fugit ținându-ne de mână, dar n-am putut ține pasul cu el. Atunci m-a luat în brațe și a alergat cu mine până acasă. Când am ajuns la Templeton Hall, eram amândoi sleiți de putere, dar extrem de fericiți.

Mă ținea încă de mijloc atunci când am luat-o la goană pe scări, umplând toată casa cu veselia noastră. Numai atunci când am dat nas în nas cu doamna Davis cu primirea ei malefică și am devenit serioși. Joel își luă mâna de pe mine și mă îndreptai spre camera mea.

Mi-am pus o rochie mov, garnisită cu dantelă, care îmi venea foarte bine. Mă simțeam în plină formă, ceea ce se observa și pe fața mea. Eram și îndrăgostită și asta mă

îngrijora. Mai întâi pentru că nu vedeam nici un semn cum că acest sentiment ar fi fost reciproc și mai ales din pricină că nu eram sigură dacă doamna Templeton era moartă...

Eu și Joel ne înțelegeam foarte bine. Lucram într-o strânsă colaborare și râdeam de aceleași lucruri. Aveam deci o excelentă bază pe care să putem clădi o iubire fără sfârșit, dar nu cu un bărbat care nu părea să manifeste vreun sentiment față de mine.

Dar eram îndrăgostită! Și nu de oricine, ci de un om care fusese arestat pentru crimă și nu fusese eliberat decât din lipsă de probe.

De acum înainte îmi va fi foarte greu să-mi ascund iubirea față de Joel. Dacă nu voi reuși, probabil că riscam să fiu trimisă înapoi la New York. La ce puteam să mă mai aștept? Nu-mi spusesese niciodată că nu se va mai recăsători...

Aș avea măcar satisfacția că am lucrat pentru el, că am simțit bucuria amară a prezenței lui, că l-am ajutat poate să-l descopere pe asasinul soției lui, căci nu voi crede sub nici o formă că ar putea fi autorul acelei crime.

Capitolul 10

Probabil că eram încă foarte tulburată când am coborât la cină. Joel mă întâmpină cu un zâmbet vesel. Frank și Greta erau deja așezați la masă. Philip probabil că era tot la New York.

– V-ați făcut de cap astăzi! spuse Frank vârându-și șervetul sub bărbie.

– Oh, te rog frumos, Frank! gemu Greta, cu ochii plini de reproșuri.

– Așa este, îi răspunse liniștit Joel. Nu văd ce este rău în asta.

– Frank nu voia să spună.... începu Greta.

– Nu? Și de ce mă rog? Ce-o să spună lumea despre un bărbat bănuțit că și-a ucis soția care se zbenguie cu secretara lui?

Greta fu atât de uluită, încât rămase cu gura căscată. Joel, care ținea în mână o lingură plină cu supă, o puse la loc în farfurie și se uită fix la Frank.

– Nu este vorba despre niște „giugiuleli“, așa cum insinuezi tu. Domnișoara Ward a avut o zi de muncă foarte obositoare și, dat fiind că nu există aici nici o tânără de vârsta ei, nu mi s-a părut deloc deplasat să-i ofer câteva clipe de relaxare.

– Bineînțeles, ești demn de laudă pentru ce-ai făcut, spuse Greta, ca și cum și-ar fi cerut scuze. Numai că... știi foarte bine cum este căpitanul Hoyt... și pe urmă... mai este și Celeste...

– Ce vrei să spui referitor la Celeste?

– Dacă v-ar fi văzut, ar fi suferit.

– Vorbești prostii! Sunt sigur că i-ar fi făcut plăcere să se distreze împreună cu noi. Trebuie să-ți mai spun că, dacă aș fi vrut neapărat să înot în compania Celestei, n-aveam decât să dau o fugă călare până la ea și să-i propun acest lucru.

– N-ar fi fost frumos! spuse Greta.

– Atâta vreme cât mă port ca un gentleman, nu mă interesează ce spun oamenii despre faptele mele.

Joel părea că ajunsese la limitele suportabilului. Aruncă șervetul pe masă, se ridică în picioare și părăsi încăperea.

Mă așezasem la masă cu o foame de lup. Brusc, foamea mi-a dispărut. Nu era decent să-l urmez pe Joel, așa că am rămas la masă. După ce am terminat de mâncat, m-am dus repede în camera mea.

M-am plimbat de colo-colo prin încăpere, gândindu-mă la incidentul neplăcut de la masă. Fusesse o naivitate să-mi închipui că Joel simțea pentru mine altceva decât prietenie. Își explicase foarte liniștit argumentele: văzându-mă atât de singură, voise să mă distreze puțin. Cu alte cuvinte, i se făcuse milă de mine... Și eu care fusesem atât de fericită în după-amiaza aceea.

Era foarte evident că Greta și Frank nu erau de acord cu purtarea amabilă a nepotului lor față de mine, dar Joel îmi atrăsese deja atenția în legătură cu lipsa lor de cordialitate.

Doamna Davis își făcuse și ea apariția în timpul mesei, în aparență pentru a se asigura că eram bine serviți, dar nu-i scăpase nici un cuvânt din ce se discutase. Nu prea domnea armonia în casa aceea...

M-am hotărât să fac o scurtă plimbare prin împrejurimi. Mă voi ține departe de casa căpitanului Hoyt, deoarece individul îmi produsese destulă supărare pe ziua aceea.

Am luat-o pe poteca mărginită de niște tufișuri foarte îngrijit tunse. Deodată, am avut impresia că nu eram singură. M-am oprit și m-am întors. Nu era nimeni!

– Oricine ai fi, te rog să te arăți, ca să te pot vedea, am spus eu cu voce tare.

Am auzit o exclamație, urmată de un zgomot de pași repezi pe pietriș și curând își făcu apariția... Greta.

Mergea grăbită, pipăindu-și nervoasă șalul pe care și-l aruncase pe umeri.

– Nu aveam de gând să te spionez, Lorraine. Voiam numai să stau de vorbă cu tine fără să ne audă nimeni. Scuză-mă dacă te-am speriat.

– Bine, Greta, i-am răspuns eu politicoasă.

– Există o bancă pe aici, pe undeva.

Am găsit-o și ne-am așezat. Am rămas tăcută, așteptând să deschidă discuția. Era evident că nu știa cum să înceapă, lucru destul de neobișnuit la ea.

– Draga mea, spuse ea în cele din urmă, te rog să-l ierți pe Frank pentru scena care a avut loc la masă. N-aș fi bănuțit

niciodată că Frank va îndrăzni să critice în felul acesta purtarea nepotului său, dar dacă tot a făcut-o, aş vrea să-ți explic și motivul acestei ieșiri: e din cauza formulei arhicunoscute „ce va spune lumea“.

– Cred că domnul Templeton nu este genul de om care să țină cont de așa ceva, din moment ce avea conștiința curată și se poartă civilizată! Și pot să te asigur că așa stau lucrurile.

– Sunt convinsă! exclamă ea. Este nepotul meu și-l cunosc de când era mic. Era un om foarte hotărât și, pe măsură ce a crescut, această trăsătură a caracterului său s-a accentuat. De altfel, a contribuit foarte mult la creșterea faimei și averii familiei.

Se opri, ca și cum ar fi reflectat la ce urma să spună.

– Voiam să-ți pun o întrebare în legătură cu el.

– Nu știi unde vrei să ajungi, dar te asigur că-ți voi răspunde bucuroasă la întrebări, dacă nu voi fi nevoită în felul acesta să trădez încrederea pe care o are domnul Templeton în mine.

– Nu, sub nici o formă! exclamă ea. Doamne sfinte, doar n-o să-ți cer să-l trădezi pe Joel! Dar tu ești la curent cu procedurile judiciare. Este adevărat că Joel poate să fie arestat din nou pentru uciderea soției sale?

– Îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că da, deoarece încă nu a fost judecat.

– Descoperirea trupului sărmanei Bessie ar redeschide dosarul și ar declanșa o nouă anchetă.

– Acesta ar fi unul din motive.

– Bietul Joel! A suferit deja prea mult și în timpul vieții ei. Căsnicia lor nu era prea fericită!

Eram de aceeași părere cu Greta, dar m-am ferit să-mi exprim opinia.

– Probabil că a fost arestat din cauza neînțelegerilor dintre ei. Nu prea stătea în preajma ei. Se ocupa mai mult de afaceri. De fapt, unii spun că...

– Te rog, Greta, n-am chef să aud mai multe despre subiectul acesta, am oprit-o hotărâtă.

– Înțeleg, copila mea. Știu că ai o părere foarte bună despre el.

– Dacă n-ar fi fost așa, n-aș fi acceptat să lucrez pentru dânsul. Imediat ce l-am văzut în sala de judecată, m-am gândit că nu putea fi vinovat... De fapt, de ce faptă să fie vinovat? Nimeni nu deține dovada cum că Bessie ar fi moartă!

– Așa este. De aceea sunt atât de îngrijorată de faptul că își scrie memoriile. Fiind eu însămi o Templeton, mi-ar fi menționat numele în mod sigur și nu-mi place deloc acest lucru. Absolut deloc. Și mă mai neliniștește și altceva. Este vorba despre situația noastră specială din această casă. Așa cum știi, Frank nu are nici un fel de avere. Amândoi depindem de generozitatea lui Joel. Dat fiind modul cum și-a permis soțul meu să-i vorbească, mă întreb dacă nu cumva Joel nu ne va cere să ne facem bagajele...

– Oh! Nu cred să procedeze așa, am spus eu mai puțin convinsă decât voiam să par, deoarece simțisem furia din vocea ei.

– Nu-l cunoști deloc! Toți cei din familia Templeton sunt la fel. Sunt duri, hotărâți, încăpățânați. Totuși, nu-mi dau seama ce l-a apucat pe Frank în seara asta. De obicei nu vorbește la masă.

- Da, am observat și eu.
- Sunt sigură că memoriile acelea îl sâcăie.
- Bine, dar nu înțeleg de ce? Cred că îți faci griji degeaba. I-am văzut ochii mărindu-se de speranță.
- A vorbit deja despre noi? Cred că a făcut un testament... În definitiv, dacă ar fi din nou judecat și condamnat, noi am fi unicii moștenitori...
- Greta, i-am spus pe un ton cât se poate de rece, din câte văd ești mai îngrijorată de bunăstarea ta, decât de ceea ce i se poate întâmpla nepotului tău.
- Oh, Lorraine, te înșeli. Amândoi suntem preocupați de soarta lui. De aceea a vorbit așa la masă. El crede că, dacă ar fi relatată de un străin, aventura aceea ar putea să creeze o impresie proastă despre el.
- Am zâmbit, dar nu am spus nimic. N-aveam nici un chef să mai discut cu femeia aceea care nu se gândea decât la necesitățile ei.
- Știu că îți place foarte mult nepotul meu. Cred chiar că ești îndrăgostită de el. Din cauza asta îi iei apărarea cu atâta ardoare.
- Nu cred că domnul Templeton are nevoie să fie apărat... În ceea ce privește cealaltă insinuare, mi se pare că este prea deplasată ca să o comentez.
- N-am spus-o cu răutate. Și Celeste este îndrăgostită de el și este foarte geloasă. E mai bine să te previn.
- Domnișoara Bend n-are nici un motiv să se teamă de mine.
- În orice caz, Joel nu se va recăsători decât după ce uciderea soției lui va fi clarificată.

– Dacă este într-adevăr moartă, îi amintii eu.

– Sper să nu fie! În caz contrar, Joel va avea mari neazuri. Întinse mâna instinctiv spre mine.

– Joel a făcut vreun testament? Mie poți să-mi spui! Cine va avea grijă de noi? N-avem unde să ne ducem. Nu poate să ne părăsească în felul acesta...

– Dragă doamnă Elkin, am spus atunci cu vocea cea mai dojenitoare cu putință, ți-am mai spus o dată că nu voi divulga secretele domnului Templeton. De altfel, văd că nu te interesează decât soarta ta. De a lui nici că-ți pasă!

M-am ridicat în picioare și m-am eliberat de mâna ei, care mă prinsese de braț.

– Am venit să mă plimb prin grădină pentru că am simțit nevoia de liniște, ceea ce nu prea există în acea casă.

Vorbele Gretei mă enervaseră la culme. Mă jena faptul că sentimentele mele fuseseră atât de vizibile, mai ales după afirmația lui Joel conform căreia încercând să mă distreze, voise să fie amabil cu musafira lui. Ce naivă am putut să fiu închipuindu-mi că ar putea să mă iubească...

M-am plimbat îndelung pe malul mării. Îmi era frică să mă întorc acasă. Este adevărat că zgomotele din prima noapte nu se mai repetaseră, dar coșmarul pe care îl trăisem era încă prezent în mintea mea. Chiar dacă nu fusese decât un vis, dezvăluisem secretele lui Joel. Acesta avea atât de multă încredere în mine, încât voia să-mi divulge cifrul seifului său. Dacă în noaptea aceea l-aș fi știut, oare nu l-aș fi spus? Totuși, exista în interiorul acestuia o scrisoare în care mi se indica tot ce ar trebui să fac în cazul în care el dispărea. Era foarte important.

Dat fiind că un val mi-a udat foarte tare pantofii, m-am hotărât să mă întorc în casă. Am intrat în camera mea și am făcut verificarea obișnuită. Firul era la locul lui. Puteam să merg la culcare.

Eram obosită și atunci când am suflat în lampă speram să am un somn odihnitor. Treptat, am simțit că mă cuprinde o dulce toropeală. Oare aveam să re trăiesc coșmarul îngrozitor din prima noapte? Recunoscusem mirosul dulceag și grețos. Mi-am încordat nările și picioarele, dar am rămas conștientă, deși nu reușeam să-mi ridic pleoapele de pe ochi.

Am fost din nou luată pe sus și scoasă din casă. Apoi am simțit un miros de umezeală, ca și cum m-aș fi aflat într-o pivniță. Apoi am coborât niște trepte și apoi am auzit zgomot de valuri. Am fost pusă jos. M-am zbătut și am vrut să strig, dar n-am reușit. Câteva clipe mai târziu, am simțit din nou mirosul dulceag și dorința de a opune rezistență m-a părăsit.

– Lorraine, Lorraine...

Vocea părea foarte îndepărtată, dar am recunoscut-o.

– Mă auzi?

– Da.

– Îți voi pune câteva întrebări și va trebui să-mi răspunzi cu sinceritate. Ai înțeles?

– Da... da...

– Știi cifrul seifului?

– Nu.

– Acum probabil că-l cunoști.

– Nu...

– Cu siguranță ți-a fost comunicat.

– Nu. N-am vrut eu.

– De ce?
– De frică.
– De cine, Lorraine?
– De dumneavoastră.
– Eu n-am de gând să-ți fac nici un rău. Trebuie să-mi spui cifrul. Este foarte important! Înțelegeți?

– Da.
– Dat fiind că ai refuzat prima oară, trebuie să-ți mai pun niște întrebări.

Am încercat să mă mișc, ca să scap de visul acela îngrozitor, dar trupul nu mă asculta.

– Joel ți-a vorbit despre Bess, nu-i așa?

– Da.

– Ți-a spus cumva unde se găsește?

– Nu.

– Știe unde este?

– Habar n-am.

– Lorraine... Te-am întrebat dacă Joel știe unde este Bessie. Am păstrat tăcerea. Înseamnă că îmi mai rămăsese un dram de voință! Cineva mă zgâlțâi de umeri.

– Lorraine, trebuie să-mi răspunzi. Trebuie să-mi spui unde este Bess.

Dacă aș fi putut să-mi mușc limba, aș fi făcut-o bucuroasă. Am reușit totuși să rămân mută.

– Vrei să-mi spui și mie de ce nu vrei să-mi răspunzi? Ești îndrăgostită de Joel, nu-i așa?

– Da! am exclamat eu fără nici o rețineră.

– Și el te iubește?

– Nu.

– Este un criminal. Cum poți să iubești un bărbat care și-a ucis soția?

– N-a... ucis-o... el.

– Ești prea tânără și prea frumoasă ca să mori, Lorraine. Te va ucide și pe tine. Toți cei din familia Templeton sunt așa. Distrug totul în jurul lor. Nu sunt capabili să iubească.

– Nu este adevărat!

Vorbeam din toate puterile, dar tot efortul meu nu se solda probabil decât cu un oftat ușor.

– Ce ți-a dictat astăzi?

– Despre Bess... numai despre Bess...

Nu reușeam să mă apăr împotriva creaturii din visul meu.

– Ce anume?

– Cineva a luat-o cu el și a omorât-o. O persoană din rândul prietenilor ei.

– Cine? Spune-mi, cine este?

– Nu știu.

– Joel știe?

– Nu. Nu încă. Dar caută.

– E posibil ca Bess să nu fie moartă?

– Este moartă.

– Atunci, unde-i este trupul, Lorraine? Ți-a spus asta?

– N... nu...

Mă simțeam din ce în ce mai obosită. Mă durea mâna dreaptă. Îmi venea s-o iau la fugă, să alerg cât mai departe posibil. Eram într-un mare pericol. Trebuia să-l anunț pe Joel...

Nu mi-a mai pus și alte întrebări. Am fost luată din nou pe sus și întinsă pe o suprafață tare. Îmi era frig. Aș fi vrut să mă

acopăr cu cearșaful, dar nu puteam să fac nici o mișcare. Deodată, am simțit o lumină puternică în ochi. Am ridicat brațele deasupra capului ca să mă apăr. Am deschis încet, încet pleoapele și am fost orbită de lumina soarelui. Oare încă visam? Am auzit apa clipocind în apropiere. Am reușit să mă ridic într-un cot. Mă găseam într-o barcă! Visul meu se terminase! Eram singură și abandonată în mijlocul mării. Mâna dreaptă mă durea îngrozitor. Am descoperit o așchie înfiptă în vârful unui deget. Oare eram somnambulă și nu știam? Mă urcasem singură în barcă? Atunci când am scos așchia din deget, mi-a curs o picătură de sânge. Am observat că mai era o picătură uscată pe cearșaf, care era cel de pe patul meu!

Sosise vremea să iau o hotărâre. Am căutat vâslele, dar nu le-am găsit. Barca fusese dusă în larg de către maree și n-aveam nici un mijloc prin care să mă pot apropia de țărm. Știam, după experiența din ziua anterioară, că nu eram în stare să înot pe distanțe lungi. Mă cuprinse o panică îngrozitoare. Nu mai exista nici o speranță! Cui i-ar fi trecut prin cap să vină să mă caute pe mare?

Am scrutat oceanul de jur-împrejur, în căutarea vreunei ambarcațiuni, dar n-am văzut nimic.

M-am întins din nou în barcă și m-am acoperit cu cearșaful. Nu era momentul potrivit să încerc să aflu cum ajunsese acolo. Dacă voi observa ceva în depărtare, voi flutura cearșaful, cerând ajutor.

Acum îmi dădeam seama că cele două experiențe nu fuseseră de fapt niște coșmaruri. Mă durea degetul. Deodată, am înțeles. Fusesem anesteziată! Nu visasem absolut deloc! Totul era real! Dar care să fie cauza?

Am încercat să gândesc logic: cuiva îi era teamă că Joel va afla ce se petrecuse cu soția lui. Și probabil că el cunoștea acea persoană. În timp ce dicta avusesem uneori impresia că evita anumite aspecte ale problemei. Însemna că știa mai multe decât voia să spună.

Acea persoană îi voia răul lui Joel, dar voi mai apuca oare să-l anunț cum stau lucrurile? Trebuia... da, trebuia să mă întorc neapărat pe uscat! Dar singura mea speranță era aceea ca cineva să observe lipsa mea înainte să fie prea târziu.

M-am gândit la vocea care îmi pusese întrebările și am încercat s-o identific, dar eram sigură că n-o auzisem niciodată mai înainte. Probabil fuseseră implicate două persoane, dar nu eram prea sigură.

M-am ridicat din nou în picioare. Nu trebuie să mai rămân un simplu punct pe întinderea oceanului. Situația mea începuse să devină disperată. M-am gândit la judecătorul Gaylord, la părinții mei, la Joel, pe care probabil nu-l voi mai vedea niciodată...

Capitolul 11

M-am înfășurat în cearșaf și m-am așezat pe băncuța din scândură a bărcii. Am început să gândesc mai logic. Mi se părea de neconceput să nu vină nimeni să mă caute.

Oare cât timp trecuse de când începusem să mă rog să-mi sară cineva în ajutor! N-aș fi putut să spun, dar parcă trecuse un secol! Atunci când îmi pierdusem orice speranță, am zărit catargul iahtului pe care renunțasem să-l mai aștept. Era vasul lui Joel! M-am ridicat în picioare și am fluturat cearșaful, dar greutatea lui era prea mare pentru mine.

Inima îmi bătea nebunește în piept. Eram sigură că Joel mă văzuse. Am răsuflat ușurată, m-am înfășurat mai bine în cearșaf și am rămas nemișcată. După puțin timp, el a reușit să aducă iahtul în apropierea bărcii mele.

– Rămâi pe loc! strigă el. Sosesc acum! Prinde frânghia asta și leag-o de barcă.

Apoi a sărit în apă și a reapărut lângă barcă, pe care o prinse de margine și o aduse mai aproape de vasul său, în dreptul unei scări de frânghie.

- Urcă, Lorraine. Nu-ți fie teamă.
- Nu mă mai tem de nimic dacă ești cu mine, Joel! Slavă Domnului că ai venit!
- Vom sta de vorbă pe îndelete după ce vei ajunge la bord.
- Mă prinse de mijloc și mă urcă pe balustrada iahtului. Tremuram din toate încheieturile. Îmi înfășură și mai strâns cearșaful în jurul meu și mă ajută să mă așez într-un fotoliu.
- Cât este ceasul?
- Joel păru să înțeleagă acea întrebare în aparență lipsită de sens. Se așeză pe un scaun și-mi luă ambele mâini într-ale lui. Știam că aștepta de la mine niște explicații, așa că i-am zâmbit.
- Îți mulțumesc că mi-ai venit în ajutor. Cum ai aflat că lipseam?
- Doamna Davis mi-a spus că nu erai în camera ta. Am căutat prin toată casa, apoi pe plajă. Acolo am observat că lipsea o barcă, dar n-am văzut nimic pe mare. M-am urcat în hambar și m-am uitat printr-o lunetă care a fost instalată acolo demult... Atunci te-am reperat și m-am urcat imediat pe iaht.
- Slavă Domnului!
- Ce ți-a venit să te urci în barca aceea în toiul nopții?
- Dar... nu eu m-am urcat! am exclamat, mirată că mă crezuse atât de irațională.
- Atunci, ce căutai acolo?
- Tare mi-e teamă că este vorba despre o poveste mai lungă... Probabil că ți se va părea de necrezut...
- Joel mă privi cu un aer uluit.
- Mai întâi spune-mi un lucru: ești cumva somnambulă?
- Nu! N-am fost niciodată! Totuși, în dimineața asta, când m-am trezit în barcă, mi-am pus și eu aceeași întrebare.

- Atunci, care să fie explicația acestei întâmplări?
- Nu știu. Tot ce știu este că persoana care m-a urcat, în timp ce eram adormită, în acea barcă, îmi voia moartea.
- Dar... cine ar putea fi?
- Joel, durează mult să-ți povestesc totul. Ar fi trebuit să-ți vorbesc mai devreme, dar am ezitat, de teamă să nu mă iei drept o fată cu prea multă imaginație.
- Asta în nici un caz! Aștept cu nerăbdare se află sfârșitul acestei povești!
- Îți mulțumesc că ai încredere în mine. Totul a început în urmă cu trei zile, cu ceea ce am crezut a fi un coșmar. De aceea nu ți-am relatat nimic. Dacă îți amintești, ți-am spus că uneori aveam coșmaruri, dar până acum nu conțineau decât accidente de călărie sau de trăsură, din cauza morții mamei mele în circumstanțe asemănătoare.
- El dădu din cap cu compasiune.
- Totuși, am continuat eu, acest coșmar l-am avut în seara în care mi-ai dictat începutul memoriilor... Îmi amintesc că dormeam adânc în momentul în care am simțit un miros dulceag foarte puternic, asemănător cu cel de flori tropicale. Apoi am avut senzația că sunt dusă într-un loc ciudat și o voce bărbătească foarte îndepărtată a început să mă interogheze în legătură cu tine. Voia să știe ce mi-ai dictat și care este cifrul seifului.
- Ai răspuns la întrebările lui?
- Am lăsat ochii în jos, rușinată.
- Trebuie să-ți mărturisesc că da. N-am putut să mă abțin. În prima noapte, am avut impresia că erau doi bărbați, deoarece, atunci când am primit o palmă, am auzit o a doua

voce, pe care n-o cunosc, strigând“ „Nu trebuia să faci asta!“ A doua zi, durerea din obraz îmi demonstra că nu fusese un vis.

– Și azi-noapte?

– Practic, a fost cam la fel: mirosul acela obsedant, transportarea mea pe un coridor îngust și apoi întrebări fără sfârșit referitoare la cifrul seifului.

– Din cauza asta n-ai vrut să ți-l divulg?

– Chiar dacă ar fi fost vorba despre un vis, n-am vrut să-mi asum un asemenea risc, deoarece nu puteam să nu răspund la întrebări.

– Nu trebuie să te simți prost. Ți-a fost anihilat orice efort de voință, dându-ți-se acel drog.

– Așa am spus și eu, dar asta nu înseamnă că nu mă întristează gândul că aș fi putut să te trădez fără voia mea. Am o dovadă că așa s-a întâmplat.

– Ce fel de dovadă?

I-am arătat urma de așchie de pe degetul meu și petele de sânge de pe cearșaf.

– Lorraine, dar eu nu m-am îndoit niciodată de sinceritatea ta, spuse Joel cu duioșie în glas.

Îmi luă mâna și mă sărută pe rană.

– Aș vrea tare mult să pun într-o bună zi mâna pe banditul care a făcut așa ceva. L-aș strânge de gât!

– Bănuiești pe cineva?

– Da, dar nu pot să acuz pe nimeni fără dovezi. Totuși, prima mea grijă este siguranța ta. Trebuie să părăsești Templeton Hall imediat.

L-am privit speriată. Sigur că îmi era frică, dar nici nu-mi trecea prin cap să plec.

– Nu te voi părăsi! Lasă-mă să rămân cu tine, ca să te ajut să dezlegi misterul dispariției soției tale.

– Pot s-o fac și singur, răspunse el cu un aer încăpățânat.

– Te rog să mă păstrezi lângă tine. Acum nu-mi mai este atât de teamă, după ce am aflat că nu există nimic supranatural în toată povestea asta. Coșmarurile erau cele care mă îngrozeau.

– Creaturile umane pot fi uneori mai periculoase decât fantomele.

– Știu, dar stai liniștit: voi fi foarte atentă și voi închide ușile cu cheia în permanență.

– Cum or fi reușit să pătrundă în casa mea fără să mă trezească?

– N-am de unde să știu cum au ajuns până în camera mea, dar n-a fost prea greu pentru ei să intre: am uitat să trag zăvorul de la ușă. Mă interesează mai mult să aflu cum au reușit să mă facă să vorbesc fără să opun nici o rezistență...

– Asta e ușor de explicat. Există niște plante tropicale care folosite într-un anumit mod, provoacă paralizia trupului și îi anihilează voința.

– Dar cine a putut să facă așa ceva?

– Răspunsul e ușor de dat: căpitanul Hoyt! Individul pe care tatăl meu l-a dat afară din comandamentul naval. Și cu toate astea, eu am avut grijă de el. Știu că toată viața a fost interesat de magia neagră. Dacă mi-ai fi spus de prima dată...

Se opri.

– Nu! Nu! Spun prostii! Aș fi crezut și eu, ca și tine, că era vorba despre un coșmar...

- Deci, crezi că e vinovat căpitanul?
- Are și el partea lui de vină, din moment ce ai fost adormită, dar nu cred că este atât de inteligent ca să fie șeful întregii afaceri. Ai recunoscut vocea?
- Nu... era o voce ciudată, de parcă venea dintr-o peșteră îndepărtată.
- Probabil că și-o modificase în mod voit.
- Mai era și o altă voce, dar modificată, pe care, de asemenea, nu o pot identifica. Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult este faptul că nu-mi dau seama de ce am fost abandonată în barca aceea. Nu voiau să mor?
- Ba da. A fost o încercare nereușită, dar intenția a existat. Cel care a comis această faptă mârșavă credea că vei muri de sete sau de insolație.
- Spune-mi ce ai de gând să faci?
- El clătină din cap cu tristețe.
- E mai bine să nu știi, Lorraine. Mai ales dacă vrei să rămâi la Templeton Hall. Coboară în cabina din dreapta și îmbracă-te cu ce crezi că ți se potrivește dintre hainele lui Bess.
- Îmbrăcămintea doamnei Templeton îmi era cam largă, dar nu era momentul să fac mofturi. M-am întors apoi pe punte, unde Joel mă întâmpină zâmbind.
- Acum când ești îmbrăcată în mod decent, pot să te sărut.
- N-am mai apucat să schițez nici un gest, atât am fost de uluită. Mă aflam deja în brațele lui și el își lipise buzele de gura mea. Am cunoscut din nou sentimentul dureros că iubesc un bărbat a cărui soție era probabil în viață. Cu toate astea, n-am opus deloc rezistență. I-am înlănțuit gâtul cu brațele și m-am lăsat în voia plăcerii senzuale care mă copleșise.

Apoi mă privi cu tandrețe și îmi spuse cu o voce emoționată:

– Am crezut că-mi pierd mințile atunci când am aflat că ai dispărut!

Nu-mi venea să-mi cred urechilor! Eram beată de fericire!

– Eram disperată la gândul că nu te voi mai revedea niciodată, am șoptit eu cu vocea tremurând de emoție.

– Te iubesc, Lorraine. Nu credeam că voi spune așa ceva vreunei femei... dar te-am iubit de la prima privire, din momentul în care mi-ai adus paharul acela cu apă.

– Oh, Joel! Iubitule, n-avem dreptul să vorbim despre dragoste. N-am dreptul să mă aflu în brațele tale, să-ți simt buzele lipite de gura mea, să fiu atât de fericită că mă aflu lângă tine!

– Avem toate drepturile, pentru că ne iubim.

– Nu, Joel! Te-am iubit încă din clipa în care te-am văzut, dar în tot timpul acesta mă simțeam vinovată și am încercat să-mi controlez sentimentele pe care le aveam pentru tine.

Îmi cuprinse fața cu ambele mâini.

– Ești o fată adorabilă, Lorraine, și prea cinstită ca să nu fac tot ce-mi stă în puteri să-mi ascund deocamdată dragostea de ochii celorlalți.

Se aplecă spre mine și mă sărută ușor. Am făcut un pas înapoi, căci fusesem sinceră în ceea ce spuseseam.

Pe buzele lui apăru un zâmbet ușor amuzat, apoi se întoarse cu spatele și se pregăti să ducă vasul la țarm.

Capitolul 12

Când am ajuns la debarcader, Philip ne aștepta. A prins frânghia pe care i-a aruncat-o Joel și am coborât de pe vas. Doamna Davis era în holul casei. Se uită la mine cu un aer încărcat de reproșuri.

– Sper ca aventura asta să vă fie de învățătură, bombăni ea. E o adevărată nebunie să te urci într-o barcă, fără să te pricepi deloc la navigație. Doar sunteți o fată de oraș! Ați fi putut să vă înecați!

– Așa este, doamnă Davis, dar dat fiind că n-am mai mâncat nimic de aseară, am rugăminte să-mi trimiteți sus o tavă cu ceva de-ale gurii.

Mă privi cu un aer indignat, apoi plecă, țanțoșă și furioasă. M-am dus mai întâi în birou ca să verific starea sertarelor. Așa cum bănuiam, se umblase la ele. M-am dus apoi și am făcut o baie, după care camerista mi-a adus micul dejun.

I-am găsit apoi pe Philip și pe Joel în bibliotecă. Se ridicară când mă văzură și Philip îmi aduse un scaun.

– Joel tocmai a terminat de povestit aventura cumplită prin care ai trecut. El crede că vinovat de toate cele petrecute este căpitanul Hoyt... Dacă așa stau lucrurile, părerea mea să-l trimitem la închisoare cât mai curând posibil.

– Aș vrea să mă uit puțin prin cabina căpitanului. Îmi dai voie, Joel? am întrebat eu.

– Nu cred că va vedea cu ochi buni inițiativa ta. Nu trebuie să te pui cu un nebun.

– Cred că ar trebui să-i dai voie să-i facă o vizită. Atunci când bătrânul se va trezi nas în nas cu victima lui, probabil că-și va pierde sângele-rece.

– Mă îndoiesc că există ceva în lumea asta care l-ar putea tulbura. Dar dacă asta este dorința ta, te voi duce acolo, Lorraine.

Am plecat spre casa căpitanului. Philip ținuse neapărat să vină cu noi. Căpitanul Hoyt nu era în pragul ușii, ca de obicei.

Am intrat. După ce am traversat un mic salon, ne-am trezit în dormitor. Patul era acoperit cu o cuvertură aspră. Am examinat-o cu atenție și am găsit ceea ce căutam: o pată de sânge, care provenea probabil de la rana de pe degetul meu.

L-am chemat pe Joel să i-o arăt.

– Acum suntem siguri de vinovăția lui, spuse el. Unde o fi ticălosul ăsta?

Joel și Philip au ieșit din casă ca să-și înceapă căutările. Eu m-am întors la Templeton Hall ca să întreb personalul dacă fusese văzut de cineva.

– Nu l-am văzut, a spus doamna Davis pe un ton care nu admitea nici o replică. Deși e multă treabă de făcut pe aici. Atunci când va binevoi să apară, îi voi spune vreo două în legătură cu lenea lui proverbială.

– Primește vreo vizită?

– Cine? El? răspuse ea cu dispreț. N-are nici un prieten. Este atât de ursuz, că nu l-ar suporta nimeni.

Și ceilalți servitori mi-au spus același lucru. Totuși, trebuia să cunoască pe cineva, deoarece eram sigură că vocea pe care o auzisem nu era a lui.

M-am întors la Joel. L-am găsit la cabană, extrem de mirat.

– Am scotocit peste tot, și înăuntru și pe afară. Nu este nicăieri. Mă întreb unde s-o fi dus.

– Nu cumva a plecat pe mare?

– Ar fi imposibil Doar dacă ar avea o barcă ascunsă pe undeva. Ale noastre sunt toate numerotate. Nu lipsește nici una...

Nu mai reuși să continue fraza, pentru că fu întrerupt de strigătul lui Philip, care îl chema pe Joel. Vocea acestuia părea să vină dinspre un tufiș situat în sudul proprietății. Până să ne urnim din loc, l-am văzut apărând pe Philip, cu răsuflarea tăiată din cauza alergăturii.

– Nu te duce acolo, spuse el adresându-mi-se mie. Nu e un... spectacol... prea plăcut...

Se întoarse spre Joel și-i spuse în șoaptă:

– S-a spânzurat!

– Rămâi aici cu Lorraine.

Mi-am dus mâna la gură, ca să-mi înăbuș un strigăt. Ceea ce-mi făcuse căpitanul Hoyt era un lucru oribil, dar nu trebuia să moară pentru asta, fie și pentru faptul că rămăsesem totuși în viață. Probabil că individul îl văzuse pe Joel pornind în căutarea mea și se temuse de mânia acestuia.

– Vrei să te însoțesc până acasă? mă întrebă Philip cu blândete.

– Nu. Îl aștept pe Joel aici. De ce o fi procedat așa căpitanul Hoyt? și de ce a încercat să mă facă să dispar?

– Poate că din cauză că prin tine putea să-i facă rău lui Joel, răspunse Philip calm.

– Dar de ce ar fi...

Nu mi-am terminat fraza. Philip zâmbea întristat.

– Nu mai încerca să te aperi sau să mă păcălești. Îl iubești pe Joel. Ți se citește pe față.

Am simțit că devin roșie ca focul la față.

– Nu vreau să neg acest lucru, Philip, dar țin să-ți amintesc că trupul doamnei Templeton încă nu a fost găsit. În prezent, Joel este încă un bărbat însurat!

– Niciodată nu au fost priviți ca doi oameni căsătoriți.

– Te rog, Philip, nu vreau să știu mai multe.

– Nu e nici un secret. Știa toată lumea.

– Se poate, dar eu nu vreau să discut despre problema asta.

– Bine. Dacă m-ai plăcea cât de puțin, aș cutreiera tot pământul ca să dau de Bess în viață. Mi-ar plăcea să cred că l-a părăsit pe Joel după o ceartă aprinsă și se va întoarce la el, chiar dacă înainte îi făcuse acestuia viața un infern!

– Cred că acest infern a devenit și mai cumplit după dispariția ei. În cazul în care a murit, sunt convinsă că Joel n-a avut nici un amestec în treaba asta, dar este evident că cel care a ucis-o a vrut să se lase să creadă că el este autorul. Din fericire, justiția nu s-a lăsat păcălită. Câteva oase și câteva bijuterii au fost suficiente ca să convingă tribunalul. Criminalul a făcut o greșală: nu s-a gândit că se va putea face diferența între corpul calcinat al unei maimuțe și cel al unei femei...

– Exact. Nu cred că Joel și-a ucis soția. Nici măcar nu sunt sigur că este moartă.

În clipa aceea, apăru Joel cu o figură palidă.

– Probabil că ticălosul m-a văzut plecând după tine. I-a fost frică să dea piept cu furia mea...

Gândea la fel ca mine.

– Mi-a fost milă de el în toți anii aceștia, deoarece am considerat că tatăl meu fusese prea aspru cu el, dar nu trebuia să sfârșească așa...

– Unul din noi trebuie să anunțe poliția. Vrei s-o fac eu? spuse Philip.

– Ai fi foarte drăguț, Philip. S-a întors și tatăl tău cu tine?

– N... nu. Ezită să părăsească New Yorkul. Are multă treabă acolo.

– Bineînțeles. N-ar fi trebuit să stau atât de mult aici, lăsând toate problemele pe umerii lui. Mâine mă voi duce să-i dau o mână de ajutor. Vrei să vii cu mine, Lorraine?

– Voi rămâne aici, Joel. Am niște stenograme de transcris.

– Ești o secretară model, Lorraine.

Dintr-un motiv care mie îmi scăpa, părea ușurat de hotărârea pe care o luasem. Oare avea de gând să scape de mine?

– Philip, ar fi bine să te duci imediat la poliție, spuse el.

– Ai dreptate. Mă voi întoarce cât pot de repede.

Am pornit împreună cu Joel pe alee. Philip trecu pe lângă noi călare, iute ca fulgerul.

– Aș vrea să cercetez mai amănunțit cabana lui Hoyt, Lorraine, îmi spuse după aceea Joel.

– Pot să vin și eu cu tine?

– Desigur!

Am intrat înainte și am observat pentru prima oară curățenia acelei locuințe de burlac. Peste tot se aflau amintiri din viața lui de marinar, dar nu vedeam nicăieri craniul pe care mi-l aruncase într-o zi la picioare. Atunci când am ajuns în dormitor, l-am descoperit așezat pe noptieră. M-am înfiorat fără să știu de ce.

Joel începuse căutările scotocind prin sertare. Într-unul din ele a descoperit o pungă veche din piele în care găsi o adevărată avere pentru un individ care nu avea practic nimic. Joel începu să-i numere.

– Peste două mii de dolari! exclamă el în cele din urmă. Banii aceștia n-au fost câștigați pe vremea când era marinar. Bancnotele astea noi au fost puse de curând în circulație.

– Ce vrei să spui, Joel?

– Cred că cineva l-a plătit pe Hoyt pentru... serviciile prestate... În caz contrar, nu văd cum ar fi putut câștiga atâția

bani. În plus, asta este dovada că nu este singurul implicat în afacerea asta. Nu avea atâta imaginație, încât să pună la cale așa ceva.

– Asta înseamnă că pericolul continuă să planeze asupra lui Templeton Hall.

– Da, și de aceea cred că ar fi mai bine să pleci de aici.

– Nu, Joel. Mă îngrijorează foarte tare intrigile care se urzesc aici. Dispariția soției tale mă privește la fel de mult ca și pe tine.

– Ești foarte curajoasă și trebuie să-ți mărturisesc că ar fi foarte bine ca persoana în care am încredere să rămână în casă pe timpul absenței mele.

Deschise ușa unui dulap și scoase din el o cutie de carton. O deschise și o mirosi.

– Ți este cunoscut acest parfum?

Am mirosit cu precauție și m-am retras brusc.

– Îl cunosc!

– Asta este proba noastră! Este o substanță puternică folosită în farmacii pentru a anestezia oamenii. Probabil că Hoyt o are de multă vreme, pentru că s-a transformat deja în praf. Se prepară din niște flori foarte frumoase, dar extrem de toxice.

Joel a luat cutia cu el și am ieșit din cabană. Ne-am dus pe partea stâncoasă a țărmului și el a aruncat-o în valurile mării.

– Nu trebuie să-ți mai fie frică, Lorraine.

– Acum, misterul a fost dezlegat. Știi că am fost adormită, luată din cameră și interogată în casa lui Hoyt.

– Da. Probabil că primise ordin să te ducă înapoi în cameră, dar el nu l-a respectat. Ne ura, și pe mine și pe tatăl meu. Știa că noi doi suntem atrași unul de altul și făcându-te să dispari, s-ar fi răzbunat pe mine. Spune-mi, i-ai văzut pe Greta și pe Frank atunci când ai fost acasă?

– Nu. Nu m-am interesat decât de doamna Davis și de servitori.

– Unchiul și mătușa mea sunt mult prea egoiști.

– Dar... nu-i suspectezi? De ce mi-ar vrea mie răul?

– În afară de nefericitul de Hoyt, nimeni nu avea motiv să te facă să dispari, dar ei sunt extrem de curioși să afle ce-ți dictez. Trebuie să stau de vorbă cu ei neîntârziat. Totuși, nu te lăsa păcălită de boscorodelile mătușii Greta. Nici ea nici soțul ei nu sunt niște fraieri, iar ea este și foarte vicleană. Sunt sigur însă că n-au nici o legătură cu moartea lui Bess.

– Soția ta ținea la ei?

– Nu. Voia să-i alunge din casă.

– Probabil le este teamă să n-o faci tu acum.

– E posibil, dar n-au de ce să se teamă. Vor rămâne aici atâta vreme cât se vor purta civilizată.

– Aș fi vrut să găsec un indiciu în casa căpitanului care să mă ajute să identific pe cel de-al doilea personaj.

– Ești sigură că au fost două voci?

– Sunt absolut sigură. Pot chiar să afirm că nu mai auzisem niciodată până atunci a doua voce.

– Poate că nu-l poți identifica din cauza anestezicului. Gândește-te și la acest aspect.

– Am încercat, Joel, fără să obțin vreun răspuns satisfăcător. Tocmai din cauza asta am primit o palmă peste față.

– Atunci, trebuie să judecăm lucrurile altfel. Posesorul vocii necunoscute n-avea nici un motiv să te facă să dispari, pentru că spera ca într-o bună zi să-i divulgi secretul cifrului și mai voia să știe în ce măsură mă apropiasem de descoperirea adevărului referitor la moartea lui Bess.

– Totuși, am fost abandonată pe o barcă aflată în derivă. Puteam să mor!

– Așa este, dar mi se pare posibil ca Hoyt să fi făcut asta din proprie inițiativă.

– Ești sigur?

El își mușcă buzele înainte să-mi răspundă.

– Sunt, pentru că Hoyt nu s-a spânzurat, ci a fost ucis mai mult ca sigur chiar de individul de care n-a vrut să asculte, acela care îi ordonase să te ducă în camera ta. Din câte se pare, tipul socotea că plătitese destul de mult ca să-i fie executate ordinele.

– Crezi cumva că nefericitul căpitan a fost plătit ca să-ți omoare soția?

– Nu știu.

– Oh, Joel, oare când se va termina povestea asta?

– Sper că în curând, dar nu înainte de a cunoaște numele aceluia care a încercat să te tragă de limbă în legătură cu mișcările mele. Eu am niște bănuieli, dar sunt foarte vagi. Oricum, trebuie să mă duc mâine la New York. Sper să mă întorc până diseară. Iahtul este foarte rapid

– Foarte bine. Eu voi avea de lucru toată ziua și voi putea dormi liniștită la noapte, acum că te-am văzut aruncând în mare substanța care îmi provoca acele coșmaruri cumplite.

– Acum, să ne întoarcem acasă. Vreau să-ți dau cifrul seifului. E o simplă măsură de precauție, dar așa voi putea pleca mai liniștit.

Am pornit spre Templeton Hall ținându-se de mână.

– În seif se află un plic sigilat care conține toate instrucțiunile și actele legale care sunt necesare în caz de deces sau dispariție.

– Joel... spune-mi că ești sigur că nu...

– Ssst... scumpa mea! Vreau numai să fiu un om realist și practic. Asta n-a omorât pe nimeni, spuse el zâmbind.

– Atunci, voi fi și eu practică și mă voi ruga să nu fiu niciodată nevoită să deschid acel plic.

– Mă voi ruga și eu alături de tine, spuse el râzând.

Capitolul 13

În ciuda evenimentelor tragice din ziua aceea, am dormit adânc, deoarece noaptea anterioară mă sleise de puteri. Venise și poliția și-i interogase pe toți cei din casă.

Joel le-a spus că Hoyt era un om singuratic care se achita perfect de sarcinile care îi erau încredințate, dar care suferea din cauză că fusese nevoit să plece din marină pentru că făcuse o greșală profesională. Acest lucru îl făcuse s-o ia razna și în cele din urmă și-a pus capăt zilelor. Ne hotărâsem să nu spunem nimic poliției despre descoperirea dolarilor și a substanței anesteziante, lucru care ar fi dus la redeschiderea dosarului referitor la moartea lui Bess.

Deși m-am trezit devreme ca să-l pot prinde pe Joel înainte să plece, doamna Davis mi-a spus că acesta plecase în zorii zilei. După ce am luat micul dejun singură, m-am dus să fac o plimbare pe plajă. Pe drum, am găsit familia Elkin mergând de-a lungul plajei. Frank era îmbrăcat cu un palton lung și un fular gros înfășurat în jurul gâtului.

M-am întrebat cum își petreceau zilele oamenii aceia? Stăteau tot timpul în apartamentul lor și nu coborau decât la masă, un obiectiv foarte important pentru ei, mai ales pentru Frank!

M-am întors apoi în camera mea și am început să transcriu stenogramele la mașină. La un moment dat își făcu apariția o servitoare cu o tavă în mână.

– Doamna Davis crede că v-ar plăcea să mâncați ceva, spuse ea cu un aer timid.

– Oh, mulțumesc. Pune tava pe măsuța de lângă fereastră.

Puiul cu ciuperci a fost excelent. Am terminat lucrul pe la sfârșitul după-amiezii. Am luat manuscrisele și am coborât în bibliotecă. Am deschis seiful cu ajutorul cifrului și am pus documentele pe un raft al acestuia.

Când am revenit în hol, am întrebat-o pe doamna Davis dacă îl văzuse pe Philip.

– S-a dus în oraș să vadă ce poate face pentru sărmanul căpitan Hoyt. Stăpânul a plecat la New York fără să lase instrucțiuni pentru înmormântare.

– Domnul Templeton se va întoarce diseară. Știa că va putea să se ocupe de această problemă după aceea. Cred că nimeni nu trebuie să-și facă griji în privința asta, și în special dumneavoastră, am spus eu, uluită de îndrăzneala ei.

Tocmai mă întorceam în cameră, când am auzit tropăitul unui cal. Când am deschis ușa, l-am văzut pe Philip la baza scărilor de la intrare cu fața palidă și privirea rătăcită. Abia de putea să vorbească.

– Ce... Ce s-a întâmplat? am întrebat eu îngrozită.

– Am vești proaste! Am venit cât de repede am putut.

– Joel?...

– Da, Joel. Vasul lui a luat foc.

Am simțit că se clatină pământul cu mine. Philip mă prinse de mijloc și mă ajută să mă așez pe o treaptă a scării.

– Ce s-a întâmplat cu Joel?

– Nu i s-a găsit trupul, șopti el cu un aer trist. Oh, Lorraine!...

Nu voiam să mă dau în spectacol, dar îmi venea să urlu. Asta era pedeapsa de la Dumnezeu pentru că îndrăznisem să-l iubesc, deși poate nu era încă liber...

– Te rog, Philip, spune-mi cum s-a întâmplat.

– Vasul lui a fost văzut departe de țărm, arzând cu flăcări mari. Toate echipajele din apropiere i-au sărit în ajutor, dar au ajuns prea târziu. L-au căutat îndelung. Joel este un înotător excelent. Probabil a încercat să-și salveze iahtul și s-a scufundat împreună cu el.

Eram la fel de paralizată ca atunci când fusesem anesteziată. Întâlnisem iubirea, dar o pierdusem prea repede. Trebuia să fac totuși ceva. Joel conta pe mine. M-am întors către Philip.

– Te rog să le spui lui Frank, Greta și doamnei Davis să vină în salon. Am o datorie de îndeplinit.

M-am dus în bibliotecă și am deschis seiful. Teancul de manuscrise era deja mare. Pe raftul de sus am găsit un plic sigilat pe care era scris numele meu. L-am luat și am încuiat ușa seifului.

În timp ce mă întorceam în salon, am auzit apropiindu-se un călăreț. Philip mi-a luat-o înainte și a deschis ușa de la intrare. Un curier i-a întins un plic.

– Este pentru mine. L-am anunțat pe tatăl meu. Acesta este răspunsul lui. El ar putea să te ajute, Lorraine.

– Mulțumesc, Philip. Știu cum este atunci când îți moare cineva apropiat. Am învățat să mă autocontrolez atunci când mi s-au prăpădit părinții.

– Am bănuțit încă de la început că ești foarte curajoasă.

– Acum am o misiune de îndeplinit, Philip. Nu știi dacă Joel a avut vreo presimțire, dar mi-a trasat niște sarcini, de care am de gând să mă achit.

– Trebuie să mărturisesc că mă miră foarte mult faptul că Joel presimțise că va muri.

– Nu mi-a spus direct, dar dat fiind că mi-a dat cifrul seifului și și-a redactat testamentul, bănuiesc că Joel avea niște temeri în legătură cu această călătorie.

– Ce vei face acum, Lorraine?

– Exact ce mi-a spus Joel. Imediat ce se va afla că a murit, ar fi urmat să deschid seiful și să scot din el un plic sigilat care conține ultimele lui dorințe. Ceea ce am și făcut...

– Nu... eu mă refeream la planurile tale de viitor. Știu că încă n-ai avut timp să te gândești la asta, dar...

– Oh, am o slujbă garantată la judecătorul Gaylord. Mai am și un apartament în oraș. Voi fi suficient de ocupată ca să nu mă las doborâtă de durere. Acum, să mergem în salon.

– Toată lumea este deja acolo. Trebuie să-ți spun, oricât de șocant ți se va părea, că Greta și Frank au un aer destul de mulțumit. Ei sunt unicii moștenitori... Numai doamna Davis este nedumerită, pentru că nu știe de ce a fost chemată.

- Să mergem. Trebuie să le citesc conținutul scrisorii.
- Așa cum spusese Philip, Greta și Frank păreau destul de veseli.
- Domnul Morgan, am adăugat eu, ne-a adus o veste îngrozitoare. Iahtul domnului Templeton a luat foc și s-a scufundat. Nu a fost găsită nici o urmă a trupului său.
- Doamna Davis închise ochii cu evlavie și spuse:
- Îmi pare rău pentru dânsul, dar Dumnezeu acționează conform propriei voințe, neținând seama de cea a muritorilor.
- Dacă doriți să ieșiți din salon, doamnă Davis... am spus eu cu asprime în glas.
- Dacă am fost chemată aici, înseamnă că a existat un motiv! răspuse ea cu răceală.
- Probabil, dar nimeni nu știe dacă doamna Templeton este moartă.
- Nu e mai moartă decât stăpânul, răspuse ea ironic.
- Abia mai reușeam să mă stăpânesc. Nu voiam decât să rămân singură ca să pot să plâng în voie. Din fericire, a luat cuvântul Frank:
- La ce distanță de țărm a ars vasul?
- La vreo cinci kilometri, pe o mare foarte agitată. Joel n-a avut nici o șansă să se salveze. Nu exista nici un vapor prin preajmă care să-l pescuiască din apă.
- Atunci, e de presupus că bietul băiat e mort, spuse Greta cu o voce calmă.
- Ceea ce văd că vă bucură, se rățoi la ea doamna Davis.
- Greta o privi cu asprime.
- Cred că ai face mai bine să te duci să-ți pregătești bagajele, doamnă Davis. Vei pleca mâine dimineață!

– Nu primesc ordine de la dumneavoastră.

– Eu și Frank suntem moștenitorii, nu uita asta! Vino, prietene dragă! Avem niște dispoziții de dat.

– Un moment! Nu știu cine va moșteni bunurile familiei Templeton, dar am primit niște instrucțiuni. Vă rog să aveți amabilitatea de a asculta conținutul unui document.

– Lorraine, ar trebui să aștepți venirea tatălui meu, interveni Philip. El va prelua acum controlul asupra tuturor afacerilor lui Joel, mai adăugă el, în ciuda privirii veninoase pe care i-o aruncă Greta.

– Voi da citire scrisorii, pentru a da curs dorinței domnului Templeton.

Le-am cerut Gretei și lui Frank să examineze sigiliul. Era intact. În plic era o scrisoare pe o singură pagină și un alt plic sigilat.

Am început să citesc.

Tuturor celor interesați

Din motive extrem de serioase, am presimțirea că voi muri. În cazul în care voi dispărea, sau dacă mi se va putea constata decesul în mod oficial, cer să se acționeze în modul următor:

1. Ordon ca domnișoara Ward, în calitatea ei de secretară a mea, să devină executorul meu testamentar, conform legii. Hotărârile sale vor trebui urmate ca și când ar fi ale mele.

2. Ordon ca lucrurile mele să rămână intacte, sub supravegherea sus-numitei. Ultimele mele dorințe și testamentul se află în plicul sigilat care însoțește această scrisoare. Orice s-ar întâmpla, acel plic nu va fi deschis decât după cinci ani.

3. Doresc ca existența Companiei de navigație să-și continue activitatea, fără să fie înstrăinată. Asociatul meu, domnul Earl Morgan, va conduce afacerea, dar partea mea de dividende și profit să fie vărsată în contul meu. La sfârșitul celor cinci ani, firma va reveni domnului Earl Morgan, în proprietate deplină.

4. Dacă o singură dorință nu va fi respectată, toate bunurile mele vor trebui vândute imediat în beneficiul Casei de ajutor a marinarilor. Domnișoara Ward este împuternicită să se ocupe de acest aspect. Hotărârile ei vor fi executate întocmai.

La Corn Bank am deschis un cont pentru cheltuielile pe care domnișoara Ward le va avea de făcut.

Semnez și sigilez această scrisoare în prezența a cinci persoane care atestă semnătura mea.

JOEL TEMPLETON

Cei cinci martori erau oameni cu o reputație nepătată. Am pus scrisoarea pe masă, în fața mea și m-am așezat pe scaun. Știam de ce procedase Joel în acel mod și toți cei prezenți păreau să cunoască motivul.

– Ați auzit despre ce este vorba, am spus eu încet. Am intenția să accept această sarcină care mă onorează. Aceste dispoziții au fost date pentru ca persoana răspunzătoare de dispariția doamnei Templeton să nu poată beneficia de urmările crimei sale mai devreme de cinci ani. Nu am de gând să schimb nimic din administrarea casei, decât dacă o schimbare ar putea fi benefică reședinței Templeton Hall. Am terminat, în cazul în care n-are cineva să pună vreo întrebare.

Doamna Davis părea mai puțin agresivă acum. Greta și Frank nu-și puteau ascunde deloc dezamăgirea. Cât despre Philip era destul de greu să descifrez ce exprima privirea lui.

– Voi pune aceste documente în seif, am spus eu ridicându-mă în picioare. Philip, pot să-ți cer să mă duci și pe mine după aceea în sat?

– Bineînțeles! Mă duc imediat să înham caii la trăsură.

– Mulțumesc.

M-am dus în bibliotecă, am închis cu grijă ușa în urma mea și am pus în seif scrisoarea pe care o citisem în fața tuturor. Plicul care conținea testamentul lui Joel l-am împăturit într-o foaie de hârtie pe care scrisesem câteva cuvinte destinate judecătorului Gaylord.

Eram mirată de calmul aparent pe care-l afixam, în timp ce simțeam că stau să mă prăbușesc. Eram sigură că moartea lui Joel nu era naturală, dar probabil că nu voi afla niciodată cine l-a ucis. În același timp, mă gândeam că Joel fusese suficient de sigur că Bess murise ca să-l sperie pe vinovat. Poate că acel individ, simțindu-se în pericol, voise să se întâlnească cu Joel și să-l facă să dispară...

Capitolul 14

Stând în trăsură lângă Philip, mă gândeam la tragedia cumplită și la răspunderea care-mi fusese încredințată. M-am rugat la Dumnezeu să mă ajute în rezolvarea acelei încercări dureroase.

– Vreau să merg la poștă, Philip. Am scris o scrisoare judecătorului Gaylord. A fost tuturile meu și vreau să știe că sunt teafără atunci când va afla despre această nenorocire și că trebuie să-mi asum niște responsabilități care mă obligă să-mi prelungesc șederea aici.

– Firește, Lorraine.

Opri trăsura în fața unei clădiri din lemn. Se oferi să-mi timbreze scrisoarea, dar am refuzat. Voiam s-o trimit recomandată și să capăt o chitanță de la funcționar. Acesta mă asigură că-i va fi înmănată judecătorului poate chiar în acea seară sau cel târziu mâine dimineață.

– Mai ai și altceva de făcut aici? mă întrebă Philip când am ieșit de la poștă.

- Nu, mulțumesc. Să ne întoarcem acasă.
- Bine. Trebuie să-ți spun, Lorraine, că scrisoarea lui Joel conține câteva paragrafe surprinzătoare.
- Și eu am fost la fel de mirată ca tine.
- Mi-am dat seama de asta în timp ce citeai. Ai devenit un personaj important. Crezi că vei putea administra o avere atât de mare ca cea a familiei Templeton?
- Joel a avut încredere în mine. Voi face tot ce va depinde de mine.
- Sunt convins! Poți conta și pe sprijinul meu total.
- Mulțumesc, Philip. Voi avea mare nevoie!
- Trebuie să mărturisesc însă că mi-e cam frică... pentru tine.
- Crezi ca și mine că incendiul nu a fost datorat unei întâmplări nefericite?
- Lorraine, vasul nu era folosit decât pentru plimbări scurte. Nu exista nici bucătărie și nici benzină la bordul acestuia. Cum să explici aprinderea focului altfel decât printr-un dispozitiv cu explozie întârziată pentru ca incendiul să nu se declanșeze decât atunci când va ajunge departe de țarm?
- Și eu am aceeași impresie, din nefericire Acesta este și motivul pentru care am mers până la capăt. Nu mă las până nu fac lumină în afacerea asta.
- Nu va fi atât de ușor. Dispozițiile lui Joel vor fi atacate.
- Cine o va face, Philip?
- Frank și Greta, de exemplu. Te avertizez de asemenea că nici tatăl meu nu va aștepta cinci ani, timp în care va trebui să muncească singur și să doneze jumătate din profituri pentru întreținerea conacului.

– Îți mulțumesc că mi-ai deschis ochii. Dacă tatăl tău va vrea război, îl va avea. Nu uita că am dreptul să vând tot în cazul în care condițiile lui Joel nu vor fi respectate.

– O vei face? spuse el speriat.

– Cu siguranță!

– Trebuie să-ți spun că te admir foarte mult. Și îți urez succes, deși este vorba despre tatăl meu!

– Vreau numai să fiu dreaptă și loială.

Când am ajuns în fața casei, m-am înfiorat de emoție când am văzut un cal legat lângă scară.

– E al Celestei, spuse Philip. Probabil că a aflat vestea. Va trebui să faci față unor noi probleme!

– De ce? Celeste nu face parte din familie!

– Fii atentă! Celeste poate fi o adevărată pacoste!

– Am avut deja ocazia să-mi dau seama de asta.

Am intrat singură, în timp ce Philip ducea trăsura la grajduri. Abia apucasem să intru în hol, că Celeste se năpusti afară din salon, înfuriată la culme.

– De ce a lăsat totul în mâinile tale? Cine te crezi? Nu ești decât o amărâtă de muncitoare pe care a angajat-o din milă...

– Vă rog să nu mai urlați, domnișoară Bend! m-am roțait și eu la ea.

Spre marea mea mirare, am văzut-o făcând câțiva pași înapoi. Probabil că nu-și imaginase că aș fi putut reacționa atât de agresiv. Rămăsese pur și simplu fără grai, dar... nu pentru multă vreme!

– De ce ți-a lăsat ție totul, din moment ce are familie? De ce ție și nu mie?

– Domnul Templeton nu mi-a lăsat nimic, în afară de obligația de a avea grijă ca dorințele sale să fie respectate, și am intenția să fac acest lucru. Nimeni nu-mi va putea sta în cale.

– Joel și cu mine ar fi trebuit să ne căsătorim. Să ne căsătorim! Ai auzit?

– Am auzit foarte bine. Ar fi trebuit să fiu surdă ca să nu aud!

– Îl iubeam și sunt sigură că și el mă iubea, dar am avut bunul-simț să-l las singur după dispariția soției lui.

– Este moartă, domnișoară Bend?

– A dispărut! exclamă ea. Probabil că nefericita Bessie a murit! Dacă ar fi știut că Joel... O prăpădită ca tine...

– Nu-mi place să fiu jigănită, domnișoară Bend, dar vă înțeleg starea de spirit în cazul în care credeți că aș fi vinovată într-un fel sau altul de moartea lui Joel.

– Îi spui pe numele mic? exclamă ea cu dispreț.

Îmi scăpase fără să vreau, dar dacă tot se întâmplase, n-aveam de gând să-mi cer scuze sau să mă explic. Nici nu voiam s-o fac să sufere și mai mult spunându-i că eu și Joel ne iubeam. La ce bun, dacă el murise?

Celeste începu să plângă. M-am dus la ea, am luat-o de mijloc și am condus-o în salon. Am zărit-o atunci cu coada ochiului pe Greta, căreia nu-i scăpase nimic din discuția noastră.

– Aș vrea să nu existe gelozie între noi, Celeste, am spus eu cu blândețe. Îl respect foarte mult pe Joel, dar el acum nu mai

este. Îți propun să nu ne mai certăm, dat fiind că amândouă suferim din cauza asta. Voiam să plec de la Templeton Hall când am aflat despre sfârșitul tragic al lui Joel. Probabil că Greta e cea care ți-a spus despre ultimele lui dorințe...

Celeste dădu din cap.

– Atunci, știi de ce încă mă aflu aici. Mă consider o simplă angajată, dar trebuie să răspund și de administrarea casei. Sper să am relații bune cu toată lumea și în special cu tine. Știu cât de mult îl iubeai pe Joel.

Pentru prima oară, nu mai văzui ostilitate în ochii Celestei.

– Cum te poți purta atât de frumos cu mine, după tot ce ți-am spus?

– Ai făcut-o la supărare.

– Nu, nu căuta să mă scuzi. Eram geloasă pe tine încă de pe vremea când trăia Joel. Tu erai aproape de el și nu eu. Când am venit și am auzit de la Greta...

– Înțeleg...

Cunoșteam toate tertipurile mătușii lui Joel care puteau ascunde adevărul...

– Acum trebuie să plec, spuse Celeste. Iartă-mă dacă te-am jignit.

Se aplecă să mă sărute. Gestul ei m-a emoționat profund, cu atât mai mult cu cât la plecare mi-a spus:

– Lorraine, ești o persoană minunată! Nu mă mir că Joel era îndrăgostit de tine. Da, știi asta din ziua în care a trecut pe la mine și mi-a vorbit despre tine în așa fel încât

sentimentele lui erau evidente. Atunci, i-am mărturisit că îți jucasem o festă pe iaht... Dacă ai fi văzut ce furios a fost! Asta a făcut să-mi crească și mai mult gelozia...

– Vreau să fiu și eu la fel de cinstită cu tine. Îl iubeam și eu pe Joel. M-am păzit cât am putut, deoarece simțeam că nu am dreptul să-l iubesc atâta timp cât moartea soției lui nu fusese dovedită.

– Tare mi-e teamă că Bessie nu a murit! Ea n-ar fi părăsit niciodată casa asta de bunăvoie. Era foarte mândră de statutul ei de stăpână a casei, dar era o soție nepotrivită pentru Joel. Nu-l iubea, dar nu voia să fie nici el iubit de altă femeie. Joel s-a consacrat din ce în ce mai mult muncii. Dacă Bess este moartă, cred că nu el este autorul crimei.

– Nici eu. Păcat că nu se mai știe nimic despre ea de când a plecat.

– Joel voia să vadă ce se întâmplase de fapt. Crezi că a fost ucis?

– M-am gândit și la ipoteza asta. Nu vom afla niciodată adevărul. Acum, trebuie să plec. Cred că pe viitor vom rămâne prietene.

– Voi fi fericită să știu că am o prietenă aspropiată lângă mine.

Am însoțit-o până la ușă. În momentul acela am văzut că Philip urca scările de la intrare. Acesta se miră foarte tare când o văzu pe Celeste sărutându-mă de bun-rămas.

Am închis ușa și m-am îndreptat spre bibliotecă. Aici i-am găsit pe Greta și pe Frank instalați în fotoliile cele mai confortabile. Simțeam că mă aștepta o întrevedere extrem de neplăcută.

– Ei bine, trebuie să recunosc că te-ai descurcat de minune cu Celeste, spuse Greta cu viclenie.

– Dacă sperai că mă voi certa cu ea, te-ai înșelat.

– Pari într-adevăr foarte dotată la acest capitol, observă Frank.

– Mi-am format deja o părere despre egoismul și cruzimea voastră și nu trebuie să vă dau socoteală în legătură cu purtarea mea. Țin însă să pun lucrurile la punct. Nu știam nimic despre conținutul scrisorii care mă face executor testamentar.

– Ce scrie în testament? întrebă Frank. Tu trebuie să știi. Un bărbat care are atâta încredere în tine este imposibil să nu-ți fi spus nimic. Cine este moștenitorul? Tu, nu-i așa?

– Nu știu ce conține testamentul.

– Ești o mincinoasă! exclamă Frank ieșindu-și din fire. De altfel, am de gând să mă adresez unui avocat. Nu-ți voi permite să rămâi aici și să dai ordine tuturor. Joel a făcut la fel toată viața lui și am fost nevoit să mă supun, dar acum... nici o prostovană fără minte nu-mi va dicta mie ce să fac și ce să nu fac... Nu vrei să ne spui nimic pentru că deja știi că tu ești moștenitoarea. Cum ai reușit... într-un timp atât de scurt...

– Frank... spuse Greta enervată. Vorbești prea mult. Potolește-te...

Mi-am amintit că Joel mă sfătuisese să mă feresc mai ales de Greta, care era cea mai vicleană dintre toți. Ea memorase exact cuvintele din scrisoare și se temea ca acesta să nu-mi fi dat puteri depline asupra lor. Dar Frank n-o asculta.

– Te avertizez că te voi azvârli în pușcărie! urlă el. Joel nu este decât un ucigaș! Neamul Templeton n-are nici o valoare!

– Ajunge, domnule Elkin. Dumneavoastră și soția dumneavoastră trăiți aici datorită generozității domnului Templeton și, înaintea lui, a tatălui acestuia. Pregătiți-vă să părăsiți Templeton Hall. În cazul în care nu veți pleca destul de repede, voi pune să fiți dați afară conform legii.

Frank se uită furios la soția lui.

– Ți-am spus eu! Vrea totul pentru ea! Nici măcar nu se gândește la o împărțire a averii! După ce am așteptat atât...

Greta părea scoasă din minți.

– Frank, potolește-te!

– N-am timp să vă mai ascult, am exclamat eu iritată. Am foarte multe de făcut.

Frank a ieșit trântind ușa. Greta începu să plângă. Se șterse apoi la ochi și spuse:

– Draga mea, te rog să ne ierți. Suntem foarte tulburați. Frank nu știe ce spune. Noi nu mai suntem tineri și n-avem unde să ne ducem. Lui Frank nu i-a reușit nimic în viață.

M-am întrebat dacă măcar încercase să facă ceva, dar am tăcut.

– Tatăl lui Joel nu mi-a lăsat nimic. Toată averea a luat-o fiul lui. Joel nu avea nici o obligație față de noi.

– În cazul acesta, ar fi trebuit să fiți mai recunoscători, am spus eu cu răceală. Acum te rog să mă lași singură. Noapte bună!

Greta lăsă capul în jos și părăsi încăperea chiar în momentul în care ajunsesem la limita rezistenței. Mi-am pus

capul pe brațele încrucișate și am izbucnit în plâns. Apoi mi-am revenit și am început să-mi recapăt luciditatea. Evident că nu voi da curs amenințării. Cei doi Elkin vor rămâne la Templeton Hall. Am plecat spre camera lor să le dau vestea cea bună. Ușa era întredeschisă și am auzit vocea Gretei.

– Ești îngrozitor de prost, Frank. Îți dai seama ce-ai făcut? Îți vom lua înapoi proprietatea, dar până atunci unde vrei să ne ducem? N-avem de așteptat decât cinci ani, dar ție nu ți-a reușit nimic. Sper că... vei fi obligat să muncești...

Am bătut ușor în ușă. Greta veni să-mi deschidă, cu același zâmbet mios pe buze.

– Îmi pare rău că m-am enervat pe voi mai devreme. Dacă Joel v-a lăsat să locuiți aici atâția ani, nu sunt eu omul care să vă dea afară. Pensa va rămâne aceeași.

– Oh! Mulțumesc, Lorraine. Frank vorbește aiurea. Dacă ar fi realizat acest lucru, sunt sigură că și-ar fi cerut scuze.

– Noapte bună!

M-am dus în camera mea, mi-am schimbat rochia și am coborât la cină. În sufragerie era pusă masa pentru cinci persoane și doamna Davis era foarte agitată.

– Pentru cine este al cincilea tacâm?

– Pentru domnul Morgan. Vine să ia în primire lucrurile de care va răspunde.

Uitasem de asociatul lui Joel. Speram să nu mai am parte în seara aceea de încă o ceartă, dar mi-am dat seama că Earl Morgan era cel mai îndreptățit să fie nemulțumit de indicațiile lui Joel.

Își făcură apariția Frank și Greta. Frank veni spre mine, îmi șopti ceva la ureche care se voiau a fi niște scuze și-mi mulțumi că mă răzgândisem.

– Sper să nu fiu nevoită să mă răzgândesc din nou.

Am făcut apoi cunoștință cu Earl Morgan. Era un bărbat înalt și rotofei, în vârstă de circa cincizeci de ani. Avea ochii mari și vioi și o mutră arțăgoasă. De cum se așeză, începu să vorbească.

– Joel nu era nici prost, nici ușor de impresionat, deci te-a ales pentru abilitatea dumitale. Joel a fost victima unui accident pe care nu-l înțeleg absolut deloc. Philip crede că a fost vorba despre o bombă, dar cine dracu' o fi vrut să-l ucidă pe bietul băiat? Nu știu să fi avut dușmani.

Pe toată durata mesei, n-a vorbit decât despre Compania de navigație. Mă interesa ce spunea pentru că urma să mă ocup și de afacerile Companiei. Nu știam prea bine cum voi reuși să fac acest lucru, dar speram ca judecătorul Gaylord mă va ajuta.

După cină, eu, Earl Morgan și Philip ne-am retras în bibliotecă.

Earl Morgan luă cuvântul.

– Acum, vom analiza împreună o soluție de compromis. Sper că îți imaginezi că n-o să aștept cinci ani până să primesc partea lui Joel din afacere. E absolut imposibil!

– Totuși, va trebui s-o faceți, am spus eu cu asprime.

– Așa crezi? Nu știi cu cine ai de-a face, duduie. Pot să intru în posesia afacerii în orice clipă.

– Dacă ați putea, domnule Morgan, n-ați mai pierde timpul discutând cu mine. Nu puteți face nimic fără aprobarea mea și eu n-am de gând să v-o dau.

Earl se uită la fiul lui și izbucni în râs.

– M-ai avertizat, Philip, că fata se va lupta, dar nu credeam că voi fi nevoit să țin piept unei persoane atât de curajoase! Avocații mei vor perfecta această afacere fără nici o întârziere. Vei avea nevoie de toată energia de care ești în stare, domnișoară.

– Nu-mi voi schimba părerea, am răspuns eu cu hotărâre.

– Ba o vei face! Și acum, să vorbim despre testamentul din plicul sigilat. Pot să obțin un ordin judecătoresc prin care acesta să poată fi deschis. La ce bun să mai așteptăm? Deschide-l acum!

– Nu pot.

– Ești executor testamentar, așa că poți să faci ce vrei. Dacă ceea ce vei găsi înăuntru nu se referă la mine, poți să pui totul la loc.

– Nu am nici testamentul, nici scrisoarea.

– Ce urmărești, puștoaico? O recompensă?

– Îndeplinesc voința domnului Templeton. Am trimis toate documentele judecătorului Gaylord. Acestea au devenit acte pentru justiție, domnule Morgan. Nu vă puteți atinge de ele fără un ordin din partea tribunalului.

– Știi de chestiile astea? I-a întrebat el furios pe fiul lui.

– Nu, tată! De unde să știu?

– Mă duc în camera mea să mă gândesc în liniște la întreaga situație. Mâine dimineață mă întorc la New York ca să iau

legătura cu avocații. Nu vei scăpa atât de ușor de mine, domnișoară! Te aștept, Philip...

După ce Earl ieși din încăperea, Philip mă privi stânjenit.

– Te-am avertizat...

– N-a fost atât de rău pe cât m-am așteptat, dar atunci când se va afla în fața judecătorului Gaylord, își va mai pierde din aroganță. Tatăl tău trebuie să înțeleagă că nu voi ceda absolut deloc. Joel a avut încredere în mine și eu n-am de gând să-l trădez!

– Știu, Lorraine, și te respect pentru asta. Acum va trebui să mă duc la tatăl meu și mi-e teamă că voi fi nevoit să-l ascult toată noaptea. Îți promit totuși că voi fi de partea ta, chiar dacă asta ar însemna să mă cert cu el.

– Îți mulțumesc.

M-am simțit ușor rușinată față de Philip. Îl judecasem greșit. Nu era tânărul ușuratic pe care-l credeam. Poate cu ajutorul lui voi reuși? Măcar merita să încerc...

Capitolul 15

A doua zi de dimineață, când am coborât la micul dejun, doamna Davis m-a anunțat că domnul Morgan și fiul său mă așteptau în bibliotecă. Am avut impresia că era mai mult un ordin decât o rugămintă.

Philip tocmai se pregătea să mă salute, când tatăl lui mi se adresă brusc:

– Domnișoară Ward, vreau să văd documentul pe care ți l-a lăsat Joel, ca și toate celelalte acte din seif care ar putea avea vreo legătură cu afacerile noastre.

Am refuzat să mă las intimidată.

– Instrucțiunile date de Joel nu se află în seif, domnule.

– Dar unde sunt?

– V-am spus că i le-am trimis judecătorului Gaylord, cu rugămintea de a le pune la păstrare.

– Și din ce motiv ai făcut asta, mă rog?

– M-am gândit că la el va fi mai în siguranță.

Earl Morgan continua să bată darabana cu degetele în masă.

- Tot nu reușesc să înțeleg de ce a făcut Joel așa ceva.
- Din moment ce a procedat astfel, eu nu am decât să mă conformez dorințelor sale.
- Îmi vine să te silesc să deschizi seiful ca să mă conving cu ochii mei că așa stau lucrurile, urlă el scos din sărite.
- Nu mă puteți obliga să fac ceva împotriva voinței mele.
- De ce nu mi-ai spus că a trimis o scrisoare judecătorului Gaylord? îl întrebă el furios pe Philip.
- Pentru că n-am știut, tată.
- Îmi pare rău că am pierdut atâta timp aici. Te rog să mă conduci la gară.

M-am întors în bibliotecă și am pus în seif documentele la care se referea Joel adesea în timp ce își dicta memoriile. Printre ele am descoperit un jurnal care m-a intrigat. L-am scos din teanc și am început să-l răsfoiesc. Eram atât de cufundată în lectură, încât n-am observat că în încăperea intrase Philip.

- Îmi pare rău că te-am speriat. Am venit să-mi cer scuze pentru purtarea tatălui meu.
- Ce va face, Philip?
- Numai Dumnezeu știe! Se va întâlni probabil cu niște avocați și apoi cu judecătorul Gaylord.
- Te asigur că judecătorul Gaylord nu-i va spune nimic.
- Te admir pentru felul în care l-ai înfruntat. Va trebui să se obișnuiască totuși cu ideea că nu toți fac sluj în fața lui. Nu știam că i-ai scris judecătorului.
- Chiar tu m-ai însoțit la poștă. N-ai mai aflat nimic despre naufragiu?

– Nu. Toți îl consideră dispărut în mare. Ce citeai, atunci când am intrat?

– Memoriile lui Joel. Vreau să le completez cu anumite documente.

– Și care va fi sursa de informații?

– Scrisori și acte de familie. Le voi consemna pe toate în notele mele.

– În ce scop faci toate astea? Joel a murit.

– El dorea să fie făcute. Odată cu dispariția lui, familia Templeton se va stinge. Munca mea s-ar putea să fie utilă...

– Atunci, îți urez să fii curajoasă. Dacă pot să te ajut cu ceva...

– Mulțumesc, dar vreau să lucrez singură.

– Oricum, eu mai rămân aici câteva zile. Dacă ai nevoie de mine... Mă duc să fac o plimbare călare. Știi să călărești?

– Nu.

– Mi-ar face plăcere să te învăț.

– Poate după ce voi termina de scris. Vii la cină?

– De obicei, după o asemenea plimbare, iau cina la Celeste. Mă duc la ea deoarece cred că prezența mea o va mai înviora puțin.

– Ai dreptate. Din fericire, pe mine munca mă face să mai uit de neazuri.

După plecarea lui Philip, am citit mai departe din jurnal. Ultimul paragraf era scris în dimineața morții sale. Vorbea despre apropiata plecare la New York. Cu o zi în urmă și exprimase îngrijorarea în legătură cu autorii atacului asupra mea. Pomenise și de spânzurarea lui Hoyt și subliniase: „Nu cred că a făcut-o el însuși“.

Cu mine, rămăsese în perioada în care Bess încă nu dispăruse. Am citit o însemnare care cuprindea o ceartă cu soția lui, care îi reproșa că ieșea singur seara. Joel se apăra, cel puțin în scris, explicându-i că simțea nevoia să fie singur ca să se poată concentra. Bess îl acuzase că în timpul acesta se întâlnea cu Celeste.

Începeam să-mi fac o idee despre soția lui Joel: era rece și geloasă.

Toată ziua m-am ocupat cu trierea și îndosărirea unui mare număr de scrisori. La un moment dat m-am întrebat dacă voi mai apuca vreodată să termin ce am început... până să mor. Dacă Joel și căpitanul fuseseră uciși, de ce n-aș avea și eu aceeași soartă? Nu aveam atât de multe informații ca Joel, dar puteam să mă apropiez suficient de mult de adevăr ca să mă aflu în pericol de moarte. Totuși, nu voiam să renunț la munca începută.

Am fost mirată de meticulozitatea cu care încercase Joel să reconstituie ultimele zile ale soției sale. Atunci când o pomenea, dădea impresia că știa că este deja moartă, chiar și unde este ascuns trupul acesteia.

Mă găseam în bibliotecă atunci când mi-am dat seama că nu mai sunt singură în încăpere. Doamna Davis se afla în fața ușii întredeschise.

- Aș fi vrut să vă vorbesc, spuse ea.
- Bine, dar data viitoare vă rog să bateti la ușă, pentru că acum m-ați speriat. Ce doriți?
- Vreau să-mi dau demisia.
- Bine. Când doriți să fiți înlocuită?

- Înlocuită? Doar n-aveți de gând să păstrați casa asta veche!
- Voi angaja imediat pe altcineva. Spuneți-mi când plecați.
- Nu știu. Dar am venit aici cu stăpâna mea. De când ea nu mai există... de când a ucis-o el...
- Vă cer să plecați până la sfârșitul lunii acesteia. După aceea veți fi înlocuită.
- După atâția ani?
- L-ați acuzat pe domnul Templeton că este ucigașul soției sale. Stați liniștită. Vă voi da recomandări bune, deoarece v-ați făcut bine treaba, dar vă place să calomniați oamenii!
- Credeți cumva că n-a ucis-o el? Sărmană naivă!
- Nu veți mai avea motive să vă faceți griji pentru cei din familia Templeton după sfârșitul acestei luni, doamnă Davis. Bună seara!

Plecarea doamnei Davis îmi va crea multe probleme. Ea era singura persoană în stare să se ocupe de administrarea casei. Dar ce puteam să fac?

Am luat masa de seară împreună cu cei doi Elkin, într-o tăcere mormântală. Apoi am citit până la epuizare, dar tot n-am reușit să dorm. La un moment dat, mi s-a părut că aud același zgomot de pași care mă speriasse în prima seară. Eram moartă de frică, dar voiam să dezleg misterul.

M-am dat jos din pat, mi-am pus halatul și pantofii și am luat cu mine o lampă. Am pornit pe culoar până în capătul scărilor. Acum, totul era cufundat în tăcere.

Totuși, auzeam niște pași! Am fost tentată să-i trezesc pe toți din casă, dar nu voiam să mă fac de râs. Mă pregăteam să mă întorc la mine în cameră când am auzit un zgomot la parter. Am văzut lumină pe sub ușa bibliotecii. Am ciulit

urechea și am auzit cum este închis un sertar. Intrusul n-avea cum să-mi scape. Am intrat ținând lampa deasupra capului, dar înăuntru era o beznă totală. Camera era goală!

Am cercetat seiful, dar nu fusese forțat. Temându-mă ca nu cumva să cunoască și altcineva cifrul, l-am deschis. Totul era în ordine.

Am urcat în camera mea tremurând din toate încheieturile. Niciodată nu-mi fusese mai dor de Joel! Am adormit cu lacrimile pe obraji.

Când m-am trezit, era deja ziuă. Am constatat cu uimire că eram acoperită cu pătura, deși nu-mi scosesem halatul de casă. Nu-mi aminteam să fi stins lampa, dar era stinsă și petrolul din ea rămăsese intact.

Apoi mi-am amintit de un vis... un vis minunat și parcă atât de real, încât mi se întipărise în minte. În timp ce dormeam, se făcea că venise Joel, se aplecase deasupra patului și mă sărutase. Totuși, lumina din bibliotecă n-o visasem! Muream de nerăbdare să văd dacă fusese luat vreun document din sertarul pe care îl auzisem închizându-se.

M-am îmbrăcat repede și m-am dus în bibliotecă. Am verificat mai întâi conținutul seifului. Nu lipsea nimic. După aceea am vârât cu mâna tremurându-mi de emoție cheia în broasca sertarului și am rămas cu gura căscată de uimire: peste jurnalul pe care îl cunoșteam era așezat un altul și peste acesta era culcat un trandafir!

Am crezut că-mi dau duhul de bucurie. Scrisul din jurnal era al lui Joel. Și data era cea de azi. Joel trăia! Adăugase câteva paragrafe la cele pe care mi le dictase în ultima zi:

„De câteva zile aveam impresia că Bess mă urmărește atunci când ieșeam seara. Auzeam pași în urma mea și reușeam să mă ascund în întunericul nopții.

Pentru urmărirea aceea probabil că avea nevoie de mult curaj, deoarece îi era frică de întuneric. Plimbările mele aveau mereu aceeași destinație, și anume vechea moară din mijlocul câmpului adesea inundat, la care ajungeam apucând pe niște poteci periculoase. Poate pe coclaurile acelea dispăruse ea fără urmă? În zona aceea încă nu am făcut cercetări, dar am de gând să pun pe cineva să se ocupe de această problemă. Doresc ca aceste intenții să fie indicate clar în memoriile mele, dar deocamdată ele trebuie să rămână secrete.“

Brusc, nu mi-a mai fost frică. Joel trăia! Se întorsese în timpul nopții, mă sărutase și-mi lăsase un mesaj. Omul pe care îl iubeam era în viață și dorea ca acest lucru să rămână secret. Aveam de gând să-l ascult, deși cred că-mi va fi foarte greu să par tristă în timp ce mie îmi venea să cânt de fericire.

Am pus în seif noul jurnal și am părăsit biblioteca zâmbind pe ascuns.

Capitolul 16

După micul dejun, i-am cerut unei cameriste să-i roage pe Greta și pe Frank să vină în salon. Am luat cuvântul imediat ce au intrat pe ușă.

– În fundul domeniului, în apropierea țărmlui, există un petic de pământ mlăștinos. Știți despre ce vorbesc, Frank?

– Nu, domnișoară Ward. Nu m-am dus niciodată acolo pentru că zona este foarte periculoasă. Odinioară, pe vremea când tatăl lui Joel trăia, era un loc foarte frumos! Mai era acolo și o mică moară din lemn care funcționa datorită forței mareelor.

Era cea mai lungă expunere pe care mi-o făcuse vreodată Frank.

– Mai era și o potecă drăguță care ducea la moară, adăugă Greta cu chipul însuflețit de amintiri de demult. Pe vremea aceea, marea nu erau atât de înalte ca acum.

– Mai există moara aceea?

– Oh, nu! Este ruinată de mulți ani.. N-au mai rezistat decât fundațiile, pentru că au fost construite din pietre uriașe.

– Se poate ajunge ușor acolo?
– Da, dar n-ar trebui să te aventurezi în toiul mării, deoarece nu e un loc potrivit pentru plimbare. Riști să te împotmolești!

– De ce întrebă? se interesă deodată Frank.

– Vreau să mă familiarizez cu toată proprietatea. Aș putea să reconstruiesc moara. E păcat să rămână de izbeliște.

– Dar... ai de gând să te apuci de așa ceva atât de repede după moartea lui Joel? spuse Greta, sincer scandalizată.

Presupun că le părusem lipsită de respect și, într-adevăr, dacă aș fi crezut că Joel era mort, nici nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva. De acum încolo trebuia să fiu atentă la cele mai mici detalii.

– Bani aruncați pe prostii! exclamă Frank. Banii noștri!! Căci ai noștri vor fi până la urmă, nu uita asta! Voi apela la justiție dacă vei îndrăzni...

– Încetează, Frank! spuse Greta cu asprime. N-avem dreptul s-o criticăm pe Lorraine. Sunt sigură că se va gândi de două ori înainte să renoveze bătrâna moară.

– Mă duc să dau o raită pe acolo și după aceea voi vedea ce voi face, am spus eu cu o voce calmă.

– Dacă o să te prindă marea, o să-ți servească de învățătură, mă avertiză Frank.

– Te rog, nu te duce singură, mă imploră Greta cu o îngrijorare care părea reală. Orice ai crede despre noi, din cauza modului jalnic în care ne-am purtat, să știi că nu vrem să ți se întâmple ceva rău!

Eram convinsă de adevărul vorbelor ei, deoarece dacă dispăream, toate bunurile lui Joel, inclusiv proprietatea, ar fi

fost vândute. Ei n-aveau de unde să știe că acum nu se mai puneau o asemenea problemă...

– Vă mulțumesc amândurora. Mi-ați fost de mare ajutor.

Am ieșit din casă și l-am văzut pe Philip întorcându-se de la o plimbare, călare pe cal. Trebuie să recunosc că îi stătea foarte bine îmbrăcat în costumul de călărie și jucându-se cu cravașa ca un puștan.

– Bună dimineața. Pari foarte odihnită astăzi.

– Am dormit bine, într-adevăr, dar mi-am făcut griji pentru tine. Speram că vei lua cina cu noi aseară.

– Știu, dar biata Celeste era atât de tristă, încât n-am mai putut s-o părăsesc. M-am întors acasă foarte târziu.

– N-ai văzut pe nimeni?

– Nu. S-a întâmplat ceva rău?

– Mi s-a părut că aud zgomote de pași când m-am culcat.

– Probabil că eu eram, deși am mers în vârful picioarelor.

– Așa este în casele astea vechi... Mi-a jucat o festă imaginația... Te duci la New York?

– Nu cred. Tata nu mă lasă să am prea multă inițiativă. N-are încredere decât în el însuși...

– Speram că ai putea să afli ce planuri are în legătură cu casa și cu mine. Sunt cam obraznică, nu-i așa?

– Tata nu mi-a spus mare lucru. De altfel, cred că se va întoarce destul de curând... Sper ca a doua întâlnire să se desfășoare fără incidente neplăcute. Este un om extrem de dificil.

– Știi foarte bine că tatăl tău este atât de furios pe mine, încât orice ar spune, n-aș reuși să-l conving. Îi sunt foarte antipatică.

– Tare mi-e teamă că ai dreptate, dar te iubesc atât de mult, Lorraine...

Se apropie de mine cu brațele deschise, în intenția vădită de a mă săruta.

– Nu, nu, Philip! am spus eu depărtându-mă repede de el.

– Nu poți iubi un mort o veșnicie, Lorraine, spuse el supărat.

– Joel este încă viu în sufletul meu, Philip.

El dădu din umeri și oftă.

– Atunci, înseamnă că s-a dus orice speranță.

– Așa este. Spune-mi mai bine ce face Celeste.

– Este foarte deprimată. Am început să cred că rolul vieții mele este acela de a consola tinerele îndurerate!

– Dacă așa stau lucrurile, află că te descurci destul de bine. Ai luat micul dejun?

– Nu și am o foame de lup, spuse el regăsindu-și tonul vesel.

Știam că Philip nu era genul de om care să-și piardă pofta de mâncare din cauza unei femei, oricare ar fi fost ea.

Am intrat în casă și ne-am dus în sufragerie. Bucătăreasa i-a pregătit o masă copioasă pe care el a înfulecat-o cât ai zice pește.

– Mi s-a spus că există undeva, la marginea proprietății, o moară veche, i-am spus eu în timp ce acesta mânca. Aș vrea s-o văd și eu. Vrei să vii cu mine?

– Ce idee ciudată! De ce vrei să te duci acolo?

– Mi-ai răspuns exact ca Greta și Frank. Zona li se pare periculoasă.

– Nu, nu este vorba despre asta, dar este extrem de înșelătoare. Moara din lemn este mâncată de cari și năruită de vreme. Marea în creștere îi învârtea roata. Nu mai este folosită de ani de zile. N-am mai pus piciorul acolo de când eram puștan. E o mlaștină plină de țânțari și de stuf. Nu mi-ar plăcea deloc să te duc într-un asemenea loc.

– Dar face parte din proprietate și deci trebuie să știi despre ce este vorba. Dacă nu vrei să mergi, n-ai decât! Mă voi duce singură!

– Te duc când vrei tu, spuse el râzând.

– Te rog, Philip, hai să mergem acum! Mor de nerăbdare să văd locul acela misterios.

Am luat-o pe o cărare care urca lin pe coasta stâncoasă a țărmului și fusese supraînălțată pentru a nu fi niciodată acoperită de ape, cu excepția unor furtuni foarte mari.

– Funeraliile lui Hoyt vor avea loc mâine dimineață, îmi spuse Philip. Nu cred că va veni nimeni.

– Eu mă duc și voi plăti toate cheltuielile, pentru că știi că Joel așa ar fi făcut. Cât teren irosit se află aici, Philip! am exclamat eu oprindu-mă din drum.

Cărarea se îngustase atât de mult, încât nu putea merge pe ea decât o singură persoană. Aerul avea mirosul caracteristic de mlaștină sărată. Chiar deasupra noastră se afla fundația vechii mori. Atât mai rămăsese din ea. Restul dispăruse.

– Ai avut dreptate, Philip, nu merita efortul să venim până aici.

Existau niște scânduri așezate peste excavație, dar n-aveam chef să văd cât de solide erau.

După ce ne-am întors la Templeton Hall, am urcat la mine în cameră să-mi schimb pantofii, care mi se udaseră pe drum. Când am coborât, Philip era în hol, discutând serios cu un străin.

– Omul acesta vine din sat, spuse el întorcându-se spre mine. Este înlocuitorul sergentului de poliție care ar fi trebuit să ne anunțe... Trupul lui Joel a fost găsit pe plajă la. N-am mai auzit ce a urmat. Sunt sigură că m-aș fi prăbușit, dacă nu m-ar fi sprijinit ei.

Când mi-am recăpătat cunoștința, eram întinsă pe canapeaua din salon și Philip îmi susținea capul cu o mână. M-am ridicat brusc și am încercat să mă ridic, dar Philip mi-a pus mâna pe umăr.

– Nu, nu acum! Mai odihnește-te, Lorraine. Toate acestea sunt greu de suportat, dar se mai întâmplă ca uneori ca marea să aducă la țărm trupurile celor care au pierit în larg...

– Philip, ești sigur că este corpul lui Joel?

– A fost identificat de mai multe persoane.

Am sărit în picioare tremurând din toate încheieturile și m-am ferit de mâna pe care o întindea spre mine.

– Vreau să mă duc până în camera mea. Nu voi coborî la cină. Vă rog să nu vă faceți griji pentru mine.

Am urcat scările cu mare greutate. Aveam o senzație de gol imens în suflet. La câteva ore după ce începusem să cred că Joel trăiește, aflu că trupul lui, identificat de mai multe persoane, fusese aruncat de mare la țărm. Credeam că am dreptul să mă bucur de dragostea lui, deoarece acum eram convinsă că Bess era moartă.

Crezusem că Joel știa unde era ascuns trupul acesteia și înțelegeam și motivul pentru care nu voia să se afle că este în viață. Voia să-l prindă pe asasin în capcană.

Și acum, după atâta bucurie și speranță, totul se năruia în jurul meu din nou. Joel era mort... Joel al meu. Singurul om pe care îl voi iubi vreodată.

M-am dezbrăcat, mi-am pus cămașa de noapte și m-am întins în pat, plângând în hohote. Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva, să mă confesez. Îl aveam pe Philip, e adevărat, dar nu-mi plăcea ideea de a-i face genul acela de confidențe.

Îmi reveniră în minte anumite evenimente: zgomotul de pași, lumânarea stinsă repede când am intrat în bibliotecă, noile paragrafe adăugate de Joel în jurnal... dar cel mai emoționant și mai prețios era trandafirul, simbolul dragostei, care era cât se poate de real.

Rândurile adăugate fuseseră scrise pentru a-mi atrage atenția asupra aceluia loc mlăștinos. Fusesem acolo și mă întrebam acum dacă nu cumva trupul lui Bess fusese ascuns în ruinele morii. Dar de ce nu fusese descoperit? Marea ar fi putut să-l ducă în alt loc, în așa fel încât nici măcar ucigașul n-ar mai fi știut unde se află... Sau fusese sfâșiat de fiarele sălbatice?

Deși îmi era teamă, m-am hotărât să dau mâine o raită singură prin mlaștină. Acum când eram sigură că Joel murise, trebuia cu atât mai mult să-i respect ultimele dorințe.

Nu mi-era foame, dar nu m-am hotărât să cobor la cină. În timp ce mă pregăteam să cobor scările, am auzit vocea tremurătoare a lui Earl. Am oftat și am fost tentată să mă întorc în camera mea, dar pe de altă parte nu voiam să mă las dominată de el.

L-am găsit în salon, împreună cu Philip. Cum mă văzu, începu să turuie ca o moară stricată:

– Se pare că a fost găsit trupul lui Joel. Am trimis o telegramă orașului cel mai apropiat de locul unde a fost găsit și am cerut să ne trimită cadavrul aici. Joel era un om important. Trebuie să beneficieze de niște funeralii conforme cu statutul lui, cu sau fără permisiunea dumitale, domnișoară Ward.

– Se va respecta dorința lui, așa cum am procedat și în celelalte privințe. Vă mulțumesc că ați avut grijă de aceste detalii. Acum, vă rog să mă scuzați. Mă duc să mă culc.

Ajunsa în camera mea, am încercat să citesc, dar nu reușeam să mă concentrez. Gândul îmi zbura tot la Earl Morgan și la ostilitatea lui față de mine, dar și la curiozitatea lui bolnăvicioasă. Probabil se pregătea să scoțească prin hârtiile rămase în sertarele biroului. Din fericire, închisesem totul în seif. Nu credeam că Earl știe cifrul și nici că ar fi putut găsi vreo cheie care să se potrivească la sertare.

Era târziu. Ceasul meu arăta miezul nopții când m-am hotărât, dat fiind că tot nu reușeam să adorm, să cobor în bibliotecă. Nu mai puteam suporta singurătatea de la mine din cameră.

Pe coridor era întuneric. Am luat o lampă și am coborât scările în vârful picioarelor. Ușa bibliotecii a scârțâit atunci când am deschis-o. Am pus lampa pe masă și m-am așezat într-un fotoliu. Oare ce speram să găsesc în încăperea aceea în toiul nopții? Începuse să-mi fie frică.

Capitolul 17

Nu știu câtă vreme rămăsesem acolo, în întuneric, dar chiar în momentul în care mă pregăteam să urc în camera mea, un zgomot m-a determinat să rămân pe loc.

Cineva umbla pe coridor, cu un mers hotărât, și se îndrepta spre bibliotecă. Eram îngrozită!

– Îmi pare bine că te găsesc singură!

– Domnule Morgan! am exclamat cu o voce speriată.

Intră înăuntru și se așază hotărât la birou.

– Joel a murit, începuse el brutal. El a considerat că face bine să-ți încredințeze dumată sarcina de a te ocupa de averea lui, dar eu am intenția să contest legalitatea acestor aranjamente, în special în ceea ce privește Compania de navigație. Dar acum am alte priorități. Joel ținea un jurnal. Unde este? Vreau să mă uit peste el.

– Este un document privat.

– Asta nu mai este valabil atunci când este vorba despre un mort. Ori îmi dai jurnalul, ori voi da dispozițiile necesare pentru a intra în posesia lui. S-ar putea să nu-ți placă ce va urma...

– De unde știți că Joel ținea un jurnal?
– Știu, și cu asta basta! Unde este?
– În seif, și eu sunt singura persoană care-i știu cifrul, dar nici nu-mi trece prin cap să vi-l spun. Sunt sigură că fiul dumneavoastră nu vă va permite să-mi faceți vreun rău!

– Philip! Vino aici! strigă el.

Se părea că acesta se găsea undeva în apropiere. Dacă aș fi executat ordinul tatălui său, sunt sigură că ar fi stat ascuns și aș fi continuat să-l consider prieten, dar l-am văzut făcându-și, apariția, foarte schimbat față de băiatul vesel și ușuratic pe care-l cunoșteam. Se așeză lângă tatăl său, cu sprâncenele încruntate.

– Lorraine, la mijloc sunt multe milioane de dolari. Eu și tatăl meu vrem să punem mâna pe Compania de navigație. Te avertizez că dacă rămâi pe pozițiile actuale, vei avea numai de suferit. Dacă ești fată deșteaptă, vei adopta o atitudine mai rațională.

– N-am cum să mă apăr. Singura mea armă este încăpățânarea.

– Deci, refuzi să deschizi seiful?

– Refuz.

– Deci acolo este jurnalul.

– Și voi nu puteți ajunge la el.

Philip schiță un zâmbet.

– Un om care are un seif, păstrează cifrul în două locuri diferite, pe lângă memorarea lui. Joel îl mai scrisese și pe un carnet care se află la New York, în sediul Companiei. Tata l-a găsit, așa că voi putea deschide seiful. Te sfătuiesc să nu te opui acestei operațiuni.

Philip răsuca de butoanele seifului și ușa acestuia se deschise. În momentul în care scoase jurnalul, un trandafir căzu la picioarele lui. Atunci, fără să mă mai gândesc la pericolul care mă păștea, m-am ridicat și m-am aplecat spre el.

Philip nu mă băgă în seamă, gândindu-se probabil că eu îl pusesem acolo. Răsfoi jurnalul și în momentul acela din el căzu o bucată de hârtie. Philip o luă ca s-o citească la lumina lămpii, dar îl aruncă apoi nepăsător pe birou. Am apucat doar să văd că era o hârtie tipărită, dar oare cum ajunsese acolo?

Philip șopti câteva cuvinte și îi dădu jurnalul tatălui său, care îl citi rapid.

– E-n regulă! îi spuse Earl fiului său. Se pare că am așteptat prea mult. Vezi ce mai poți să faci.

– Și Lorraine?

– Rămân eu cu ea aici. Fă ce ai de făcut și întoarce-te degrabă. Iar tu, spuse el întorcându-se spre mine, în cazul în care vreunul din imbecilii care locuiesc în această casă vor coborî pe nepusă masă, va trebui să le spui că discutăm despre afaceri, ai înțeles?

– Stați liniștit. Nu vreau să pun nimănui viața în pericol.

– Atunci, fii cuminte! Philip, ești sigur că poți să te descurci singur?

– Da. Dacă m-ai fi ascultat pe mine, am fi terminat treaba cu mult înainte.

– Nu ne puteam asuma riscul atâta vreme cât trăia Joel.

Atunci mi-am dat seama că Morgan vorbea acum cu o voce mai firească, și nu în șoaptă, ca până atunci. Și vocea aceea am recunoscut-o...

– Dumneata ești omul care mi-a pus întrebări atunci când mă aflam sub efectul aceluia anestezic oribil pe care îl folosea căpitanul!

– Ia te uită! În sfârșit, ai ghicit! Te sfătuiesc să stai cuminte, fata mea, dacă nu vrei să auzi din nou vocea aceea.

– Dumneata m-ai pălmuit în prima seară?

– Nu, căpitanul. După ce că era prost, mai era și grăbit. Dobitocul!

– Din cauza asta l-ai omorât, lăsându-se să se creadă că s-a sinucis? Așa cum ai asasinat-o și pe Bess Templeton!

Mă privi cu dispreț. N-am îndrăznit să mai spun nimic, deoarece știam că m-aș fi sufocat de emoție. Trebuia să-mi păstrez toate forțele pentru a mă folosi de cea mai mică ocazie de a mă apăra împotriva aceluia individ oribil.

L-am auzit pe Philip ieșind din casă. Bănuiam că va lipsi multă vreme, dar lipsa lui nu mă ajuta cu nimic. Earl mă supraveghea îndeaproape, bând whisky din carafă. Spre mirarea mea, nu mai eram deloc speriată. Nu vedeam în el decât un individ destul de disperat pentru a se folosi numai de crimă ca să se poată bucura de succes.

– Pot să vorbesc, domnule Morgan?

– N-o să-ți servească la nimic. Dacă mi-ai fi arătat jurnalul mai devreme sau dacă mi-ai fi spus ce conținea, nu te-ai fi aflat acum în situația asta!

– Referitor chiar la acest jurnal, domnule Morgan. Uitați-vă la el mai atent. Observați, de exemplu, datele ultimelor două însemnări. Nu știu ce conține ultima, dar în cea de ieri există suficiente indicații referitoare la mlaștină și moară pentru a trezi bănuielile oricui.

Se uită la jurnalul încă deschis de pe birou.

- Ce vrei să spui?
- Penultima însemnare a fost făcută... ieri, iar cea de azi a fost scrisă... în seara asta.
- Ce aiureli mai sunt și astea? Începu el să strige.
- Nu gândești deloc, domnule Morgan. O singură persoană putea să știe ce fusese scris în jurnal... la o zi sau două după moartea lui...
- El se uită din nou cu atenție în jurnal.
- Ți-ai pierdut de tot mințile, fătuc!
- Privește cu mai multă atenție! Nu recunoști scrisul lui Joel? Și jurnalul acesta nu este nou?
- Da, este nou, și ce este cu asta?
- Cel vechi se găsește dedesupt și pot să jur că dumneata citești în clipa asta ceea ce a fost scris după moartea lui Joel, cu scopul de a mă informa pe mine. Ba mai mult. Dacă mă ucizi, să nu-ți închipui că vei scăpa nepedepsit. Nu pot să citesc acele rânduri, dar o va face cu siguranță altcineva și atunci tare mi-e teamă că vei fi spânzurat.
- Prostii! Spui niște prostii cât tine de mari! strigă el.
- Dar vocea lui nu mai era atât de sigură. Era evident că începea să aibă îndoieli.
- Știți foarte bine că spun adevărul, domnule Morgan. Poate că în însemnarea de mâine se va relata modul în care ați ucis-o pe Bess.
- Ești nebună! Nebună de legat!
- Și însemnarea din ziua următoare va face cunoscut modul în care l-ați spânzurat pe căpitanul Hoyt...
- Hoyt s-a spânzurat singur! Și acum, termină cu aiurelile astea! Stai la locul tău!

– Pot să văd și eu ce a scris în seara asta?

– Nu!

Și puse mâna pe jurnal, înainte să ajung eu la el. Începu să citească din nou ultimele pagini. Mâna în care ținea jurnalul îi tremura în mod vizibil. Se uită apoi în direcția mea și aruncă jurnalul cât colo, dar în așa fel încât să nu pot ajunge la el. Începu să bea iar din carafă, rumegându-și gândurile. Deodată, izbucni în râs.

– Așadar crezi că Joel trăiește? Ei bine, pot să te asigur că nu este adevărat! Știu unde se găsește cadavrul lui. Am vorbit cu medicul și cu polițaiul orașului. Joel este mort! Poți să fii convinsă de asta!

– Da, așa l-am crezut și eu o vreme, am spus eu aproape în șoaptă.

– Ce tâmpenii tot balmăjești acolo?

– Ai remarcat trandafirul care se găsea peste jurnal? Era în seif, Morgan! Într-un seif încuiat! Nu eu l-am pus acolo! Cred că trandafirul acela reprezintă începutul unor mari neazuri pentru dumneata, domnule Morgan! Ca și pentru Philip, care reușise să-mi facă o impresie bună, deși este la fel de nemernic ca dumneata!

– Îți atrag atenția că m-ai jignit. Măsoară-ți cuvintele, te rog! Uneori, furia mea nu cunoaște limite!

– Și nici frica, am spus eu cu blândețe.

Apucă rapid carafa și o izbi cu putere de birou. În învălmășeala produsă, bucata de hârtie care fusese strecurată în jurnal, căzu pe podea. M-am aplecat s-o iau. În aparență, pentru Morgan bucata de hârtie nu avea vreo importanță specială. Am aruncat o privire asupra ei și am văzut că era

vorba despre un anunț de mică publicitate decupat dintr-o revistă. Am pus-o pe birou în fața mea.

Deodată, am realizat gravitatea situației în care mă aflam. N-aveam nici o portiță de scăpare. Presupunând că aș fi început să strig după ajutor, până să ajungă jos Greta și Frank, Morgan m-ar fi lichidat.

Nici din partea doamnei Davis nu mă puteam aștepta la vreun ajutor. Servitoarele, dacă ar fi auzit strigăte, s-ar fi ascuns sub pat.

Am început să mă gândesc din nou la ziua în care am sosit la Templeton Hall. Fusesem bucuroasă la gândul că urma să lucrez pentru Joel, în ciuda bănuielilor care planau asupra lui. Acum eram convinsă de nevinovăția acestuia. Pe adevăratul asasin îl aveam în fața mea! Eram sigură că fusese ajutat de fiul lui, dată fiind purtarea lui Philip din seara aceea.

Philip îmi spusese că mă iubește pentru a-mi câștiga încrederea. Acum mă felicitam că nu mă lăsasem amăgită de vorbele lui frumoase.

Apoi m-am gândit la moartea căpitanului Hoyt. Joel fusese primul care bănuise că era vorba de o crimă, deși Philip îl descoperise, prefăcându-se extrem de tulburat. Joel nu se lăsase însă păcălit și amândoi asasinii intraseră la idei și urziseră niște planuri de natură să-i scape de el.

Philip și tatăl lui erau înnebuniți după bani și putere. Uciseseră de două ori, poate chiar de trei și știam că voi fi următoarea victimă. Atunci când se va întoarce Philip din misterioasa lui misiune, vor stabili modalitatea de a mă omorî, pentru ca moartea mea să poată fi pusă pe seama unui accident sau a... sinuciderii.

Earl Morgan clătina încet din cap. Băuse foarte mult. Îmi făcusem deja un plan pentru a scăpa din camera aceea. Riscam doar să mă întâlnesc cu Philip și atunci...

Ochii lui căzură din nou asupra hârtiei pe care o luasem de jos mai devreme. Era o rețetă de mâncare! Eram sigură că nu se găsea în jurnal ieri. Aș fi văzut-o cu siguranță!

Earl Morgan se trezise și se plimba de colo-colo prin încăpere. Luă din nou carafa și o goli până la ultima picătură, după care începu din nou să se plimbe.

„O rețetă de mâncare“, mi-am spus eu deodată, aprinzându-mi-se o luminiță în cap. În sfârșit, înțelesesem. Am încercat să nu las să mi se citească pe față emoția atunci când am luat hârtia în mână. Era o rețetă de prăjitură! Mi-am amintit de povestea fetei de la oraș care nu voise să accepte ideea că soțul ei murise pe mare. În loc să se jelească, începuse să pregătească o uriașă prăjitură de bun venit. Și marinarul se întorsese viu și nevătămat...

Prin acest șiretlic, Joel mă anunța că era în viață! Ce importanță mai avea ce credeau oamenii ceilalți! Eu știam adevărul și eram singura care puteam descifra mesajul...

Ușurarea pe care am simțit-o deodată mi-a dat o forță inimaginabilă. M-am hotărât să scap de acolo fără să mai aștept vreun ajutor, care era destul de îndoielnic. Dar bucuria a fost scurtă, deoarece probabil ticălosul de Morgan văzuse speranța din privirea mea.

– Ce naiba mai pui acum la cale? mă întrebă el așezându-se în spatele meu.

M-am întors spre el și am simțit ritmul bătăilor inimii accelerându-se când i-am văzut fața amenințătoare.

Am apucat carafa de mâner și, fără să mai stau mult pe gânduri, am ridicat-o cât am putut de sus și l-am izbit cu ea în moalele capului. Individul s-a prăbușit pe podea fără să scoată nici un sunet. Am alergat spre ușă. Nu mai aveam în minte decât un singur gând.

Joel trăia! Se afla undeva pe teritoriul domeniului și nu știa că trebuie să se ferească de Philip și de tatăl lui.

Mai aveam însă suficientă prezență de spirit ca să-mi dau seama că nu puteam să alerg până la mlaștină, pe poteca îngustă și periculoasă, fără să iau o lampă cu mine. M-am îndreptat așadar spre grajd, unde am găsit un felinar. M-am năpustit apoi pe potecă și am ajuns curând în partea ei cea mai îngustă! Marea era joasă, ca și azi-dimineață.

Depart, în fața mea, am zărit licărul unui alt felinar, dar lumina acestuia era fixă. Părea așezat pe una din pietrele de temelie ale morii. Era cu siguranță Philip.

M-am oprit câteva clipe ca să studiez împrejurimile. Trebuia să-mi întipăresc în minte detaliile locului, înainte de a stinge felinarul.

Nu cred că Philip mă văzuse, dar nu trebuia să uit că tatăl lui putea să-și revină în orice clipă și să se năpustească pe urmele mele. În acest caz, aș fi fost prinsă în capcană. Locul acela era ideal pentru planurile lor diabolice. Le era ușor să facă să se creadă că mă înecasem!

Inima îmi bătea nebunește în piept. Am început să mă apropiu de felinar, făcând cât mai puțin zgomot. Probabil că Philip se afla prin preajmă, deoarece își lăsase acolo felinarul. Locul era pustiu. Am verificat cu piciorul soliditatea scândurilor aruncate peste temelie. Voiam să știu dacă vor

rezista, înainte să calc pe ele. Scândurile păreau rezistente. Când am ajuns în partea cealaltă a temeliei, am văzut o umbră ieșind dintr-o groapă adâncă. Era Philip.

M-am uitat în jurul meu. Nu exista nici un loc în care aș fi putut să mă ascund. Eram prinsă în capcană! Philip era murdar de noroi și ud. În timp ce se apropia de felinar, mă văzu.

– Cum naiba ai scăpat din ghearele tatei? strigă el furios.

– Ce ai de gând să-mi faci?

– Ce pot să-ți fac altceva, Lorraine, decât să teucid? Se pare că ai căutat-o cu lumânarea. Bănuiesc că tata s-a îmbătat, așa că e rândul meu să intru în acțiune.

– Ce rău pot să vă fac? În realitate, știu atât de puține lucruri! am spus eu încercând să trag de timp.

– Ai întrecut deja orice măsură! Aș vrea totuși să știu ce s-a întâmplat cu tatăl meu. Dă-i drumul!

– Poate că ceea ce ți se va întâmpla și ție.

Am mers la cacealma, încercând în continuare să trag de timp, sperând ca Joel să ajungă la mine înainte de a fi prea târziu.

– Ce vrei să spui? întrebă Philip, speriat brusc. Cine mai e pe proprietate?

– O persoană de care nu vă puteți atinge, am spus eu silindu-mă să par calmă. Ai observat, Philip, că ultimele două însemnări din jurnalul pe care l-ați scos din seif erau datate și scrise după moartea lui Joel? N-ai văzut trandafirul care era peste jurnal? Nu eu îl pusesem acolo, ci Joel!

Philip începu să râdă.

– Dacă vrei să mă faci să cred că Joel s-a întors la tine sub formă de fantomă, îți pierzi timpul de pomană. Nu cred în strigoi.

– Nici eu! Ți-am spus doar ceea ce mi s-a întâmplat. Noile însemnări din jurnal, trandafirul din seif, pașii pe care i-am auzit în timpul nopții...

– Ce i-ai făcut tatălui meu? întrebă el din nou, de data asta și mai tare.

– Bess se găsește într-una din gropile astea, nu-i așa? Aici ați ascuns cadavrul în tot acest timp și ați încercat să faceți să se creadă că Joel era ucigașul soției sale. Se știa că venea adesea aici noaptea să se plimbe.

– Vezi de ce trebuie să te ucid? spuse el cu un zâmbet înfricoșător.

– Era necesar s-o ucizi și pe Bessie?

– N-am avut această intenție. A murit... accidental. Numai Joel ne deranja. El venea aici ca să se liniștească, iar ea își luase obiceiul să-l urmărească, deoarece bănuia că se întâlnea cu Celeste pe ascuns.

– Voați Compania de navigație numai pentru tine și tatăl tău?

– De ce nu? Joel era suficient de bogat și fără ea.

– Și v-ați folosit în mod mârșav de moartea accidentală a lui Bess ca să vă răzbunați pe Joel. Din fericire, n-ați reușit! Apoi ați trecut la căpitanul Hoyt!

– Hoyt era un prost. Găsise cadavrul lui Bessie și ne șantaja, jurând că ne-a văzut pregătind capcana în care căzuse. Îi atrăsesem atenția tatălui meu să nu aibă încredere în el, dar

era prea grăbit ca să mai asculte de mine. Hoyt a încercat să te omoare bazându-se să plutești în derivă cu barca, pentru a-i face rău lui Joel.

– N-am ce zice! Formați o echipă pe cinste! Oh, Philip! Ce mult m-ai dezamăgit! Eu aveam încredere în tine și tu nu te gândeai decât la crime...

– Eu am pus bomba pe iahtul lui Joel, de aceea sunt sigur că a murit. Tu o vei lua pe urmele lui Bessie. Aștept să crească marea și o voi arunca în mare. Acum, trupul ei nu mai poate fi recunoscut.

Începu să se apropie de mine. Oare voi putea să mă arunc asupra lui în momentul în care va păși pe scânduri? Nu. Mai degrabă el mă va doborî pe mine, dar nu mă voi lăsa ucisă fără luptă!

– Joel! am strigat eu. Joel, dacă ești prin preajmă, vino repede! Am nevoie de ajutorul tău acum! Joeeel!

– Ți-am spus că a murit. Ești o proastă dacă îți închipui că poți cere ajutor la o stafie...

Se opri brusc și se uită în jurul lui. Am auzit un strigăt de spaimă și am văzut mai întâi două luminițe, apoi mai multe, care se îndreptau spre noi. Eram înconjurați de felinare. În spatele lui Philip am văzut o siluetă înaltă pe care nu puteam s-o confund cu alta.

Probabil că Philip simțise că este cineva în spatele lui. Se întoarse brusc, cu mâna în buzunar. În mod sigur era înarmat, dar umbra a fost mai rapidă decât el. Peste câteva secunde, era imobilizat de niște mâini de oțel, cele ale lui Joel!

Luminițele se apropiau acum din ce în ce mai repede. Mai mulți bărbați încălțați cu cizme de marinari îl înconjură pe Philip, fără să scoată nici un cuvânt, și-l luară cu ei.

Joel stătea în fața mea, cu brațele întinse. M-am aruncat la pieptul lui.

– Dragostea mea, am văzut că ai înțeles mesajul meu fără ca cineva să-și dea seama că sunt în viață.

– Da, dar la un moment dat am crezut că vei veni prea târziu!

– Nu erai în pericol. Erai apărată de o mulțime de oameni.

– Asta nu mai are nici o importanță acum. Ești în viață. Asta mă interesează cel mai mult. Și... ai găsit-o pe Bess... Biata de ea...

– Oamenii care m-au însoțit până aici îl văzuseră pe Philip dând târcoale prin împrejurimi. Eu știam că Philip este vinovatul, dar n-am îndrăznit să spun acest lucru, de teamă să nu fiu acuzat din nou. Dacă aș fi fost condamnat, Compania ar fi intrat în proprietatea lor, ceea ce n-am vrut să accept!

– Philip a recunoscut că l-a ucis pe Hoyt, care îi șantaja.

– Pe individul ăsta nu-l prea ducea mintea.

– Dar ce s-a întâmplat cu iahtul? Cum ai reușit să te salvezi?

– În ziua aceea, vântul era foarte tare. Când s-a declanșat incendiul la bord, singura manevră înțeleaptă pe care puteam s-o fac a fost aceea de a mă apropia cât mai mult de țărm. Când am fost nevoit să părăsesc vasul, am aranjat în așa fel poziția pânzelor, încât să-l trimit în largul mării... și, după aceea, am înotat! M-a durut sufletul văzând cum arde iahtul, dar n-am putut să mă salvez decât printr-un șiretlic. Am pus apoi niște prieteni buni și siguri să anunțe descoperirea trupului meu.

– Îți mulțumesc pentru trandafiri și... jurnal.

– Și pentru că te-am acoperit cu pătura în noaptea aceea nu-mi mulțumești?

– Într-adevăr m-ai sărutat?

– Da, iubita mea. În ceea ce privește zgomotul de pași, să știi că n-am vrut să te sperii. În casă există niște coridoare secrete pe care le foloseam noaptea pentru continuarea cercetărilor mele. Speram să-i dau în vileag pe cei doi Morgan, dar n-am reușit. Erau foarte abili.

– Earl Morgan este în casă. L-am pocnit în cap cu carafa de whisky...

– Avem noi grijă de el, stai liniștită. Oamenii mei scotocesc Templeton Hall în acest moment. Te mai rețin puțin aici ca să-și poată ei termina treaba...

M-am înfiorat și l-am rugat să ne întoarcem acasă. El mă ajută să parcurg poteca îngustă și apoi mă anunță brusc:

– Vreau să ne căsătorim. Imediat! Templeton Hall nu va dispărea...

– Și nici numele... sper!

Mă strânse și mai tare în brațe și groaza pe care o simțisem în ultimele zile dispăru ca prin farmec.

Sfârșit